Belle de Jour

Aventurile intime ale unei prostituate de lux londoneze

Editura Trei, 2006

Prefața

EU SUNT BELLE DE JOUR
de Dan Sociu

"*Anal sex is the new black*", proclama Belle de Jour pe 9 ianuarie 2004, într-un web-jurnal citit zilnic de peste 15 000 de vizitatori. Proclamaţia, de fapt "descoperirea antropologică" a lui Belle a fost imediat preluată de presă şi în special de revistele *glossy,* intrând astfel în folclorul urban. Afirmaţia este cât se poate de sarcastică, iar o bună parte din umorul acesteia se pierde la traducere. "Sexul anal este nouă modă" ar fi cea mai bună variantă în limba română, amuzantă în sine, dar frustrantă pentru cei care cunosc sensul sintagmei "*the new black*". Coco Chanel afirma cândva că ţoalele negre vor fi veşnic la modă. Ceea ce nu-i împiedică pe cei care stabilesc trendurile să redescopere periodic gaura din macaroană. De aici şi ironia lui Belle: sexul anal, sexul în general nu sunt chestiuni care ţin de trend, în schimb discursurile despre sex sunt.

Într-o lume suprasaturată şi, în acelaşi timp, flămândă de astfel de discursuri, într-o epocă în care se presupune că s-a spus totul şi că, cel puţin la nivelul naraţiunilor cotidiene, nu mai există tabuuri, într-o Mare Britanie sufocată de publicaţii erotice, filme, seriale şi emisiuni de televiziune care mustesc de sexualitate, te poţi întreba - şi presa britanică încă se mai întreabă - de ce dracu' au ajuns blogul lui Belle de Jour, apoi şi cartea "Aventurile intime ale unei prostituate de lux londoneze" pe lista best-seller-urilor? Ce anume a adus nou pe piaţă acest anonim care se ascunde sub un pseudonim uşor pretenţios ("Belle de Jour" este un film al lui Luis Bunuel,

povestea unei femei din înalta societate care se prostituează)?

În primul rând, Belle scrie despre prostituţie şi sex, subiecte întotdeauna valoroase pentru entertainment, dar o face din perspectiva unei femei de 28 de ani, absolventă de studii superioare şi licenţiată în filologie - la un moment dat, între două *autofisting-uri,* îşi face timp şi pentru construirea unui mic eseu despre degradarea progresivă a traducerilor din literatură universală - şi, mai ales, dotată cu mult umor şi spirit ludic.

Consumatorul european cât de cât educat este sătul de pornografie de proastă calitate - da, există şi una de bună calitate! -, lipsită de inteligenţă, mocirloasă, însemnările lui Belle de Jour, s-o spunem din capul locului, nu ţin de zona pornografiei. Dimpotrivă, poveştile fierbinţi - de multe ori fierbinţi la propriu, pentru că fata noastră, cu toate că urăşte epilatul, adoră să fie picurată cu ceară -, deşi destule, nu ocupă prea mult spaţiu în economia cărţii. Belle ne reaminteşte că sexul nu e atât despuiere, cât înveşmântare, ascundere, în toate sensurile. *The Times* remarcă faptul că ceea ce Belle pune pe ea - de la genele false până la sutienul cu burete - este mai important decât ceea ce dă jos de pe ea. Sexul în sine înseamnă deghizare. De cele mai multe ori, dintr-un fel de naivitate proprie gândirii magice, avem impresia că, din clipa în care am rămas goi, faţă în faţă, izolaţi temporar de restul lumii, automat ne-am plasat într-o zonă adamică, pură, fără neclarităţi sau dubii asupra identităţilor noastre. Rolurile pe care le joacă zi de zi pentru clienţii săi Belle de Jour, transformările ei, reinterpretările pentru fiecare bărbat în parte sunt tot atâtea provocări pentru ceea ce ne-am obişnuit să numim “viaţa noastră reală” care este, nu-i aşa?, opusă cu totul “vieţilor artificiale”, cum e cea a lui Belle.

Sursa enormei curiozităţi, dar şi a unei puternice aversiuni faţă de autoarea (sau autorul, autorii?) acestei cărţi vine tocmai din lejeritatea şi plăcerea ei de a se juca. “Cine e, domle', această Belle de Jour?” e aproape un joc de societate, dar şi subiect de dispute aprinse. Au fost puşi pe urmele ei detectivi literari, au fost consultate prostituate experte.

Una dintre ele, o madamă venerabilă din Londra, a demontat cu argumente foarte victoriene “baza tehnică”, foarte bogată, de altfel, a relatărilor lui Belle: “Eu nu le las pe fetele mele să fie înjosite. E imposibil ca un client să-şi permită să ejaculeze pe chipul vreuneia”. Dacă internetul permite, chiar încurajează asumarea unor identităţi false există şi metode de a le scoate la lumină. Detectivii literari sunt, de obicei, profesori universitari angajaţi de poliţie, de ziare şi de diverse agenţii pentru a stabili aşa-numitele “mărci stilistice” ale unui autor, adică felul special, de preferinţă unic în care acesta foloseşte o expresie sau alta, precum şi zonele de interes ale acestuia, temele preferate şi obsesiile. Pornind de la aceste indicii, foarte puţine nume ascunse după pseudonime reuşesc să scape. Belle de Jour nu a fost încă prinsă, în schimb au fost găsiţi câţiva “suspecţi”. Nu-i mai înşir aici, în general sunt nume necunoscute publicului românesc, trebuie să menţionez însă că au o trăsătură comună: nu sunt prostituate. O revelaţie care i-a descumpănit pe mulţi cititori “serioşi”, din cei care jură numai pe realismul agresiv şi plictisitor. “Belle de Jour ne minte!”, se indignează aceştia, ignorând faptul că toate faptele sunt, într-o măsură mai mică sau mai mare, nişte ficţiuni. Cu atât mai mult când e vorba de sex sau internet, în acest caz o combinaţie dintre cele două. Sexul presupune joc şi convenţie, escrocherie inofensivă şi deghizare. Şi asta peste tot în lumea animală, cum au demonstrat mari etologi, precum Konrad Lorentz şi după

cum o arata documentarele de pe Animal Planet. De asemenea, autorul unui jurnal, intim său public, oricât de autentic s-ar vrea, nu face altceva decât să ficţionalizeze.

Dacă Belle de Jour e “pe bune”, foarte bine. Ne distrăm, citind-o, şi mai şi învăţăm câte ceva. Cum ar fi, de exemplu: “*Să-ţi sugi burta când eşti dezbrăcată nu este un gest care să te facă o femeie futabilă. Să-ţi arzi o palmă peste popoul amplu şi să-l inviţi să urce în şa*.” Totul e să nu o luăm pe autoare prea în serios, atitudine sănătoasă pe care ea însăşi, implicit, o recomandă. De câte ori a fost consultată de diverse comitete şi comisii în problema eternă a legalizării prostituţiei, răspunsul ei (sau al lui, al lor?) a fost un abia stăpânit, din politeţe, hohot de râs. Dacă Belle e, oroare!, un simplu cetăţean, scriitor profesionist sau nu, care a simţit, cine ştie din ce motive, să-şi facă un blog în care să fantazeze, poate fi învinuit de ceva? De imoralitate? Dar ce-l îndreptăţeşte pe puritanul - voaiorist cât încape, de fapt - care citeşte asemenea bloguri să acuze?

Până la urmă, cine e Belle de Jour, de ce a ales ea o asemenea meserie şi ce câştigă cititorul pătrunzându-i în budoar? Un posibil răspuns la toate cele trei întrebări îl dă următorul fragment:

“ Jeudi, le 4 decembre

Există o persoană în Londra care a plătit doar ca să-mi lingă timp de o oră anusul. Oare nu asta îşi doreşte oricine în viaţă, cineva care să te pupe în fund şi să-i şi facă plăcere? Dacă mi-ar fi spus cineva de la bun început că există şi asemenea clienţi perfecţi, n-aş fi stat nici o clipă pe gânduri.”

16 Noiembrie 2009

Unul dintre cele mai mari “mistere” ale literaturii contemporane şi-a găsit rezolvarea. După ani întregi în care editori, jurnalişti şi detectivi au încercat s-o deconspire, autoarea blogului care a generat o carte publicată în peste 30 de ţări, inclusiv în România - “Aventurile intime ale unei prostituate de lux londoneze” (Editura Trei, 2006) - şi-a dezvăluit singură identitatea. Prostituată de lux cu talente literare este Brooke Magnanti (34 de ani), o cercetătoare în domeniul neurotoxicologiei şi a epidemiologiei cancerului la un institut din Bristol. Săptămâna trecută, Magnanti l-a sunat pe unul dintre criticii publicaţiei “Sunday Times”, anunţând că vrea să renunţe la anonimat. “Nu-mi pare rău” Prostituţia de lux devenise o soluţie pentru Brooke Magnanti în 2003, când studia pentru lucrarea de doctorat la Universitatea din Sheffield. Banii erau pe sfârşite, un loc de muncă în domeniu era imposibil de obţinut fără doctorat, iar timpul nu-i permitea un job permanent. Prin urmare, a contactat o agenţie de escortă şi a început o viaţă secretă, pentru 300 de lire pe noapte. În acelaşi timp, sub pseudonimul “Belle de Jour” - preluat dintr-un film de Luis Bunuel, cu Catherine Deneuve - şi-a descris experienţele intime pe un blog devenit celebru. “Nu-mi pare rău pentru ce le 14 luni de prostituţie, mai rău m-am simţit în legătură cu scriitura mea”, spune Magnanti pentru “Sunday Times”.

În România, experimentul Belle de Jour a generat o variantă autohtona, “Belle de Nuit. Aventurile intime ale unei prostituate de lux bucureştene” (Editura Trei), o carte lipsită întru totul de forţa primeia, a cărei autoare este încă o necunoscută.

Sursa: Evenimentul Zilei - (Florentina Ciuverca)

Această carte nu ar fi fost posibilă fără sprijinul şi răbdarea unor oameni ca Patrick Walsh şi Helen Garnons-Williams, precum şi ale personalului şi colaboratorilor lor, cărora li se datorează multe mulţumiri.

Primul lucru pe care trebuie să-l ştiţi este faptul că sunt o curvă.

Şi n-o spun cu superficialitate. Nu folosesc cuvântul că o analogie pentru lucrul într-un birou sau trudă în noile forme de comunicare în masă. Mulţi dintre prietenii mei vă pot spune că să munceşti ca angajat temporar timp de un an sau să ajungi să lucrezi în vânzări echivalează cu prostituţia. Nu e aşa.

Ştiu asta pentru că am fost angajată temporar şi m-am regulat pe bani, iar cele două situaţii nu sunt deloc similare. Nu sunt nici măcar de pe aceeaşi planetă. E vorba, de-a dreptul, de sisteme solare diferite.

Al doilea lucru e faptul că locuiesc în Londra. Aceste două amănunte s-ar putea să fie sau să nu fie înrudite. Nu e un oraş ieftin. Ca majoritatea prietenilor mei, m-am mutat aici, după universitate, cu speranţa de a-mi găsi o slujbă. Dacă nu una bine plătită, măcar una interesantă sau populată exclusiv de bărbaţi chipeşi şi buni de însurătoare. Dar astfel de posturi sunt rare pe pământ. Astăzi, mai toată lumea studiază ca să lucreze în contabilitate, inclusiv prietenii mei A2 şi A3, care sunt respectaţi în cercurile lor academice. Doamne Dumnezeule - o soartă mai rea decât moartea. Contabilitatea bate până şi mediul universitar la categoria “ocupaţii neatractive”.

Prostituţia înseamnă o muncă permanentă, dar nu solicitantă. Cunosc o mulţime de oameni. E drept, aproape toţi sunt bărbaţi, pe cei mai mulţi dintre ei n-o

să-i revăd niciodată. Mi se cere să mi-o trag cu ei indiferent dacă au corpul plin de aluniţe păroase sau au în gură un total general de trei dinţi, ori vor ca eu să le recreez o fantezie în care e vorba de profesoară de istorie dintr-a şasea. Dar e mai bine decât să stai cu ochii pe ceas până la următoarea pauză de ceai într-o sală sinistră, plină cu angajaţi. Aşa că atunci când prietenii mei scot din nou din sertar obosită analogie dintre lucrul la o firmă şi prostituţie, dau din cap cu înţelepciune şi "compătimesc" cu ei, în timp ce ne bem cocteilurile şi ne întrebăm unde s-au dus toate promisiunile tinereţii.

Ale lor se află probabil pe şoseaua care duce la suburbii. Ale mele îşi desfac în mod regulat picioarele pentru bani.

Toate acestea nu înseamnă că saltul la prostituţia ca profesie în toată regula s-a produs peste noapte.

Am ajuns la Londra la fel ca alte câteva mii de proaspeţi absolvenţi de universitate. Având doar puţine datorii din studenţie şi ceva bani puşi deoparte, am crezut că eram aranjată pentru câteva luni, dar surplusul meu a fost rapid înghiţit de chirie şi de o mie de cheltuieli neînsemnate. Programul meu zilnic consta în studierea atentă a paginilor cu oferte de serviciu, scrierea unor scrisori de motivaţie entuziaste şi linguşitoare, deşi ştiam că nu voi fi chemată niciodată la interviu, şi masturbarea furibundă de dinainte de culcare, în fiecare noapte.

Masturbarea era, de departe, partea cea mai plăcută a acelor zile. Mă închipuiam angajată ca mecanic de testare la o fabrică de materiale de birou, post care-mi impunea să-mi prind nişte agrafe imense de partea interioară a coapselor în vreme ce cineva mă regula viguros. Sau că sunt asistentă personală a unei puternice "dominatoare", legată cu cătuşele de biroul ei şi "mâncată" la păsărică de o altă sclavă, care la rândul ei stătea înfiptă într-un dildo. Sau că plutesc într-o cameră

de izolare senzorială şi mâini nevăzute mă ciupesc de piele, gesturi la început blânde, apoi dureroase.

Londra nu era primul oraş în care locuisem, dar era cu siguranţă cel mai mare. Oriunde altundeva poţi avea şansa să întâlneşti pe cineva cunoscut sau, măcar, să vezi o faţă zâmbitoare. Nu şi aici. Navetiştii se înghesuie în trenuri, nerăbdători să-şi întreacă tovarăşii de călătorie într-un tot mai aprig război al izolării, în care armele principale sunt cărţile, căştile audio şi ziarele, într-o zi, o femeie care şedea lângă mine în trenul Northern Line ţinea o revistă *Metrou* la doar câţiva centimetri de faţă; abia după trei staţii am observat că nu citea, ci plângea. Mi-a fost greu să nu-mi exprim compasiunea, dar şi mai greu mi-a fost să nu încep să plâng şi eu.

Aşa că vedeam cum mi se topesc economiile pe măsură ce cumpărarea abonamentului de transport devenea principalul eveniment al săptămânii. Şi cu toate că am o pasiune devoratoare pentru lenjeria intimă, nici măcar reducerea drastică a achiziţiilor dantelate n-avea să rezolve problema.

La scurt timp după ce m-am mutat am primit un mesaj de la o persoană cunoscută prin intermediul prietenului meu N.

Ăsta e oraşul lui N, care pare să cunoască pe toată lumea. E la nivelul patru pe scara mea de şase grade de separare. Aşa că atunci când s-a dat peste cap ca să mă prezinte acestei doamne, am fost cât se poate de atentă. “Aud că eşti în oraş - poate ne vedem când eşti liberă”, spunea mesajul. Era o doamnă în vârstă, durdulie şi sexy, cu un accent tăios şi gusturi impecabile. Când ne-am întâlnit prima oară, mi-am zis că nu era de nasul meu. Dar de îndată ce s-a întors cu spatele, N mi-a indicat prin jumătăţi de şoaptă şi gesticulări furioase că tipa se dădea în vânt după sexul în grup şi îi plăceau şi

femeile. Cum se spune, mi-am udat chiloţeii. Instantaneu, pe bune.

Am păstrat mesajul în telefon câteva săptămâni, timp în care imaginaţia mea se înfierbânta, devenind tot mai neastâmpărată. N-a trecut mult până să întruchipeze gaşperiţă tiranică, îmbrăcată în latex, din reveriile mele nocturne. Sclavele şi trântorii de birou înnebuniţi după sex din visele mele începeau să capete chipuri şi toate erau ale ei. I-am trimis un mesaj de răspuns. M-a sunat aproape imediat ca să-mi spună că ea şi noul ei partener ar fi încântaţi să se întâlnească cu mine la cină, săptămâna viitoare.

Zile în şir m-am întrebat, cuprinsă de panică, ce să port şi până la urmă mi-am permis extravaganţa unei tunsori şi a unei lenjerii intime noi. În seara cu pricina, mi-am răscolit garderoba şi mi-am schimbat costumaţia de o duzină de ori. În cele din urmă m-am hotărât pentru o bluză mulată albastru-verzui şi pantaloni gri închis - o ţinută ce amintea, poate, de o angajată temporar la birou, dar care era totodată sexy în limitele decenţei. Am ajuns la restaurant cu o jumătate de oră mai devreme, deşi avusesem nevoie mai întâi de cel puţin o jumătate de oră ca să-l găsesc.

Cei de acolo mi-au spus că nu mă pot aşeza la masă decât atunci când îmi veneau tovarăşii. Mi-am dat ultimii bănuţi pe o băutură la bar, cu speranţa că vor achita ei consumaţia la restaurant.

Vocile cuplurilor care sporovăiau în încăperile strâmte se îngemănau cu murmurul muzicii de fundal. Toţi cei de acolo arătau probabil mai în vârstă decât mine, cu siguranţă mai înstăriţi. Câţiva se poate să fi venit direct de la serviciu; ceilalţi, *se vedea* limpede, trecuseră mai întâi pe acasă ca să se învioreze. De fiecare dată când se deschidea uşa, pătrundea o pală de vânt răcoros de toamnă, aducând cu el şi miros de frunze uscate.

Cuplul îşi făcu apariţia. Am fost conduşi la o masă într-un colţ, departe de atenţia personalului. M-au aşezat între ei. El se holbă în decolteul bluzei în vreme ce ea vorbea despre galerii de artă şi sport, în timp ce mâna lui se furişa pe genunchiul meu drept, piciorul ei începea să alunece în sus pe partea interioară a cracului pantalonilor.

Aha, deci asta vor, mi-am zis, şi n-am ştiut-o de la bun început? Erau nişte persoane mai în vârstă decât mine, libertine şi care arătau minunat. Nu exista nici un motiv întemeiat ca să nu mă regulez sau să nu mă las regulată de ei. Le-am urmat sugestiile în alegerea felurilor de mâncare: cât mai consistente şi mai untoase. Un risotto cu ciuperci atât de gros încât abia putea fi luat cu lingura din castronul puţin adânc, şi atât de lipicios încât nu puteai să-l desprinzi de pe lingură decât cu dinţii. Peşte căruia încă nu i se detaşase capul şi se holba la noi cu ochii glazuraţi din pricina căldurii din cuptor. Ea şi-a lins degetele, făcându-mi impresia că a fost un gest intenţionat şi nicidecum o lacună a bunelor ei maniere. Mâna mi-a alunecat pe pantalonii ei mulaţi până la păsărică, moment în care mi-a prins degetele cu picioarele ca-ntr-un cleşte. Chiar în acel moment, chelneriţa a hotărât că masa noastră avea nevoie de mai multă atenţie. Ne-a adus un castron cu pateuri mici şi bunătăţi din ciocolată, iar bărbatul îşi hrănea prietena cu o mână, strângându-mă de mână cu cealaltă, în vreme ce degetele mele îşi făceau de lucru în poala ei. Ea şi-a dat drumul cu uşurinţă, aproape pe tăcute. Am sărutat-o uşor pe gât.

— Excelent, a murmurat el. Acum mai fă-o o dată.

Ceea ce am şi făcut. După masă, am plecat din restaurant.

El mi-a cerut să mă dezbrac până la brâu şi să stau în scaunul din stânga şoferului în timp ce prietena lui conducea maşina.

De pe bancheta din spate, mi-a apucat sânii şi mi-a ciupit sfârcurile în timp ce parcurgeam distanţa scurtă până la locuinţa lor. De la maşină până la uşă am mers pe jos *topless* şi, de cum am intrat în casă, mi s-a poruncit să stau în genunchi. Ea a dispărut în dormitor, în vreme ce el mi-a predat câteva lecţii fundamentale de obedienţă: menţinerea unor posturi incomode cu mădularul lui în gura mea.

Ea a revenit cu lumânări şi bice. Deşi pielea mea făcuse deja cunoştinţă şi cu ceară topită şi cu partea "activă" a cravaşei, era o experienţă nouă să o fac cu picioarele în aer şi lumânări aprinse înfipte în mine, cu ceară picurând pe tors. După două ore, el a penetrat-o şi, folosindu-şi mădularul ca femeia dominatoare din fantezia mea, a împins-o cu faţa în păsărică mea.

Ne-am îmbrăcat, iar ea şi-a făcut duş. El m-a condus afară ca să găsim un taxi. Mergeam braţ la braţ şi oricine ne-ar fi văzut ar fi zis că suntem tatăl cu fiica, ieşiţi la plimbare. Arătam ca doi oameni care se simt bine unul cu celălalt.

— Aveţi o femeie pe cinste, am spus.

— Fac orice e nevoie ca s-o ştiu fericită, mi-a răspuns el.

Am încuviinţat din cap. A oprit un taxi şi i-a dat instrucţiuni şoferului. Pe când mă urcam în spatele maşinii, mi-a dat un rulou de bancnote, zicându-mi că eram binevenită oricând.

Ajunsesem la jumătatea drumului spre casă când am desfăcut teancul de bancnote şi am văzut că suma depăşea de cel puţin trei ori contravaloarea cursei de taxi.

Am făcut în minte calculele - plata chiriei, numărul de zile dintr-o lună, profitul net în urma serii petrecute în

oraş. Am crezut că o să am un acces de regret sau de surprindere pentru că fusesem folosită şi plătită pentru asta. Dar nu era nimic de genul ăsta. S-au simţit bine, iar pentru un cuplu înstărit, o masă la restaurant şi un taxi nu însemnau mai nimic. Şi, la drept vorbind, nici mie nu mi s-a părut o corvoadă.

L-am rugat pe şofer să oprească la câteva străzi de apartamentul meu. Răpăitul sacadat al tocurilor reverbera pe pavaj.

Deşi începuse toamna, noaptea era călduţ încă, iar urmele de ceară roşie de sub îmbrăcămintea mea radiau o fierbinţeală compătimitoare.

Ideea de a face sex pe bani s-a inflamat şi acum creştea. Dar pentru o vreme mi-am îngropat curiozitatea faţă de prostituţie.

Am împrumutat bani de la prieteni şi am început să mă întâlnesc cu un tânăr, într-o relaţie serioasă. Asta a fost plăcut şi distractiv până când mi-a venit o înştiinţare de depăşire a contului de la banca de credit, prilej cu care eram invitată la o discuţie privind un eventual împrumut. Inflamaţia îmi şoptea şi îmi provoca mâncărimi cu fiecare cerere de angajare respinsă şi fiecare interviu ratat. Nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la cum te simţi când stai tolănită, într-o stare de uitare de sine, într-un taxi la miezul nopţii. Puteam s-o fac. Trebuia să încerc.

N-a trecut mult după ce am luat decizia s-o fac şi am început să ţin un jurnal...

Novembre

***A** de la Agenţii*

În mod obişnuit, o agenţie londoneză ia o treime din tarif, excluzând drumul şi bacşişurile. Se aşteaptă ca bărbatul să achite costurile de transport la o comandă în afara oraşului, iar asta poate să adauge 30 până la 40 de lire.

Comisionul agenţiei acoperă reclama, aranjarea şi confirmarea întâlnirilor, precum şi măsurile de securitate, atunci când e nevoie. Unele agenţii deduc cheltuielile cu fotografiile din primul tarif încasat sau cer persoanei să plătească în avans. Agenţia la care sunt înregistrată nu procedează aşa; fotografiile şi crearea unui profil sunt gratuite.

Cu puţin noroc, contactele cu agenţia vor fi menţinute la un nivel minimal. Ultima oară când am văzut-o pe şefa mea, mi-a criticat conturul de buze. Cam aşa se manifestă solidaritatea feminină.

***B** de la Bani Gheaţă*

Nu primesc cărţi de credit. Unde să ţin aparatul de verificat?

***C** de la Calitate*

Nu te lenevi. E cât se poate de acceptabil ca mintea angajatului să rătăcească prin bălării când e la serviciu, dar să-ţi faci totalul la chitanţele cărţii de credit în timp ce nu ştiu care nenişor ţi-o trage pe la spate nu va trece neobservat. Mimarea interesului este lubrifiantul social al vieţii moderne şi nu e o exigenţă prea mare vreme de o oră pe zi. Gândeşte-te că în felul ăsta ai şanse mai mari la un bacşiş şi poate ţi-ai asigurat un client fidel.

***C** de la Conversaţie*

Să fii în stare să-ţi susţii partea care-ţi revine dintr-o conversaţie este nu doar util, ci şi, probabil, aptitudinea cea mai relevantă pentru acest job. Prefă-te că eşti interesată de orice. Fii vagă cu privire la tendinţele politice sau alte subiecte cu potenţial inflamator. Cu alte cuvinte, minte de să-ngheţe apele. Gândeşte-te la asta ca la un mod de a dobândi experienţă pentru o viitoare carieră politică.

samedi, le I novembre

Un client nu se mai dezlipea de sfârcurile mele.

— Ai grijă acolo, sunt înainte de ciclu, am spus mutându-i cu blândeţe mâinile în altă parte.

— Povesteşte-mi o fantezie de-a ta, a spus el.

— Sunt răpită de patru bărbaţi, dezbrăcată şi legată de bancheta din spate a unei maşini. Indivizii parchează maşina, se dau jos şi încep să se masturbeze, ejaculând pe mine prin geamurile deschise.

— Sunt şi căi prin preajmă?

— Sunt o mulţime de căi prin preajmă. Suntem la ţară, la o fermă. Indivizii sunt fermieri.

— Simţi mirosul cailor?

— Da, simt mirosul cailor, fac gălăgie în grajduri şi devin foarte excitaţi. Caii au nişte scule uriaşe, nu-i aşa?

— O, da. Au, într-adevăr.

— După ce au terminat, fermierii mă duc la grajduri.

— Să nu ţi-o tragi cu calul.

— O, nu, nici nu mă apropii de el. E prea mare! Iar calul... armăsarul... nu mai poate fi stăpânit, e prea excitat. Cred că e mult prea mare. După hărmălaia pe care o face, cred c-o să dărâme uşa de la grajd.

— Aaaaaah...

dimanche, le 2 novembre

Câteva lucruri pe care le-am învăţat în timpul serviciului.

Într-o lume a fetişcanelor de doisprezece ani în cizmuliţe sexy şi a bunicuţelor îmbrăcate în fustiţe mini scânteietoare, calea cea mai sigură că să reperezi o prostituată de cum ai intrat într-un hotel de la Heathrow este să te uiţi după doamna în costum “de firmă”. E un adevăr.

Paşii premergători unei întâlniri sunt aproape întotdeauna aceiaşi. Clienţii contactează agenţia după ce au văzut site-ul web. După aceea, managerul mă sună pe mine, reconfirmă solicitarea cu clienţii, după care aceştia aşteaptă. De regulă am nevoie de două ore. O oră pentru epilat, duş, machiaj şi aranjarea părului; încă o oră ca să chem un taxi şi să ajung la locul întâlnirii.

Trusa de machiaj stă separată de celelalte articole de toaletă, pe propriul ei raft. Stau în faţa unei oglinzi înalte în timp ce straturile se aşază pe rând: pudră şi parfum; chiloţei, sutien şi ciorapi; rochie, pantofi, machiaj şi aranjarea părului. Trei ţinute pe care le port prin rotaţie. O rochie modestă dar provocatoare din jerseu gri, un costum cu carouri albe pe alb, o rochie din olandă neagră cu un taior elegant. Un sortiment infinit de lenjerie intimă şi pantofi.

Ultimele trei secunde de dinaintea intrării în hotel sunt vitale. Uşile sunt din sticlă? Dacă da, caută repede din priviri lifturile. Să nu intri în hol şi să te opreşti, să nu ceri indicaţii angajaţilor. Treci fără ezitare printre ei, salută-i printr-o uşoară mişcare a capului. Dacă lifturile şi toaletele nu se află la loc vizibil, du-te în cel mai apropiat hol şi apoi orientează-te. Dacă *e* să laşi vreo impresie, trebuie să fie a unei doamne bine îmbrăcate. Eşti o femeie de afaceri.

Şi nu e întru totul neadevărat.

Lifturile sunt utile. Acum e momentul să-ţi scotoceşti geanta după telefon, să trimiţi un mesaj la agenţie - cei de acolo vor vrea să ştie că ai ajuns la timp. Dacă ai întârziat, îi vor da de ştire clientului să te aştepte, împrospătează-ţi luciul de buze, dacă e nevoie; aranjează-ţi hainele. Niciodată să nu transpiri şi să nu arăţi că ai venit în fugă. Găseşte uşa şi bate scurt, dar ferm: “Bună, dragule, încântată să te cunosc”, trebuie să spui când intri în cameră, “îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi”.

Indiferent dacă ai întârziat sau nu. Chiar dacă ai ajuns la marele fix, clientul oricum a stat şi a numărat minutele. Dacă există în cameră vreo persoană nervoasă, nu trebuie să fii tu aceea.

Dă-ţi jos haina, ia loc. De obicei, clientul oferă ceva de băut.

Niciodată să nu refuzi. Dacă nu poţi altceva, bea măcar o apă minerală.

Încasează banii înainte de a începe orice altceva. O singură dată am uitat să fac asta. Clientul a râs. “Trebuie să fii nouă în branşă”, a spus el şi după aceea, când m-am dus la toaletă ca să mă spăl, a îndesat bancnotele în aparatul de prăjit pâine din apartament. Nu număra banii în faţa lui; dacă eşti suspicioasă, o să ai timp mai încolo. Pleacă la timp. Dacă vrea să mai rămâi, trebuie să sune la manager, să negocieze preţul şi să te plătească pe loc. La plecare, un sărut scurt. “O plăcere absolută. Sper să ne mai vedem.” La ieşirea din hotel, un salut scurt adresat personalului, iar plecarea să fie la fel de rapidă ca şi sosirea. Trimite un mesaj sau sună la agenţie imediat ce ai ieşit din hotel. Dacă şefa agenţiei nu reuşeşte să ia legătura cu tine, o să-l sune pe client, apoi la hotel, pe angajaţii ei responsabili cu securitatea, dacă sunt pe aproape, apoi la poliţie. Ştie, pentru că a fost şi ea în pielea ta.

Şefa mea e o dulceaţă de femeie, păpuşă, nu altceva. Când mă întreabă cum a mers, îi spun de fiecare dată că am avut un client minunat, un gentleman, chiar dacă nu e pe deplin adevărat. N-ar avea nici un rost să-şi facă griji.

Iar uneori lucrurile nu se termină în cele mai bune condiţii - ca atunci când, fără să-mi dau seama, mi-am luat rămas bun de la un client sub-dotat printr-o mişcare vioaie a arătătorului, îh, ce gafă. Dar nu-i nimic; poate că n-a observat şi apoi, există şi o "data viitoare".

lundi, le 3 novembre

Traficul în apropiere de centrul oraşului este imprevizibil şi e mai bine să ajungi la lucru mai devreme decât să întârzii. Ieri am avut o întâlnire aproape de Leicester Square. Am ajuns cu jumătate de oră mai devreme şi am intrat într-un magazin de discuri ca să-mi omor timpul.

Îmi plac magazinele de discuri; îmi place muzica. Ăsta era totuşi un magazin care făcea parte dintr-o reţea, având la parter numai DVD-uri şi cărţi despre muzică. Puţinele rafturi cu albume erau încărcate cu ultimele succese de top şi oferte avantajoase. Am urcat la etaj la secţia de jazz şi de blues.

Ceilalţi clienţi, în majoritate, erau tineri care-şi omorau timpul, ca şi mine, chiar dacă nu erau machiaţi la fel de abundent, m-am întrebat, oare clientul meu o fi la locul stabilit pentru întâlnire sau o fi ieşit şi el în oraş? Poate că er-a chiar aici?

M-am uitat în jur. Era un tip, blond şi zvelt, aplecat peste raftul din spate. Atrăgător, din categoria "tânăr conferenţiar uşor de ademenit". M-am preumblat agale prin preajmă şi-am aruncat o privire peste umărul său.

Degetele lui fine se jucau cu colţul unui disc cu Isaac Hayes.

— Bună alegere, am murmurat şi n-a lipsit mult să-i scape discul pe jos de surprindere. Cred că ofeream o privelişte pe cinste, împopoţonată cum eram, cu o haină voluminoasă şi o faţă ca o mască de speriat copiii din pricina machiajului excesiv. Am coborât la parter, cu tocurile clănţănind pe trepte.

Când m-am întâlnit cu clientul, bineînţeles că nu era bărbatul din magazin.

Era un job de o noapte întreagă: trebuia să rămân până la răsăritul soarelui. Şefa mea a primit reacţii atât de pozitive vizavi de aptitudinile mele de disciplinatoare încât le scoate cât mai mult în evidenţă în portofoliul de pe site-ul web. Nu sunt de felul meu o fire dominatoare, dar nici nu mă deranjează să o fac. Acum se pare că toţi clienţii doresc acest tratament.

El: Nimic nu e mai palpitant decât să ţi-o tragi cu necunoscuţii.

Eu: îmi dai voie să te citez cu maximă asta?

— Da. Face o pauză. Ce faci cu mâinile alea?

Îmi ţineam degetele întinse, ca să-mi susţin greutatea deasupra lui.

— Nu vreau să dărâm tablourile de pe pereţi.

Am scrâşnit din dinţi.

— Că bine te-ai gândit. Păi, atunci, încearcă să n-o faci.

Să dea naiba, nene, nu e ca la tine acasă. Hm. Cam pretenţios pentru un “supus”, mi-am zis.

Şi, mai târziu...

El: Draga mea, ai .dat o reprezentaţie de mare clasă:

Eu: Credeam că replica asta s-a spus numai în filme, nu şi în viaţa reală.

— Trebuie să-mi iau şi eu replicile de undeva.

M-am întâlnit cu N la ieşirea din hotel, cu puţin înainte de răsărit. E un prieten apropiat, cândva am fost şi mai mult decât atât şi ştie cu ce mă ocup. Filmat într-o lumină potrivită, ar putea să-l dubleze pe George

Clooney. “O lumină potrivită” ar fi una neagră ca smoala. M-a întrebat, zâmbind afectat:

— Te-ai simţit bine?

Mi-am desfăcut haina ca să-i arăt cele două bice prinse de căptuşeală.

— Aa, i-ai adus pe Convingători, înseamnă că te-ai simţit bine.

— Cam aşa ceva. Da. N-a putut să-şi menţină erecţia aşa că, în ultima oră, am băut tot ce era prin frigider şi ne-am uitat pe Channel Five. (Ne-am urcat în maşina lui N, parcată pe trotuar.)

Şi mi-a făcut cadou un instrument de suflat balonaşe, făcut din argint.

Mi-am scos cadoul din geantă. Era pus într-o cutiuţă din lemn învelită cu staniol auriu şi legată cu panglicuţă neagră, având formă unei minuscule sticle de şampanie.

Nu mă simţeam obosită şi nici el.

— Vrei să sufli balonaşe? m-a întrebat N, în timp ce treceam cu maşina peste un pod. Am cotit şi am luat-o pe malul plin de vegetaţie, lumina tot mai puternică a dimineţii făcând ca ana să scânteieze întunecat. N ştie despre fluxurile şi refluxurile Tamisei, a văzut cadavre scoase din râu, îmi spune unde se duc ţestoasele şi focile când se încălzeşte vremea. Arătând cu mâna spre o clădire cu piscină la subsol, mi-a spus că se ducea acolo să înoate când era la şcoală. Iar la podul ăla şi-a amintit de femeia care s-a aruncat de pe el, cu buzunarele pline de pietre, dar care nu şi-a dat seama că aerul se va strecura printre straturile ei de îmbrăcăminte, împiedicând-o astfel să se scufunde. Când au venit bărcile de salvare s-o scoată din apă, ea s-a împotrivit cu îndârjire: “Aruncaţi-mă-n apă, aruncaţi-mă-n apă!” M-am rezemat de banchetă, ascultându-l cu ochii pe jumătate închişi cum povestea alte întâmplări din viaţa oraşului.

Am ajuns la staţia Charring Cross tocmai când răsărea soarele, suflând zdrenţe de spumă din lichidul pentru balonaşe diluat cu apă mizerabilă din Tamisa peste cei dintâi navetişti ai zilei.

mardi, le 4 novembre

Genţi mici? Să fim serioşi! Revistele n-au decât să facă reclamă la nu ştiu ce poşetuţă de sezon. Dar, ţinând cont că atunci când plec de acasă iau cu mine, de regulă: *un foarfece pliant (firele de păr rebele sunt inamicii mei) un pix (oi avea eu memorie bună, dar nici chiar atât de bună) prezervative (din poliuretan şi din cauciuc, fiindcă unii au alergii) o lingură, o sticlă de lubrifiant, luciu de buze (să-ţi dai din nou cu ruj după o felaţie e prea complicat) pudră compactă şi rimel, un borcănaş cu arome (orice cu tentă de citrice e drăguţ) chiloţi şi ciorapi de rezervă, chei, carduri bancare, alte mărunţişuri normale şi, uneori, clame de prins sfârcurile, căluş şi un bici din cauciuc cu cozi multiple*

O geantă cât mai încăpătoare e obligatorie. Să îndesi toate obiectele de mai sus într-o "baghetă" Fendi e un număr de magie neagră pe care nici măcar Houdini nu l-ar stăpâni.

mercredi, le 5 novembre

Mi s-a adus aminte de o expresie de existenţa căreia uitasem: "a răsuci iţele".

Să răsuceşti iţele! Ce concept incitant! îmi şi închipui un crupier de la Las Vegas răsucind cu faţa în sus cărţile câştigătoare, o frumoasă din epoca edwardiană răsucind nerăbdătoare invitaţiile la bal din tava de argint sau o dominatoare răsucindu-i pe captivii încătuşaţi ca pe nişte cârnăciori pe grătar.

jeudi, le 6 novembre

Părinţii mei sunt nişte oameni cumsecade. Ştiu că sunt subiectivă, dar e adevărat, în ciuda faptului că am plecat de acasă de câţiva ani, vorbesc cu unul sau altul dintre ei aproape zilnic.

Oficial, ei nu ştiu cu ce mă ocup. Ştiu că lucrez în industria sexului şi atât. Cunoscând-o pe maică-mea şi sensibilităţile ei de membră a clasei mijlocii, probabil că le spune prietenelor sale că sunt agent de vânzări pentru Myla[1] sau ceva asemănător.

Aşadar, chiar dacă oficial nu ştiu, presupun că, neoficial, ştiu. Sau cel puţin au o mică bănuială. Proşti nu sunt.

Am sunat acasă fără vreun motiv anume.

— Bună, draga mea, a spus tata. Încă mai baţi străzile? Ha-ha-ha.

— Ha, am behăit fără intonaţie. Mama-i acolo?

A mormăit ceva şi a predat telefonul.

— Când vii acasă? a întrebat mama. Fără să salute, fără să mă întrebe de sănătate. Din vremuri imemoriale, nimeni din familia ei nu şi-a bătut vreodată capul cu politeţuri inutile. Direct la subiect, aşa sunt ei.

— Peste vreo două săptămâni?

— Cu serviciul cum stai?

M-am bâlbâit şi am mârâit ceva nedesluşit. Nu-mi mai aminteam dacă ultima oară le spusesem că încă mai caut ceva de lucru sau că am început un proiect de cercetare. Că mă gândesc la un program de studii postuniversitare sau că m-am înscris deja la unul.

— Nimic concret deocamdată, ceva speranţe pe ici, pe colo, dar încă n-am fost la nici un interviu.

La drept vorbind, n-am spus numai minciuni, am avut deja un interviu de angajare.

---

1 Magazin de articole erotice (N. t.).

Nu vă entuziasmaţi prea tare - n-a fost unul adevărat. Mi s-a cerut să mă întâlnesc cu un client la un hotel şi mi s-au transmis prin e-mail cerinţele lui exprese cu privire la tehnica mea de susţinere a interviului. A cerut o secretară sfioasă, aproape feciorelnică, care să fie lipsită de apărare în faţa puterii lui de persuasiune. Inutil de precizat, se cerea să ai nivelul A (nu de tip universitar).

Am terminat mai devreme şi am ieşit din pielea personajelor. Am găsit în baie o cremă cu aromă de lămâie şi i-am masat umerii tensionaţi.

— Ţi se par ciudate fanteziile mele? a întrebat el.

— Ciudate?

— Ţi se pare că înjosesc femeile?

Mi-am ales cu mare grijă cuvintele.

— Mi se pare că e o supapă potrivită pentru asta.

Am mai stat de vorbă. Interesant, trecutul lui era foarte asemănător cu al meu - mama lui provenea din acelaşi mediu din care provenea tatăl meu, şi viceversa. Dintr-una-ntr-alta am ajuns să vorbim despre locuri, atitudini, mâncăruri, sport, în timp ce discutam, dorul de casă m-a lovit brusc şi aprig, şi am început să aştept cu nerăbdare vacanţa.

Maică-mea a părut mulţumită de răspunsurile evazive primite la întrebări.

— Să mă anunţi când vii, da? Şi dacă mai vii cu cineva, ca să pregătesc camerele.

— Bineînţeles, am minţit eu. Stabilirea unei date ar fi fost inutilă pentru că, inevitabil, uită. În ziua în care ajung acasă, cu valizele în mâini, poţi să fii sigur că o să exclame: “Astăzi trebuia să vii acasă? Eu credeam că era vorba de mâine!”

Mi l-a dat pe tată din nou la telefon.

— Transmite-i salutările mele băiatului ăla drăguţ cu ochelari! a ciripit el.

Era vorba de un băiat pe care-l cheamă A4, un tinerel foarte drăguţ, foarte deştept şi tot timpul cu zâmbetul pe buze. Tatăl meu şi-acum mai zice câteodată că speră că ne vom căsători. Nu ştiu dacă ăsta e un semn de senilitate sau o jalnică tentativă de codoşlâc. De la A4 au trecut trei relaţii deja. Am rămas, totuşi, prieteni. Am oftat, le-am urat alor mei week-end plăcut şi am închis telefonul.

dimanche, le 9 novembre

Prostituţia nu e prima mea incursiune în lumea sexului.

Nu că aş pune semn de egalitate între a sta în spatele unei vitrine cu dildouri atractiv aranjate şi a face sex adevărat. Nu pot să tolerez tătăitul ipocrit al vânzătoarelor din magazine care nu sunt nevoite nici măcar să golească o cizmuliţă cu spermă. Să verifici stocul de puţe din cauciuc e o ocupaţie cât se poate de onorabilă, dar care nu îţi conferă acea poziţie exaltată din care să arunci cu noroi în striperiţe, actriţe porno şi prostituate, pe motiv că nu-şi aduc contribuţia la luptă pentru cauză, în fine. Probabil că CV-ul meu neobişnuit m-a adus la ocupaţia actuală. Iată un sumar "administrativ":

În studenţie, am cam dus lipsă de bani.

Cineva mi-a sugerat să fac striptease. Prin "cineva" înţeleg prietenul meu de atunci, A1. Prin "sugerat" am vrut să spun "a avut o prietenă striperiţă şi-ar fi vrut să mă ducă, împreună cu prietenii lui, într-un cartier rău famat al oraşului, lucru care mi-ar cam fi plăcut".

Munca nu era cine ştie ce de *grea;* fetele erau înspăimântătoare.

Nu mă puteam abţine să nu chicotesc la bărbaţii care vorbeau cu mine între numerele din program. Cui îi mai

arde să analizeze punctele minunate ale tragediei antice greceşti când are în faţă o fată cu sutien transparent?

Ştergeţi ce-am spus mai sus; de fapt, văd foarte limpede elementele de atractivitate. BBC3 să ia aminte.

Dar era o soluţie provizorie, iar eu eram speriată de moarte să nu apară în local vreun îndrumător de la facultate. Am plecat.

Pe urmă, vreo doi ani mai târziu:

Am fost la un party vag "vrăjitoresc" împreună cu o colegă de apartament.

Îmbrăcată în negru şi având asupra mea un bici (al meu).

Colega de apartament era îmbrăcată ca Miss World, amănunt nerelevant, dar interesant.

O femeie s-a apropiat de noi, a vorbit cu mine un pic, spunându-mi că are un cuibuşor şi toată utilarea necesară.

A fost mult mai rentabil ca la striptease. Am reuşit să-mi stăpânesc imboldul de a râde.

M-am oprit când am obţinut un job "onorabil" într-o librărie, în week-end-uri, mai prost plătită, dar îmi oferea acces la o mulţime de cărţi gratuite.

Privind retrospectiv, nu a fost o alegere înţeleaptă.

Dar destul cu amintirile. Astăzi e ziua mea de naştere şi am de gând să o sărbătoresc în stil mare.

lundi, le 10 novembre

Aseară, pe la nouă, în timp ce ne pregăteam să sărbătorim în oraş aniversarea mea (bărbierit tot ce era de bărbierit, periat tot ce era de periat, curăţat tot ce era de curăţat), Băiatul şi cu mine am completat un

chestionar pe teme sexuale dintr-o revistă *glossy* pentru femei.

Da, aşa cum probabil că v-aţi prins, sunt o *call girl* care are un prieten. Un prieten care ştie ce fac. Suntem împreună cam de vreun an. Nu locuieşte în oraş, totuşi.

Da, e o situaţie care provoacă fricţiuni. Mmm, fricţiuni. Nu e întotdeauna un lucru rău. Mai ales în pat. Nu-i place ocupaţia mea, dar şi el are anumite obiceiuri sociale abominabile, ca atunci când toarnă rom în paharele invitaţilor care nu sunt atenţi sau când votează cu conservatorii.

El se încheia la nasturii unei cămăşi din material moale, albastru-închis, cadou de la mama lui. Eu şedeam la măsuţa de toaletă, picior peste picior, şi citeam întrebările cu o voce cât mai cochetă.

— Când e cel mai probabil ca un bărbat să fie excitat - A, dimineaţa; B, la prânz; sau C, noaptea?

El a ridicat o sprânceană la imaginea sa reflectată în oglindă.

— Există cumva şi opţiunea D, “tot timpul”?

10 p.m.: ne-am întâlnit cu A2 (unul dintre “foştii” mei), A4 (băiatul deştept) şi alţi prieteni la Blue Posts, am rechiziţionat canapelele mari din piele, de lângă şemineu. Am purces la încercarea de a umple cu alcool un cât mai mare procentaj din stomacul meu.

Miezul nopţii: un club din apropiere, cred. Totul a devenit puţin cam înceţoşat. Am dat de duşcă nenumărate păhărele conţinând schnapps, care e o băutură perfidă. Am pierdut o pereche de mănuşi,

2 a.m.: încurajată de câteva recente şedinţe la sala de gimnastică, am declarat sus şi tare că am destulă forţă ca să-l ridic pe Băiat în braţe. M-am clătinat pe tocuri şi am căzut amândoi pe spate, pe podea. Cu siguranţă, dacă n-aş fi fost aşa de beată, m-aş fi simţit că o proastă cu acte în regulă.

3 a.m.: Oxford Street, toată lumea mărşăluieşte şi cântă în cor “Seven Nation Army”. Nimeni nu-şi aduce aminte toate cuvintele, exceptând partea referitoare la Wichita. Îi pierdem pe puţinii petrecăreţi care nu apucaseră să plece deja, sub diverse pretexte, în staţiile de autobuz din drum.

Ceva mai târziu, un minitaxi. Ne prăbuşim în locaţia aproximativă a patului meu după douăzeci de minute.

9 a.m.: Mă scol ca să mă duc la toaletă. Când mă întorc, Băiatul stă în pragul uşii.

— Închide ochii, zice el.

Îi închid. Mă ia cu un braţ pe sub braţe şi cu celălalt pe sub genunchi şi mă duce aşa până la pat. Mă aşază cu blândeţe pe saltea. Simt moliciunea lânii sub spate şi sub degetele de la picioare.

— Deschide-i, spune el şi atunci văd că a acoperit patul cu o cuvertură moale şi albă din blană de oaie, identică cu cea de pe patul său.

— La mulţi ani, şopteşte el şi facem dragoste de trei ori.

Într-adevăr, o aniversare fericită.

mardi, le 11 novembre

Nu-i nici o scofală să-ţi iei câteva zile libere de la serviciu, ca să te relaxezi - în fiecare dimineaţă găsesc pe telefon mesaje şi apeluri pierdute de la agenţie.

Lăsând asta la o parte, beneficiile unei scurte vacanţe - în afară de şansa de a ajunge la zi cu spălatul rufelor - sunt în general de natură spirituală. Dar la fel de bine poţi să tragi şi nişte învăţăminte prozaice. Cum ar fi faptul că e bine ca din când în când să-ţi laşi părul să crească niţel, ca să poţi să-l epilezi mai eficient. De asemenea, ai prilejul să-ţi aduci aminte care a fost menirea dintru început a prezenţei părului acolo.

Lubrifiere. Nu, zău. Păcat! Clienţii nu vor afla niciodată asta.

mercredi, le 12 novembre

Mă sună managera.

— Dragă, am un domn foaaaarrte drăguţ, îi plac pozele tale. Eşti liberă?

— Mă tem că nu, nu, spun, sperând să nu mă audă Băiatul.

— Dar e foaaaarrte drăguţ.

— Îmi pare rău, nu.

La câteva luni după întâlnirea cu femeia în vârstă şi prietenul ei, am depistat ceea ce mi s-a părut a fi o agenţie mică şi discretă, de pe Internet. Miracolul informaţiilor interconectate prin mijloacele tehnologiei moderne înseamnă că orice site este la doar trei click-uri distanţă de un serviciu de dame de companie, pe bune. Designul site-ului era modest prin comparaţie cu altele, dar fetele erau atrăgătoare şi descrise într-o manieră directă. Cele mai multe dintre ele arătau extrem de normal - nu femei-robot a căror perfecţiune sperie, dar nici pozele înfiorător de neatrăgătoare făcute cu aparate foto de amatori. Doar nişte femei rezonabil de normale, dar, ştiţi, goale şi călare pe un zid de grădină. După ce-am luat legătura prin e-mail şi le-am trimis fotografiile, am sunat în cele din urmă ca să aranjez o întâlnire cu şefa agenţiei în restaurantul unui hotel central londonez.

La telefon, părea foarte tânără şi avea un puternic accent est-european. O fi poloneză? S-o întreb?

— Cum vă recunosc? am întrebat. Cum arătaţi?

— Când eram mai tânără, toată lumea zicea că semăn cu Brooke Shields, mi-a spus.

— A, înseamnă că sunteţi foarte frumoasă.

— Nu, sunt bătrână şi decrepită. Acum lumea zice că semăn cu Daryl Hannah.

Am încheiat convorbirea simţindu-mă neloială, în definitiv, relaţia mea cu Băiatul era abia la început şi iată-mă dându-mi întâlnire cu şefa unei agenţii de *call-girls,* ca să lucrez ca prostituată. Oare o să se supere din pricina asta? Cretină întrebare, fetiţo. Mintea mea trecea în revistă posibilele consecinţe:

- Mă părăseşte în secunda unu şi mă pârăşte la toţi prietenii.
- Mă părăseşte în secunda unu şi e prea jenat că să le spună prietenilor.
- Nu mă părăseşte, dar se sperie şi îşi pierde echilibrul interior ca urmare a faptului că întreţine relaţii cu o târfă.
- Nu mă părăseşte, dar se sperie tocmai pentru că de fapt îi place ideea.

Se oferă să intre şi el în branşă, pentru binele public.

Se oferă să intre şi el în branşă şi câştigă mai mulţi bani ca mine.

N-are nici o problemă cu chestia asta şi lucrurile continuă normal.

Primele trei ipoteze păreau îndeajuns de probabile, în vreme ce ultimele patru aveau un grad de credibilitate variind între “în nici un caz” şi “în nici un caz, să mor io”.

Bineînţeles că aş fi putut da înapoi în orice clipă până la întâlnirea cu şefa agenţiei, dar n-am făcut-o. Au trecut câteva zile între primul contact prin e-mail şi interviu. Am ieşit în oraş şi mi-am împrospătat proviziile de cosmetice, în ziua întâlnirii, mi-am petrecut toată dimineaţa pregătindu-mă. Asta a presupus timp berechet petrecut cu ondularea genelor, îndreptarea părului şi alegerea panicată a vestimentaţiei. Sexy, dar nu promiscuu? Atunci o să ai nevoie de maieuţul negru din mătase. Tânără, dar serioasă? O haină bine croită. Cu decolteu cât cuprinde. Cizme, fireşte - la urma urmelor, la Londra

e toamnă. Unghiile mele sunt un coşmar acrilic, dar nu am timp să fac nimic în privinţa lor. Am obiceiul îngrozitor să-mi rod pieliţele şi ăsta distruge orice ar încerca să facă manichiuristele.

Pe drumul către locul de întâlnire, am văzut în treacăt un afiş de film şi m-am convins că aduc binişor cu Catherine Zeta Jones.

Ei, hai, las-o jos că măcăne!

Am ajuns mai devreme şi m-am dus la toaletă. Fondul de ten deja se ştersese în unele locuri, iar în altele se întinsese. Am deschis robinetul de apă rece, am aruncat câţiva stropi de apă pe faţă, m-am tamponat cu un şerveţel şi mi-am dat cu luciu de buze. Aşa e mai bine! Habar n-aveam atunci că acest mini-ritual va deveni o temă centrală în experienţa mea de "angajată". Aruncându-mi o privire în restaurant, am observat că era cam pustiu pentru ora prânzului, într-o zi lucrătoare. O singură chelneriţă asiatică plictisită care se plimba la nesfârşit printre ghivece cu plante artificiale. Nici în locul ei n-aş fi vrut să fiu.

Şefa agenţiei m-a sunat şi m-a rugat să ocup o masă lângă fereastră. Oare mi-a cerut asta ca să mă poată studia pe furiş şi s-o ia la sănătoasa dacă nu corespundeam criteriilor? Era o mizanscenă elaborată, ca un soi de provocare? Mai probabil, nu făcea decât să-şi asigure spatele. Am comandat o cafea şi m-am pus pe aşteptat.

A sosit şi arăta conform descrierii. Păr blond şi lung. Faţă cabalină. Rochie strâmtă şi cizme meseriaşe din brocart, asortate cu poşeta - prin comparaţie, cizmele mele şic de culoarea ciocolatei păreau anoste.

— Bună, drhaga mea..

Pupături în aer. A trebuit să răspundă la câteva apeluri în timpul mesei, ceea ce mi-a oferit prilejul să aflu că vorbeşte fluent germană şi arabă. Dominatoare.

Doamne, clienţii de bordeluri cred că se dau în vânt după chestia asta. M-a întrebat ce experienţă am. Ceva activitate dominatoare, puţin striptease, fără sex cu clienţii, toate în urmă cu mulţi ani. A încuviinţat din cap. M-a întrebat dacă am un partener; i-am spus că da. Mi-a vorbit despre al ei şi despre faptul că nu ştia din ce-şi câştigă ea existenţa. Asta mi s-a părut ceva incredibil - numai până atunci telefonul îi sunase de trei ori.

A comandat ceai de plante. Eu am cerut o cafea. Simţeam din plin greutatea privirii ei în timp ce puneam linguriţa de zahăr în ceaşcă. Ori că îi era foame, ori era dezaprobare, nu mi-am dat seama.

— Aşa, acum trhebuie să discutăm despre serhvicii.

A pronunţat cuvântul ca şi cum ar fi avut mai multe vocale decât avea de fapt.

— Ai trecut la nivelul A?

Ei bine, da, dar cu câţiva ani în urmă. Cui să-i treacă prin minte că râvna academică ar putea fi un criteriu de angajare, probabil, clienţii erau mai pretenţioşi decât crezusem.

— Nivelul A?

— Ştii, zise ea şi vocea-i coborî la nivel de şoaptă, sex anal.

— Sunt foarte sigură că nu era nevoie că exact în clipa aceea chelneriţa să-mi umple din nou ceaşca de cafea. Chiar nu putea să aranjeze olivierele decorative pe la alte mese?

— O, am înţeles. Da, pot s-o fac. Cu condiţia ca, în seara precedentă, să nu fi consumat curry.

Am râs amândouă.

Managera mi-a spus că pentru portofoliu era nevoie de nişte poze mai recente. Cele pe care i le trimisesem erau nepotrivite fiindcă nu erau decât obişnuitele fotografii artistice, prezentându-mă în diferite grade de ebrietate, iar într-una aveam pe pieptul unei veste negre, din

mătase, ceva ce semăna suspect de mult cu vomă. Superclasă. Alte pupături în aer şi iat-o plecată, lăsându-mă cu nota de plată pe cap. Din fericire, se pare că aveam faţă de mâncare atitudini similare, adică, admiraţie de la distanţă, aşa că nu pot să zic că m-a sărăcit. Două căni de ceai şi un corn cu ciocolată vechi, de care nici nu se atinsese: opt lire. Probabil, un adevărat chilipir.

dimanche, le 16 novembre

L-am condus pe Băiat până la maşină şi i-am făcut cu mâna până a ajuns la colţul străzii. Nici n-a ajuns pe autostradă şi mi-a şi trimis un sms cu un sărut.

A trecut o bună parte dintr-un an de când am început această slujbă, şi încă mai suntem împreună. Nu că ar fi fost uşor de la început, mai ales când a trebuit să-i spun.

Băiatul a venit la Londra ca să dea un interviu de angajare.

Nu prea ştiam cum să aduc vorba despre noul meu loc de muncă. Cu delicateţe, înceţoşând contururile adevărului, dacă era nevoie? “Iubitule, vreau să ştii că m-am întâlnit cu bărbaţi pentru bani, dar o fac îmbrăcată din cap până-n picioare, iar ei ejaculează în Bacofoil[2] într-o cameră alăturată. De fiecare dată. Apropo, ţi-am spus că te iubesc?” Sau, să o spun de-a dreptul, fără menajamente, şi să văd ce se-ntâmplă? “Iubitul meu scump şi drag, sunt o ştoarfă. Cum se face că n-ai remarcat ce bijuuri faine mi-am tras?”

A trăncănit despre familia şi despre serviciul lui în timpul sandvişurilor, al cafelei şi al plimbării noastre pe jos ca să cumpărăm o prăjitură, în timp ce mestecam un dumicat de baclava, am mărturisit totul. N-a spus nimic,

---

2 Marcă de folie transparentă folosită pentru ambalarea alimentelor (N. t).

doar a ţuguiat buzele şi a încuviinţat din cap. Dar nici n-a obiectat făţiş. Am tras aer în piept.

— Desigur, dacă vreodată o să-mi ceri să încetez, o să renunţ.

Nici de data asta n-a spus nimic. Am plecat din prăvălie şi ne-am plimbat pe strada însorită. Frunzele căzute în spirală pe trotuar; zdrobite sub tălpi, miroseau a ţărână şi praf. Mi-am potrivit pasul cu al lui: alergăm împreună şi ne-am obişnuit să avem aceeaşi lungime a pasului. Şi-a petrecut braţul pe după umerii mei, a început să vorbească, dar s-a poticnit. A încercat din nou.

- O să fii surprinsă. M-am gândit la ce mi-ai spus şi cred că e OK.

L-am sărutat. Am mers pe jos până la British Library ca să ne uităm la Evangheliile Lindisfarne. Băiatul mi-a spus că e vorba de nişte fragmente din Biblie scrise în caligrafie gotică pe piei de animale. Nu sunt eu teribil de familiarizată cu fineţurile creştinismului, dar bănuiesc că Biblia King James nu se editează în mod curent pe produse secundare de abator. Meşteşugul rudimentar al acestor exponate părea ispititor, în sălile de expoziţie slab luminate, pergamentul pictat şi suflat cu aur parcă strălucea cu o intensitate animalică. Moartea brutală a sfinţilor şi devorarea fecioarelor a fost mereu unul din subiectele preferate ale artiştilor europeni din acea perioadă. Băiatul mi-a povestit despre vizita sa în insula Lindisfarne, unde a fost cât pe ce să intre cu maşina în mare. Am izbucnit în râs, hohotele stridente împrăştiind liniştea pioasă. Ne-am dus acasă şi ne-am uitat la televizor, am făcut ceva de mâncare împreună şi ne-am jucat de-a leul care atacă fecioara gotică adăpostită într-un pat mare şi alb. (El era leul.)

lundi, le 17 novembre

Clientul: Deci, de ce faci asta?

Eu: Nu sunt sigură că am un răspuns la întrebarea asta.

— Trebuie să fie unul, pe care măcar să ţi-l spui ţie.

— Ei bine, poate că sunt genul de persoană capabilă să facă un lucru fără alt motiv decât faptul că nu-i vine în minte un motiv serios ca să nu facă acel lucru.

— Deci, dacă îţi spune cineva să te arunci de pe un pod...

— Depinde de pod. Depinde dacă acel cineva plăteşte. De ce?

— A, fără motiv. Vrei să mi-o sugi?

mardi, le 18 novembre

Una din fanteziile mele cele mai puternice e cea în care Băiatul mă regulează cu pumnul. Asta se întâmplă nu pentru că ar fi făcut-o, ci tocmai pentru că n-a făcut-o. Mai întâi de toate, are cele mai frumoase mâini pe care le-am văzut vreodată la cineva, bărbat sau femeie. Mâini de artist, spun eu, iar el îşi desface degetele şi-şi etalează palma ca să i-o admir. Mâinile acelea mă dibuie pe sub haine când suntem în public. Rareori mă simt în siguranţă atunci când sunt, la propriu, manipulată. Dar nu-mi pasă. Vreau să mă simt înfiptă în extremitatea braţului său, ca o prelungire a lui, controlată.

În ciuda gimnasticii erotice regulate pe care o practic, mă dovedesc a fi puţin cam strâmtă pentru pumnul Băiatului, în manuale se spune că asta o să vină cu timpul, dar, să fim cinstiţi, sunt o fată cu un program încărcat şi să stau şi să-l văd cum se chinuieşte să-şi vâre degetele unse cu vaselină prin părţile mele anatomice delicate omoară orice sentiment romanţios. Ştiu că, în zilele noastre, mai toate femeile din revistele lucioase par să reuşească această performanţă. Pe

vremuri, când sexul oral era considerat în viaţa de zi cu zi o culme a depravării, revistele *hardcore* nu publicau altceva decât sex anal.

Acum, când scenele de sex anal pot fi practic transmise pe post înainte de miezul nopţii, *fisting*-ul a devenit jucăria preferată a celor cu adevărat bolnavi. Dar doamnele capabile de asemenea lucruri probabil că ori au un prag al durerii mult mai ridicat decât al meu, ori se trag din nişte tuneluri de tren. Istoricul meu în privinţa *fisting-ului* se poate detalia astfel:

Prima oară, un prieten din adolescenţă. El o voia, eu voiam.

El avea mâini înguste, eu eram udă toată. Tineri, prostuţi şi incapabili să ne bucurăm de mai mult de douăzeci de minute de intimitate la oricare din domiciliile părinţilor noştri, am plecat din oraş ca să petrecem un week-end de dezmăţ la un hotel. Abia am apucat să intrăm în cameră că m-am şi întins în pat concentrându-mă cu bărbăţie asupra înaintării degetelor sale înăuntrul meu. Deodată, unghiile lui mi-au atins cervixul: au! Am fantazat mult pe tema asta, dar niciodată n-am mai încercat.

A doua oară, N. Cu ani în urmă, când încă mai eram împreună. El o dorea, eu aveam dubii. Deşi trecuse destulă vreme de la adolescentul care încercase să mă zgârie, încă mai simţeam durerea crâncenă. Dar N era un bărbat experimentat, ştia cum trebuie să îndoi degetele şi să-mpingi încheietura în aşa fel încât să-ţi bagi tot pumnul înăuntru fără ca femeia să sufere fără voia ei o histerectomie. Din păcate, pe lângă experienţă, N mai avea şi nişte mâini cu care putea să-mi cuprindă talia. Ultima lui prietenă primise de mai mult ori asaltul erotic al pumnului, adesea în timp ce era regulată în fund.

Dar, pe de altă parte, avea un metru optzeci înălţime şi cam de două ori greutatea mea. Am încercat, de multe

ori, dar niciodată n-am ajuns chiar “acolo”. M-am antrenat cu tot soiul de instrumente de lărgire: legume, dildouri, o lanternă cu un mâner extrem de gros. Nici o şansă.

A treia oară, mâna mea ajunge acolo unde nici o mână n-a mai ajuns vreodată. Respectiv, într-o femeie care vorbeşte la telefon cu prietenul ei din Italia. El mă plăteşte ca s-o fac să-şi dea drumul de cât mai multe ori într-o oră. Tot atunci am descoperit că trebuie să anulezi cumva vacuumul intern înainte să scoţi pumnul afară, decât dacă, fireşte, persoana astfel penetrată nu se dă în vânt după aspirare. Şi nu vorbim aici de o aspirare a la Jenna Jameson[3]. Pfui.

A patra oară, într-o noapte, cu un client. Şi aşa descopăr că, dacă mâna altcuiva ar putea să nu-mi fie accesibilă (ca să zic aşa), propria mea mână e îndeajuns de suplă şi de mică pentru a putea pătrunde înăuntru. Chiar dacă dintr-o postură incomodă, succesul a fost deplin, în sfârşit, o potrivire perfectă.

Abia după aia descopăr că tehnica misterioasă *a fisting-ului* nu constă în introducerea pumnului, ci în scoaterea acestuia.

L-am sunat pe Băiat când am ajuns acasă ca să-i dau vestea reuşitei. N-am pomenit că eram cu un client.

— Poţi s-o faci acum? mi-a spus el la telefon.

— Cred că da, am răspuns, (în pijama, în pat. Sub plapumă.) Totuşi, tocmai mă pregăteam să mă culc.

— O. A urmat o tăcere. Poţi măcar să-mi povesteşti cum a fost, acum?

Bineînţeles că puteam.

— Şi pe urmă să-mi arăţi data viitoare, când ne vedem?

Da, fireşte, orice, dragostea mea. Nu mă plictisesc de tine niciodată. Vino să mă vezi, vino să mă iei cu tine.

---

3 Vedetă a filmelor porno, supranumită şi „regina porno" (N. t.).

M-am trezit din pricina unui sms primit de la el: “Cele mai bune lucruri din viaţă sunt încă gratuite. Mi-e tare dor de îmbrăţişările tale. xx”

mercredi, le 19 novembre

M-am lăsat pe vine între picioarele bărbatului. Partea interioară a coapselor sale e catifelată şi mângâi pielea cu vârfurile degetelor.

— Cum ai petrecut în vacanţă?

— Bine, bine. Japonia e o ţară interesantă. Ai fost vreodată acolo? m-a întrebat, lăsându-se pe spate, în pat.

— Nu.

I-am luat în mână mădularul care începuse să se întărească şi am tras cu delicateţe de prepuţ. S-a întărit şi s-a lungit în palma mea.

— Ce ţi-a plăcut cel mai mult să faci acolo?

— Sunt un popor ciudat, au nişte locuri, a spus el, oprindu-se doar o clipă în momentul când i-am luat membrul între buze. Simulează un vagon de metrou aglomerat, în care oamenii se freacă unul de celălalt...

Mădularul mi-a scăpat din gură; am început să-l frec viguros cu mâna.

— Mereu am avut o fantezie din asta. Un local studenţesc aglomerat, fustă scurtă, mă aplec peste bar ca să-mi iau un pahar de băutură, cineva vine la spatele meu. Şi nu am unde să mă mişc, aşa că nu numai că nu pot să scap, dar nimeni nu-şi poate da seama ce se-ntâmplă.

— Mmm, sună bine.

— Îmi promiţi ceva? am întrebat. Dacă vreodată, după asta, mă vezi într-un bar, o să vii la mine să-mi faci chestia asta?

— Ai cuvântul meu, a spus el, înclinându-şi erecţia înapoi în gura mea.

vendredi, le 21 novembre

Băiatul e venit în oraş, aşa că nu mă văd cu nici un client.

Ne-am dus la sala de gimnastică, chipurile ca să mă pot da mare, dar mai ales ca să se poată da el mare.

Primul eveniment a fost maşina de vâslit. Urăsc maşina de vâslit. O urăsc, o urăsc, o urăsc! E Bicicleta Diavolului. E blestemul vieţii mele şi îmi vrea moartea. Cu toate acestea, stau bucuroasă alături în timp ce Băiatul îngenunchează fiara metalică aducând-o într-o stare de supunere necondiţionată. După cinci minute, picături de sudoare îi apăr pe ceafă. După zece, fâşiile unduitoare de muşchi de pe antebraţele sale mă făceau să visez cu ochii deschişi. Iar după o minunată jumătate de oră, ardeam de nerăbdare să sar pe el şi să i-o trag.

Gâfâind corespunzător, ne-am dus la bancheta de forţă, pentru împingeri (pe care nu pot să le fac) şi tracţiuni (pe care pot). E destul să spun că nu sunt bună nici să-i ţin prosopul omului.

Pentru piesa de rezistenţă, i-am sugerat să facem tracţiuni la bară. Patru seturi de câte şase, la bustul gol, având grijă ca până şi clientele “rezidente” ale sălii de forţă să fie umilite corespunzător. Faceţi-vă mici în faţa feromonilor lui de mascul, Narcise îndrăgostite de propriii muşchi abdominali!

Ca să redevin stăpână pe situaţie, am trecut la un exerciţiu la care sunt bună - *stretching.* Poate că e deja un clişeu verbal, dar întotdeauna am fost în stare să-mi ridic picioarele în spatele urechilor. O lungă şedinţă de contorsionare a tendoanelor a asigurat condiţiile ca, învăluiţi de aromă transpiraţiei şi mistuiţi de pasiune cum

numai îndrăgostiţii “aflaţi într-o relaţie la distanţă” pot să fie, să nu reuşim să trecem de parcare.

Mă rog, am trecut. Dar hainele noastre, nu. Şi demnitatea noastră n-a avut nimic de a face cu toată treaba asta.

Ah, iubire tânără!

samedi, le 22 novembre;

Dintre toate serviciile pe care le-am discutat cu managera la prima întrevedere, a rămas unul nemenţionat de nici una dintre noi. Oralul. Dar uite că pe site, spre ştiinţa tuturor, mi se făcea reclamă ca fiind OF. Oral Fără. Mai exact, oral fără prezervativ.

Ca să fiu sinceră, dacă m-ar fi întrebat, aş fi răspuns da.

Am mai făcut-o cu prezervativ în trecut şi buzele mele reacţionează nasol la contactul cu latexul şi cu spermicidele: se umflă şi mă mănâncă. Şi, la fel ca la celelalte acte sexuale, sunt anumite riscuri, dar nici pe departe la fel de mari. De exemplu, n-aş face-o dacă aş avea afte. Sau dacă aş fi extrem de preocupată de rezistenţa rujului meu. Dar sunt o “înghiţitoare” şi întotdeauna am fost aşa. Odată ajunsă înăuntru, nu are un gust mai bun dac-o scuipi şi, ca să fiu sinceră, nu e mai rea decât gustul de femeie. O fostă colegă de şcoală descria sperma ca având gust de “stridie pe o monedă de două pence”[4]. N-am de unde să ştiu, pentru că n-am mâncat nici una, nici alta, dar probabil că nu e departe de adevăr.

---

4 penny (pence la plural) - Monedă din cupru, egală cu a suta parte dintr-o liră sterlină (N. t.).

dimanche, le 23 novembre

Astă noapte mă aflam tocmai pe la capătul lui Fulham High Street şi căutam un taxi. La colţ de stradă e o prăvălie cu cărţi - nu din acelea îngrozitoare care te asaltează cu teancuri nesfârşite de cărţi de Michael Moore rămase nevândute şi cafea *lattechino* pentru acasă, ci din cele minunat de excentrice. Genul de magazin în care proprietarul - care ţine minte ce gusturi ai, ce ai mai cumpărat de la el şi, chiar dacă n-ai mai trecut pe-acolo de ani de zile, îţi poate face recomandări potrivite - pare să locuiască chiar acolo şi ori are o colecţie de costumaţii identice, ori nu-şi schimbă niciodată hainele. Proprietarul unui astfel de magazin e întotdeauna, dar întotdeauna, bărbat. Din nefericire, magazinul era închis. Sau poate că din fericire; aveam un teanc de bancnote la mine, ceva timp de omorât şi o incapacitate aparte de a refuza prăvăliile de cărţi cu aspect demodat. Am calculat la un moment dat că, în studenţie, cheltuiam mai mult într-un semestru pe cărţi - şi nu pe cele legate de cursurile pe care le urmăm - decât pe mâncare. Dar prăvălia era încuiată şi cu luminile stinse. Afară, lângă uşă, pe un raft se aflau câteva volume din ediţii de buzunar. Nu mi-am dat seama dacă erau donaţii către sau de la public. Fiind o fire curioasă, am trecut în revistă titlurile. Aşa am dat peste cel mai fain lucru pe care l-am citit pe coperta unui *paperback:* “O fată poate să se ducă oriunde dacă are încredere în ea însăşi şi o haină de nurcă”.

Ei, da! într-adevăr! Cât de adevărat şi minunat! Cât de a la Holly Golightly[5]! Nefiind sigură dacă acele cărţi erau de vânzare sau nu, am stat pe gânduri o clipă înainte să

---

5 Eroina romanului Mic dejun la Tiffany de Truman Capote (N. t.).

introduc o monedă de o liră în fanta corespunzătoare a raftului.

(Acum e momentul potrivit să precizez că, de fapt, eu n-am o haină de nurcă. Am un ceas de mână foarte drăguţ şi presupun că ăsta e obiectul de lux de cea mai desăvârşită corectitudine politică pe care-l poate purta cineva fără a fi criticat. N-aş vrea să fiu acuzată nici de torturarea animalelor, nici de înfiinţarea de carteluri în lumea a treia. Posibila exploatare a meşteşugarilor elveţieni nu se numără printre poverile care-mi apasă zilnic sufletul.)

Cartea, în caz că vă întrebaţi, se cheamă *Fiica lui B.F.* de John P. Marquand, cel care scrie romanele cu Mr. Moto. Este o tâmpenie absolut delicioasă. Imaginaţi-vă că Mickey Spillane[6] se întâlneşte cu Francoise Sagan în holul hotelului Saks Fifth Avenue. În 1946. Romanele *chicklit,* în care eroinele fac multe cumpărături şi se cordesc, nu au nimic asemănător.

lundi, le 24 novembre

Nu vi se pare că, în fiecare an, Crăciunul începe mai devreme?

Cred că am văzut pe cineva atârnând lumini feerice săptămâna trecută şi jur că vecina de lângă mine şi-a atârnat beteală roşie la fereastră încă din iulie. Acum, toată lumea se gândeşte numai la asta şi chiar dacă mai e o lună până atunci, mie mi s-a luat deja.

---

6 Pseudonimul lui Frank Morrison Spillane (născut la 9 martie 1918), autor american de romane poliţiste, cândva, unul dintre cei mai populari scriitori din Statele Unite, având 7 titluri printre primele 10 best-seller-uri ale Americii în secolul al XX-lea (N. t.).

Nota bene: nefiind creştină, am un nivel de toleranţă foarte scăzut. Iată câteva nedorite întâmplări “de vacanţă”:

- Mi se cere să port lenjerie roşie, tivită cu blană, ceea ce confirmă faptul că numai bărbaţilor li se pare că ar fi o idee bună. În plus, de bună seamă că au avut o copilărie foarte stranie din moment ce-i excită ideea de Moş Crăciun. Poate că e o uşurare să ştie că asta e o perversiune pentru care trebuie să plătească.
- Oamenii care folosesc cuvântul “Crimbo”[7]. Pur şi simplu, nu se face aşa ceva.
- Vorbăria creştinilor zeloşi care ne imploră să ne amintim de “adevărata semnificaţie a acestor zile”. Păi, e vorba despre apariţia binecuvântată a Domnului Nostru Harvey Nichols[8], nu?
- Oamenii pentru care e imposibil să cumperi ceva. În această categorie intră A3, a cărui unică extravaganţă este, în fiecare an, un abonament la meciurile echipei Manchester United. Ce să-i cumperi unui bărbat care-şi închipuie că are totul? îl sun pe A4, care-mi sugerează să iau o pereche de şosete.
- Clienţii care mă întreabă ce-o să fac în vacanţă. Pur şi simplu pentru că nu mă pot hotărî care-ar fi răspunsul cel mai nimerit - o minciună fermecătoare (fac schimb de cadouri cu Donovan Leitch[9]) sau realitatea prozaică (mă duc la ai mei care locuiesc în nord, ca să aprind candelabrul sfânt cu şapte braţe).
- Fie datorită ordinii divine, fie printr-o lege nerostită, întreaga ţară hotărăşte să renunţe la muncă. Ca urmare, nimeni nu se aşteaptă la seriozitate în comunicaţii.

---

7 Termen de slang pentru „Christmas" - Crăciun (N. t.)
8 Magazin universal londonez (N. t.)
9 Muzician britanic afirmat în anii şaizeci pe scena muzicii folk (N. t

- Mirosul de plăcintă cu carne. Discuţiile complicate, pătimaşe, legate de plăcinta cu carne. Drumuri la prăvălii provocate în cea mai mare parte de nevoia de a cumpăra plăcinte cu carne. Renunţarea la mesele obişnuite în favoarea plăcintei cu carne.
- Sfârşitul de an echivalează cu un maxim de activitate pentru mine. Mă simt ca o samariteană a sexului.
- Ajungi să vezi oamenii pe care-i cunoşti şi-i îndrăgeşti.
- Ajungi să vezi beţi oamenii pe care-i cunoşti şi-i îndrăgeşti.

De fapt, anul ăsta chiar îmi doresc cadourile oribile de la bătrânele mele mătuşi. Aduceţi, vă rog, ciorapii din lână şi batistele brodate!

mardi, le 26 novembre

Am avut doi clienţi la interval de o oră, situaţi la doar câteva străzi unul de celălalt. Vântul şi ploaia erau prea puternice ca să faci altceva decât să te adăposteşti undeva. Aşa încât, după ce am găsit un bar situat convenabil în apropiere de South, am intrat să beau un păhărel.

M-am dus la bar şi am comandat un rom dublu cu sifon. Nu vezi prea des la mijlocul săptămânii o blondă în pantofi cu tocuri cui într-un bar, dar m-am obişnuit cu clipele stingheritoare de după intrarea într-un local. Ecranul mare, atârnat instabil deasupra unui şemineu (adevărat) tocmai transmitea un meci de fotbal. Toată lumea îl urmărea, aşa că m-am uitat şi eu.

Exceptând barmaniţa septuagenară - sau ar fi trebuit să spun “matroana barului”? - eram singura femeie din încăpere. Dar privirile care mă fixau nu erau nici dispreţuitoare, nici lubrice. Toţi cei de faţă s-au oprit, s-

au uitat la mine, apoi fiecare s-a întors la băutură sau la fotbal. Se vede treaba că era un meci important.

S-a terminat la egalitate. Câţiva bărbaţi de la mesele din spate au venit la bar ca să comande halbe noi. Unul dintre ei stătea în picioare lângă taburetul meu în timp ce-şi aştepta berea.

— Când te-am văzut intrând, ne-am gândit că oi fi mascota.

— Serios? am spus, destul de derutată.

— Ei, lasă, că oricum nu prea contează, Celtic rămâne în fruntea plutonului.

— Aşa să fie. Eu am făcut tot ce-am putut, să ştii.

A râs şi s-a întors în colţul îndepărtat. Abia atunci mi-am dat seama că pălăria, pe care o lăsasem pe cap o oră întreagă cât şezusem acolo, era zebrată în dungi verzi şi albe. Halal mascotă. Am golit paharul şi am plecat la următoarea întâlnire din program.

mercredi, le 26 novembre

E o chestiune de sănătate publică, ştiu.

Înţeleg perfect asemenea simţăminte. Meseria pe care o practic, numărul de oameni cu care intru în contact. Traiul într-un mare oraş în care bolile sosesc pe calea aerului din toate colţurile lumii. Şi perioadă din an - anotimpul sărbătorilor de iarnă, când oamenii ies în oraş şi chefuiesc, cheltuiesc cu extravaganţă şi fac lucruri pe care în mod normal nu le-ar face fiindcă se gândesc, la naiba, s-a mai sfârşit un an, merit să mă răsfăţ şi eu. După care se trezesc a doua zi de dimineaţă fără să ştie sigur cu ce s-au pricopsit şi cu cine şi-au petrecut noaptea. Şi chiar dacă-ţi aminteşti, în momentele acelea nu ai cum să ştii cine şi-a luat-o şi cine nu.

Sunt un vector de răspândire a bolilor. Nimeni nu e ferit de pericol, desigur, dar unii dintre noi sunt mai expuşi

decât alţii, în pofida tuturor măsurilor de precauţie disponibile în zilele noastre - clinicile gratuite, vaccinările, campaniile de conştientizare a opiniei publice.

Şi, un lucru important pentru mine. Pentru fetele de companie nu există conceptul de concediu medical plătit. Şi Doamne fereşte să ajungi la spital.

Aşa că vreau să vă liniştesc cât mai bine cu putinţă. Vreau să ştiţi.

Mi-am făcut un vaccin antigripal.

jeudi, le 27 novembre

Un mesaj de la Băiatul primit astă-noapte, târziu: “Am fost duşi la o băută după program. Iar acum sunt într-un copac.”

Afară e frig. Sper că părţile lui bărbăteşti, care se contractă rapid din cauza temperaturilor scăzute, să ajungă acasă în siguranţă şi să fie apte în scurt timp pentru o reîncălzire. Prima oară când ne-am întâlnit a fost cu prilejul zilei sale de naştere, cam cu un an în urmă. Făcea praf, literalmente, podeaua ringului de dans dintr-un club - bodyguarzilor li s-a zbârlit părul de pe ceafă în clipa în care Băiatul şi amicii săi la fel de corpolenţi şi de beţi au intrat pe uşă. Şi nu erau singurii.

Nu-mi puteam dezlipi ochii de omul ăsta care se mişca precum apă şi-şi aruncă membrele încolo şi-ncoace de parcă ar fi fost ataşate doar superficial de restul corpului.

Pe ringul, altfel aglomerat, s-a format un cerc liber larg în jurul grupului lor. Se înghionteau pe rând, râzând, ca nişte puştani. Ochii îi străluceau, probabil din pricina alcoolului. Părul lui ondulat şi faţa pistruiată ieşeau în evidenţă în încăperea plină de fiţoşi cu chipuri palide. Am cerut unui prieten comun să ne facă prezentările, în club gălăgia era prea mare, s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit,

dar n-a auzit nici un cuvânt din ce vorbeam. Am rămas pe margine şi am aşteptat. Când a ieşit în hol ca să se aşeze la coadă pentru toaletă, m-am dus la el.

— La mulţi ani, i-am spus.

— Mulţumesc, mi-a răspuns zâmbind. N-a părut să mă recunoască. Nu părea nici prea interesat să se zgâiască în decolteul meu. Hei, mi-am zis. E un început.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat. Deşi s-a arătat surprins, nu s-a opus. L-am tras de mânecă şi l-am dus într-o cameră mai mică şi mai liniştită. Am găsit un colţ de canapea din catifea roşie şi ne-am aşezat unul lângă celălalt.

— Nu poţi să faci asta, a spus el.

— De ce?

— Păi, nu mă cunoşti deloc. Cum mă cheamă, de unde sunt. Nu ştii nimic despre mine.

— Vreau să te cunosc, am spus, apucându-l cu mâna de braţul musculos. Mâinile lui, care se odihneau uşor pe mijlocul meu, erau de departe cele mai mari şi mai frumoase mâini pe care le văzusem la un bărbat.

Chiar atunci, o altă femeie - care poate că, biologic, nu era femeie, era greu să-ţi dai seamă pe întuneric - ne-a întrerupt.

— Îmi plac cizmele tale, scumpa mea, a spus ea.

— Mă bucur.

Aveam nişte cizme din piele, până la genunchi, cu nişte tocuri vertiginoase. Practic, mă făceau să şchiopătez, dar merită.

Băiatul s-a uitat în jos.

— De fapt, sunt chiar reuşite, spuse el pipăind pielea de imediat de sub genunchi. Am simţit că mă topesc. Dar nu cred c-ar fi bine să ne întoarcem în sala de dans, la ceilalţi. Rişti să-ţi luxezi gleznele dacă dansezi în chestiile astea.

— Cred c-o să trebuiască să ne găsim altă ocupaţie, nu?

— Aşa zic şi eu, spuse el zâmbind şi ne-am mai pipăit o vreme până când am aruncat o privire la ceasul de la mână. Sosise momentul ca Cenuşăreasa să iasă din scenă.

— Vino acasă la mine, mi-a gemut el în ureche, jucându-se cu fermoarul cizmei din piciorul stâng. Era genul de poruncă la care orice femeie visează. Irezistibilă.

— Am un prieten, am spus, fiindcă mi se părea cinstit să pomenesc despre asta. Băiatul mi-a spus că nu-i pasă. Tehnic vorbind, relaţia pe care o aveam era una deschisă, dar am ştiut că bărbatul ăsta nu era "material" pentru o singură noapte. Era mult mai interesant decât atât, era prea multă energie electrostatică în jurul lui.

— Ei bine, am spus, poţi să mă ai pentru o noapte, sau să mă vezi şi altădată. Ce variantă preferi?

— Nu pot să nu te mai văd şi altădată, a răspuns Băiatul.

— Am ridicat din umeri — *tant pis.*

— Depravată neruşinată.

Dar a spus-o zâmbind şi mi-a luat numărul de telefon. M-a condus până la bodyguarzi. Ceilalţi prieteni ai săi erau încă înăuntru. A urmat o pauză. Aşa mi-aş fi dorit să-l invit la mine, dar la fel de bine ştiam, pe când ieşeam pe uşile din sticlă, că mă va urmări cu privirea la plecare.

M-am dus acasă şi le-am spus colegelor de apartament că m-am îndrăgostit, în paranteză fie spus, eram mangă şi mă străduiam să ţin în echilibru pe cap patru lumânări înfipte într-o ghirlandă de brad.

M-am întâlnit cu Băiatul mai încolo, în timpul săptămânii, la un pahar de vorbă, dar nu s-a întâmplat nimic. Mă simţeam stingherită că trebuie să respect promisiunea de la prima noastră întâlnire. La început, a încercat - o privire stăruitoare ici, o mână "uitată" acolo -

dar în scurt timp a învăţat care sunt graniţele. N-o fi dormit el cu codul manierelor elegante sub pernă, dar nici bădăran nu era. Sau poate că doar trăgea de timp. Relaţia în care eram implicată nu era deloc sănătoasă, asta fără doar şi poate. Până când m-am despărţit de prietenul ăla şi m-am mutat în Londra, Băiatul avea o locuinţă nouă în Brighton. A venit cu maşina ca să se întâlnească cu mine şi să mă ajute să mut totul în noul meu apartament. Am pus-o pentru prima oară printre cutii şi valize împrăştiate şi printre teancurile de cărţi de pe podea. Scânduri din lemn. Câteva săptămâni după aceea am avut răni de la frecarea de lemn.

samedi, le 29 novembre

Făcut curat pe raftul cu ustensile de machiaj, aruncând la gunoi sticluţe cu ojă uscată şi bureţi îmbibaţi cu fond de ten. La început credeam că job-ul ăsta o să fie doar ceva provizoriu, dar uite că durează deja de câteva luni. Aproape că a devenit o rutină, dar mi-aduc aminte că nu întotdeauna părea să fie aşa.

Pregătirea pentru prima întâlnire mi-a dat senzaţia că mă pregătesc să intru pe scenă, îmi amintesc că am aplicat o bază lichidă şi una adezivă; au urmat fardul de pleoape, dermatograful şi rimelul; apoi conturul şi luciul de buze. Pregătirile au început din vreme. Prea din vreme. Dar habar n-aveam cum să le adun pe toate laolaltă şi nici cât o să dureze.

Mi-am făcut duş şi m-am şters cu grijă în baia cu faianţă albă, căutând fire de păr răzleţe, pe care ceară şi aparatul de râs nu reuşiseră să le îndepărteze. M-am dat repede cu deodorant. Câte-o picătură de colonie în decolteu şi pe partea interioară a coatelor. Mi-am pus sutien şi chiloţei din dantelă albă, ciorapi, apoi mi-am uscat părul. Să-mi fac cărare aici sau aici?

În ce parte ar trebui să cadă? Părul în sus sau în jos? înfoiat sau lins? Mi-am îndreptat vârfurile ca să nu se încreţească în aerul umed al nopţii, dar în rest am lăsat părul în pace. Cercei mici din perle.

Mi-am pus rochia şi apoi am început să mă machiez. Cu fond de ten, nu cu pudră. Un şerveţel umed aplicat cu delicateţe ca să îndepărteze excesele. Fard de ten violet - doar o idee. Un pic de tuş alb-argintiu, chiar la colţul dinspre interior 31 ochilor. Ochi ca de pisică sau nu? Vampă sau ingenuă? Mâna uni tremura uşor. Am desfăcut rimelul, am şters excesul cu un şerveţel, apoi am lăsat periuţa să stea o clipă în aer. Am aplicat primul strat. Apoi, al doilea.

Ochii din oglindă păreau să stea la un kilometru distanţă de restul feţei. Mi-am conturat buzele, întrebându-mă cât de mult ar trebui să folosesc şi cât o să rămână pe bărbatul cu care mă întâlneam. Ce va trebui să iau cu mine, o să fie timp pentru reaplicare? Cu vârful degetului mic am pus o picătură de fard lichid pe buze. Luciu. Mai mult luciu. Mi-am amintit sfatul şefei: “Bărbaţilor le plac buzele lucioase”. Cred că nu trebuie să fii geniu ca să pricepi de ce.

Un pic de gel ca să împiedic părul să cadă pe frunte şi pe obraji, scop în care am folosit şi o agrafă. Mi-am pus pantofii şi am încheiat cataramele la gleznă. Pantofi eleganţi, din piele neagră veritabilă, lăsând să se vadă o lungă fâşie din partea interioară a labei piciorului. Tocuri incredibil de înalte, dar o dată am alergat după un autobuz fiind încălţată cu ei şi de multe ori am dansat cu ei până dimineaţa. Pantofi “trage-mi-o”.

Apoi, mantoul. Eşarfa din colegiu sau cea pufoasă albastră?

Cea albastră avea să lase fibre pe mantou; în final am decis să n-o iau. Era o noapte friguroasă. Mănuşi bleumarin cu năsturei minusculi de-a lungul încheieturii.

Am înfipt un bold cu un fluture în reverul mantoului. Eram agitată; am respirat adânc. Tot mai aveam de aşteptat un sfert de oră.

Mi se uscase gura. M-am dus în bucătărie şi mi-am turnat ceva de băut. Oare alcoolul era nerecomandat? Nu ştiam. Un păhărel n-avea cum să facă rău. Buzele mele au lăsat o semilună rozalie pe marginea paharului. Mi-am pus lucrurile într-o poşetă, înfofolită în mantou, eşarfă şi mănuşi, transpiram, încă zece minute până venea taxiul. Am căutat din nou locul întâlnirii în ghidul străzilor, pe care nu voiam să-l car după mine. Era aproape de o staţie de metrou. Dacă puteam să ţin minte indicaţiile din staţia de metrou, totul era în regulă.

Am coborât ca să aştept afară. Vântul rece îmi gâdila părul umed de pe ceafă. M-am uitat de-a lungul drumului. Nimeni nu mergea pe jos. Foarte puţine maşini treceau pe lângă mine. Un autobuz s-a oprit în staţie. Nimeni nu-l aştepta; a pornit mai departe. O maşină mică a venit în urma lui, un bărbat se uita pe geam. Ăla trebuie să fie taxiul, mi-am zis.

Concentrează-te. Din acest moment, lucrez. Un zâmbet, un semn cu mâna, apoi i-am dat adresa. De aici încolo, nu mai sunt eu.

Am găsit casa. Am plătit taxiul. Am urcat pe trotuar. La uşă, un inel de bronz. Lumină aprinsă înăuntru. Părul îmi cădea în faţă. Am scos agrafa şi mi-am scuturat părul, lăsându-l liber.

Am zâmbit. Am bătut la uşă. Nu mai există cale de întoarcere. A doua zi de dimineaţă m-am trezit în patul meu, de acasă. Am ridicat mâna şi m-am zgâit la ea o veşnicie. Trebuia să fie ceva diferit? Trebuia să mă simt victimizată, abuzată? Nu-mi dădeam seama. Punctele cele mai subtile ale teoriei feministe nu păreau a fi aplicabile. Totul părea să fie la fel ca întotdeauna.

Aceeaşi mână, aceeaşi fată. M-am sculat şi mi-am pregătit micul dejun.

dimanche, le 30 novembre

De o bună bucată de vreme, Băiatul se afla în căutarea unei noi poziţii (în ierarhia locurilor de muncă, nu una sexuală, deşi toate propunerile sunt întâmpinate cu recunoştinţă). De-atâta timp e nemulţumit de locul lui de muncă, dar e o chestie sigură, dar să vezi că aşa şi pe dincolo, ş.a.m.d., ş.a.m.d. Colegii lui de serviciu sunt aceeaşi gaşcă din timpul universităţii. Dar acum unul dintre ei fusese pus pe liber, iar el începe să simtă privirile concentrate ale eşaloanelor superioare ale administraţiei care-i analizau atent faptele. Eu i-am tot sugerat să intre în serviciul militar şi asta nu doar pentru că mi se părea că ar "umple" uniforma într-o manieră cât se poate de atrăgătoare.

Aşa încât mi-a trimis CV-ul prin e-mail ca să vedem dacă puteam să-l ajut cu ceva.

L-am returnat în decurs de o jumătate de oră. Aproape imediat a sunat telefonul. Era Băiatul, care râdea.

— Ce mi-ai trimis e nemaipomenit, pisicuţo... dar nu cred că-l pot folosi.

— Nu?

— Păi, mai întâi, nu cred că celor din armată le pasă de mărimea mădularului meu.

— Asta n-ai de unde şti. Nu ştii cine ajunge să-ţi ia interviul. Aud că în vremurile astea serviciile militare sunt foarte moderne.

— Frumos gândit. (L-am auzit derulând mailul meu la celălalt capăt al liniei telefonice.) Timpul de revenire dintre ejaculări nu prea are ce să caute în secţiunea "Alte aptitudini".

— Dar e important pentru mine, scumpete.

— Fără doar şi poate. Şi “Sexul oral: oferire şi receptare” la Hobbyuri?

— Vrei să spui că nu-i aşa?

Mi-a trecut prin minte să-i recomand domeniul meu de activitate, deşi nu cred c-ar muşca vreodată momeala. Băiatul are nişte principii morale la fel de rigide ca un corset din os de balenă. Prin contrast, eu sunt în general considerată de către cunoştinţele noastre ca fiind amorală. Chiar şi de către cei care nu ştiu din ce îmi câştig existenţa.

Decembrie

D de la Dezastre

Pentru mine, nu există dezastre insurmontabile. Dacă totul merge înfiorător de rău, consolează-te cu ideea că, probabil, n-o să te mai vezi niciodată cu acel client. Chiar dacă merge bine, probabil că n-o să te mai vezi niciodată cu acel client.

Acestea fiind spuse, să ai grijă tot timpul să-ţi ţii telefonul încărcat şi la îndemână, în caz de nevoie. Şi să ai la tine un pachet cu şerveţele din hârtie ca să cureţi toată murdăria de origine biologică.

E de la Exerciţii fizice

Cineva mi-a spus cândva că poziţiile în care femeia e deasupra pot arde tot atâtea calorii pe oră ca şi una dintre maşinile de la sălile de fitness. De remarcat, totuşi, că e foarte posibil ca partenerul să-şi dea drumul înainte ca tu să faci atâta mişcare încât să “arzi” grăsimile.

F de la Fermoar

Cineva mi-a cerut odată să-l dezbrac folosindu-mă doar de dinţi.

Chiar dacă în principiu asta pare a fi o sarcină interesantă, există un obiect care nu poate fi desfăcut numai cu gura şi ăsta e fermoarul de la pantalonii bărbatului. Ştiţi că trebuie să trageţi de partea de sus când vi-l desfaceţi pe al vostru? Nu poţi să faci asta fără mâini. A durat vreo opt minute doar ca să-i dau jos pantalonii şi asta a făcut să ne piară complet cheful.

G de la Gelozie

Când un client regulat - mai ales unul pe care-l placi sau care lasă bacşişuri frumoase - trece la o altă fată sau, în

mod inexplicabil, te părăseşte, nu te agita. Oamenii ăştia nu plătesc pentru sex fiindcă-şi doresc o relaţie, prostuţo. Or să fie şi alţii, întotdeauna vor fi.

G de la punctul G

N-o să ai nevoie să ştii unde se află atunci când te duci la muncă. Piteşte-l în dulapul de acasă şi păstrează-l pentru alte împrejurări mai fericite.

lundi, le l decembre

Clientul avea mâini pătrăţoase, cu degete lungi şi neastâmpărate. Îmi aminteau de mâinile Băiatului. Mi-a pipăit sânii, coapsele şi apoi s-a aventurat spre interior.

Am tresărit brusc.

— Iartă-mă... te-am rănit? m-a întrebat.

Eu stăteam pe o parte, el era întins în spatele meu, iar degetele buclucaşe se odihneau între picioarele mele.

— Doar puţin.

I-am luat mâna dreaptă şi i-am cercetat unghiile. Curate, dar mai lungi decât media. Şi destul de neregulate.

— Tu-ţi rozi unghiile?

— Da.

M-am rostogolit peste marginea patului ca să-mi ridic geanta de pe podea.

— Stai puţin.

Am scos la iveală o mică trusă de cosmetice argintie, din care am luat o pilă. El s-a înfiorat.

— Nu suport pilele, a spus. Parcă aş zgâria o tablă de sticlă cu unghiile.

— Ai încredere-n mine, am spus şi i-am netezit colţurile unghiilor.

Şi-a pipăit muchiile pilite cu degetele mari, comentând asupra diferenţei.

— Eşti mult prea drăguţă pentru meseria asta, a spus el încetişor, de unde am înţeles ori că a avut nişte experienţe nefericite cu damele de companie înainte, ori că cele mai multe dintre aceste femei sunt drăguţe iar eu se întâmpla să fiu prima. Am sperat că a doua variantă era cea reală.

mardi, le 2 decembre

Aşadar, ce poate să facă o fată în ziua ei liberă?

În afară de cumpărarea de chiloţi, fireşte.

Rezervată în avans, timp suficient la dispoziţie. Băiatul e plecat din oraş, nu am şedinţă de fitness cu N. Am încercat să aranjez o masă în oraş cu A1, A2 şi A4; nici o şansă.

Nici boală, nici clienţi. Un bun prilej să întârzii cât mai mult să te dai jos din pat. Nici un comision, nici o întâlnire şi nici o rufă de spălat. Ar fi timpul să gătesc ceva (şi poate să las spălatul vaselor pentru altă zi). Azi nu vine nici menajera, nici nu primesc vreun telefon de la şefă. N-am unde să fiu, n-am ce să fiu. Doar eu cu mine însămi, singură-singurică.

Atunci, cel mai bine ar fi să-mi găsesc vibratorul.

jeudi, le 4 decembre

Există o persoană în Londra care a plătit doar ca să-mi lingă timp de o oră anusul. Oare nu asta îşi doreşte oricine în viaţă, cineva care să te pupe în fund şi să-i şi facă plăcere?

Dacă mi-ar fi spus cineva de la bun început că există şi asemenea clienţi perfecţi, n-aş fi stat nici o clipă pe gânduri.

vendredi, le 6 decembre

— Ai fost vreodată cu o femeie? m-a întrebat clientul, în timp ce-mi mângâia sânii.

— Da, am spus. El a oftat. Cu multe, în afara sarcinilor de serviciu.

Trecuse ceva timp de la ultima. Băiatul bombăne şi se mai bosumflă uneori, fiindcă ştie despre trecutul meu şi n-a avut niciodată parte de o partidă în trei. Iar mie mi-e teamă de problemele pe care le poate crea introducerea unei relaţii a unei fete "de rezervă". Cred că e mai bine să mergem pe calea cea dreaptă. Poate mai încolo, nu acum.

— Eşti gay?

— Nu, doar că-mi plac femeile.

Probabil că la fel de mult ca bărbaţii, când e vorba de sex.

Dar aş prefera o relaţie cu un bărbat, de unde reiese, în esenţă, că sunt heterosexuală. Asta a fost o concluzie la care am ajuns după multe frământări sfâşietoare legate de propria identitate, în timpul universităţii. Mi-o trag cu femeile, dar nu vreau să mă duc acasă la una.

samedi, le 6 decembre

Am căutat din nou prin site-ul agenţiei. Din când în când, şefa rearanjează profilurile, ca să impulsioneze cariera uneia sau alteia dintre fete sau ca să scoată în evidenţă sosirea uneia noi.

Profilul meu arată rezonabil prin comparaţie cu celelalte fete de pe site şi cu fotografiile similare din lumea largă. Nimic care să iasă în mod deosebit în evidenţă; exact că sute de alte fete.

De fiecare dată mă uimeşte să constat cât de multe *callgirls* lucrează în Londra. Ai zice că pentru fiecare om de afaceri în călduri există câte o blondă cu craci lungi

sau o zeiţă a sexului brunetă şi, poate, ca rezervă, câte o MILF[10] sau două.

Îmi amintesc cum a fost prima oară când m-am văzut pe site. Profilul părea îndeajuns de decent, cum nu mă aşteptam, ţinând cont de felul cum decursese şedinţa de fotografiere.

Chiar dacă se făcuseră câteva decupaje selective şi nişte trucuri în Photoshop, femeia din imagini eram eu, fără doar şi poate.

Oare o să mă recunoască cineva? Nu fi caraghioasă, m-am dojenit în gând. Nimeni dintre cei care te cunosc n-ar recunoaşte că vizitează astfel de site-uri. Probabil, mi-am zis eu apoi îngrozită, ar putea să facă o chestie şi mai rea şi să antameze o întâlnire!

Fotografa agenţiei a aranjat să ne întâlnim la hotel. Simpatică, până a deschis gura. M-a luat tare, din capul locului: “Părul nu e suficient de lung”, a zis şi a scos la iveală un pieptăn care arăta de parcă ar fi fost folosit în unele dintre cele mai selecte ateliere de coafură canină. Propriul ei ruj de culoare roz a fost trecut pe lista ustensilelor menite să-mi facă buzele să arate mai pline, mai umflate. Lenjeria pe care o adusesem şi pe care nici n-apucasem s-o scot din ambalajul de la magazin, a fost considerată nepotrivită - asta însemnând că era de prea mult bun-gust. “Ţie ţi-ar veni mai bine ceva... violet”, a spus ea aruncând către mine o vestă din dantelă ieftină. Cel puţin, nu era purtată, încă mai avea etichetele pe ea.

Aşa am ajuns eu îmbrăcată în culori pe care nu le-aş purta niciodată, cu un machiaj pe care nu l-aş folosi niciodată şi cu părul de zece ori mai lung decât lungimea lui normală, zvârcolindu-mă pe mobilierul de hotel. “Ţine-

---

10 MILF - acronim de la „Mothers I Like (to) Fuck", termen consacrat în filmul American Pie, care se referă la femeile atractive din punct de vedere sexual, care au depăşit pragul de 30 de ani (N. t.)

ţi picioarele alea drepte, în aer”, zicea tipa, într-un moment în care coapsele-mi tremurau de la efortul menţinerii posturilor, una după alta. “Şi... relaxează-te!”

Am lucrat cam o duzină de poziţii *glamour* standard.

— Să nu-mi spui că te-ai plictisit deja? a glumit ea.

— Ba da.

S-a uitat cu asprime la mine.

— Te-ai plictisit? Asta-i îngrozitor.

— Ei, făceam şi eu pe ironică. De fapt, nu sunt deloc plictisită, am spus, prinzându-mi sânii în palme pentru a treizecia oară.

— Păcat de dungile alea de la bikini. Aşa arătau starurile porno din anii şaptezeci.

Asta mi-o spunea una care mă obligase să îmbrac chiloţei din latex roz! A schimbat rola de film şi a început să-l folosească pe următorul. Nu mi-aş fi închipuit că ar mai exista contorsiuni imposibile pe care să mi le ceară. După o oră, m-am săturat şi m-am dus să mă echipez în hainele mele civile.

— Data viitoare când ne vedem, o să-ţi dau numele unui salon pe care-l ştiu, unde se fac tratamente faciale miraculoase, a zis ea în chip de despărţire, în timp ce ieşeam din cameră. Subtilitatea nu e una din calităţile acestei ţipe.

Verdictul a venit în câteva ore. Surprinzător, managera a părut încântată de rezultate.

— Draga mea, pozele sunt nemaipomenite, a murmurat ea la celălalt capăt al liniei telefonice.

Am remarcat că niciodată nu se prezintă la telefon, ci intră direct în subiect. Trebuie să fi absolvit aceeaşi şcoală de bune maniere ca şi maică-mea.

— Mulţumesc. Mă temeam că n-o să arăt relaxată.

— Nu, sunt perfecte. Poţi să faci ceva pentru mine? Poţi să scrii ceva despre tine, pentru portofoliu? Pentru

celelalte fete am scris eu, dar cred că tu poţi să faci treaba asta foarte bine.

Părea încântată să fi recrutat încă o absolventă de facultate în rândurile agenţiei; şi-or fi luând comisioane în funcţie de nivelul de studii?

Fir-ar să fie!

Sunt înaltă, seducătoare... ah, nu. *Amusant, savoirfair.* Ia mai scuteşte-mă! Auto-motivată, lucrează bine în colectiv... probabil mai aproape de adevăr. Unde se ţin oare seminariile de CV-uri pentru târfe?

În final, am fost încântată de ce-a ieşit, îmi plăcuse de la bun început cum arată website-ul agenţiei şi mai ales descrierile femeilor. Păreau să fie mai sincere decât majoritatea - nu se pomenea nimic despre dimensiunile fetei sau despre ocupaţia ei anterioară -, dar în acelaşi timp şi mai puţin pornografice. Nici una nu conţinea vreo garanţie că individa înfăţişată în poză poate să înghită ditamai furtunul, că ar fi o maşină sexuală dezlănţuită sau că figurase în paginile vreunei reviste porno. În mod neaşteptat, costumaţiile ţipătoare din garderoba fotografei arătau mai sexy şi mai subtile în fotografii decât în realitate (bineînţeles că n-aş fi recunoscut asta faţă de ea pentru nimic în lume). Iar după ce am văzut aceleaşi posturi reflectate în sute de imagini, contorsiunile la care fusesem supusă mi se păreau familiare.

Fără doar şi poate, există o artă a fotografiilor de tip *glamour*. Pe de o parte, toată lumea aşteaptă perfecţiunea şi nimic mai prejos nu ar fi tolerat, aşa încât cine n-ar considera că manipularea pixelilor îi e cea mai bună prietenă? Pe de altă parte, acelea dintre noi cărora chiar le place felul cum le arată trupurile se vor simţi dezavantajate faţă de cele care, dacă ar putea, şi-ar corecta cu aerograful şi apariţiile pe podiumurile prezentărilor de modă.

Trecerea în revistă a imaginilor a scos la iveală aceste tendinţe:

- *Posterior, cu subiectul aplecat în faţă:* toată lumea arată bine în poziţia asta. Într-o astfel de postură, Vanessa Feltz[11].ar putea probabil s-o dubleze pe Heidi Klum[12]. Dacă nu vedeţi imaginea clară a persoanei văzută din faţă, să nu fiţi surprinşi dacă, în carne şi oase, o să aveţi parte de mai puţin (sau, mai degrabă, mai mult) decât v-aţi aşteptat. A se vedea de asemenea "mersul târâş în patru labe" şi "cu faţa în jos, cu braţele şi picioarele întinse".
- *Cuprinderea sânilor cu mâna:* un "dublu A"[13] poate căpăta proporţii Jordan[14] - printr-o înclinare corespunzătoare a pieptului. Dar care e rostul? Mulţi bărbaţi preferă sânii mici.
- Cum spunea odată cineva, mai mult decât încape în gură, se iroseşte (ai mei sunt "cât încape într-o palmă", dar va trebui să mă credeţi pe cuvânt în privinţa asta. Şi nici nu spun la a cui palmă mă refer.)
- *Decolteu adânc, văzut de sus:* a se vedea paragraful anterior.
- *Cu vârfurile picioarelor întinse:* fata nu e o balerină experimentată; încearcă doar să-şi facă picioarele să

---

11 Personalitate radio-tv britanică, în 2004 a apărut în seria a H-a a serialului de reaKty TV intitulat Celebrity Fit Club, într-o tentativă de a pierde în greutate (N. t.).

12 Supermodel, actriţă, creatoare de modă şi artistă plastică de origine germană (N. t.).

13 în Marea Britanie (şi nu numai) mărimile sutienelor sunt desemnate prin litere. În ordine crescătoare, cea mai răspândită succesiune ar fi: AAA-AA-A-B-CD-DD-E-F-FF-G-GG-H-J. Se observă că „dublu A" e una dintre cele mai mici măsuri (N. t.).

14 Fotomodel britanic, cunoscut pentru proporţiile generoase ale sânilor (N. t.).

arate mai lungi. Presupun că dacă Dumnezeu ar fi vrut ca noi să stăm cu picioarele întinse în aer n-ar mai fi inventat pantofii cu toc.

- Şalul de seară / o blană bine plasată: braţe dolofane, da?
- *Gulerul ridicat / ţarul lung care maschează obrazul:* pentru bărbie dublă sau pentru lipsa totală a bărbiei. Julie Burchi[15] apelează la acest truc, ceea ce cred că spune totul.
- *Combinaţie de cizme înalte până la genunchi şi fustă mulată midi:* în viaţa reală, este ceva extrem de sexy. Cine nu şi-a dorit să mângâie fâşia de piele albă de pe piciorul unei doamne? în fotografiile sexy, oricine e dispus să arate doar câte-un centimetru de coapsă, are ceva de ascuns.
- *Baie cu spumă:* bună pentru ascunderea unui mare număr de păcate.
- *Aplecare pe spate:* la fel ca la poziţia aplecat în faţă, dar invers. Abdomen grăsuţ, foarte probabil, în ceea ce mă priveşte, prefer să am un mic surplus de cărniţă, decât să forţez pe cineva să-şi sugă abdomenul o oră în continuu.
- *Picior peste picior*: nu s-a epilat.
- *Şosete până la glezne*: la fel ca mai sus.
- Părul prins în codiţe şi preferinţă pentru îmbrăcăminte adolescentină: de fapt, are treizeci şi patru de ani.

dimanche, le 7 decembre

N, placa turnantă a tuturor bârfelor, s-a întâlnit cu mine la sala de fitness şi a revenit apoi pentru cină. Are o

---

15 Ziaristă britanică, renumită pentru scriitura ei caustică. A publicat articole mai ales în New Musical Express şi The Guardian

pasiune pentru pornografie şi o colecţie de reviste care dovedeşte acest lucru. Mi-a vorbit despre planurile de a călători la Amsterdam cu un coleg de serviciu.

— Şi, dacă tot te duci pe-acolo, ce-ar fi să agăţi nişte puicuţe pentru o partidă în trei? l-am întrebat în timp ce stăteam aplecată peste ghidonul unei biciclete medicinale.

Partidă în trei este fantezia lui sexuală cea mai durabilă.

După "bunicuţe" şi "căi", fireşte.

Îmi pare rău pentru N. După ce-a apucat să guste de două-trei ori din fructele sexului în grup, a devenit pentru o el o obsesie continuă. De exemplu, el a fost cel care mi-a cerut să-i relatez noaptea petrecută cu tipa din înalta societate şi prietenul ei cât mai detaliat, până la punctul la care a trebuit să-i fac nişte diagrame ilustrative.

— De ce, crezi că olandezele sunt mai disponibile pentru aşa ceva decât englezoaicele?

— Nu, ziceam că ai putea să plăteşti pe cineva.

— Mm, făcu el.

E un bărbat arătos. Chiar dacă sprijină ideea de prostituţie, nu cred că a avut vreodată de a face cu o profesionistă. A început să alerge uşor pe platforma rulantă, în timp ce eu pedalam.

— Dacă ar exista bordeluri legale, aş putea să închiriez toate fetele, a cugetat el.

— Acum chiar că eşti lacom, l-am dojenit eu. Dacă nu mă-nşeală memoria, de obicei ţie o dată ţi-ajunge.

Cu câteva excepţii. Cândva, în trecutul îndepărtat, eu şi el am participat la o partidă în trei şi, din câte ştiu, de atunci el n-a mai făcut chestia asta.

— Au! a exclamat el, dar zâmbea. Iar atunci când zâmbeşte, mă gândesc la cât de sexy mi s-a părut, cum ochii lui se încreţeau că ai unei vedete de cinema.

— E vreo şansă ca tu...

— Îmi pare rău, iubitule, dar trenul ăla a plecat din staţie cu ani în urmă.

Îh, să fiu angajată de prieteni pentru sex! Gândul ăsta nici nu-mi trecuse vreodată prin minte. Trebuie să-mi propun să înăbuş în faşă toate propunerile viitoare. Mai ales că nu toţi ştiu la fel de bine cu ce mă ocup. A2 ştie totul, A1 şi A4 ştie cadrul general, dar fără detalii, iar A3, cu cât ştie mai puţine, cu atât mai bine. N, fireşte, are parte de tot tacâmul, literalmente.

Banda platformei gemea şi se îndoia sub greutatea lui N.

— Mai ai de gând să torturezi mult maşina aia? Că mie mi s-a făcut foame.

M-a dus cu maşina acasă la mine. Nu era târziu, dar oraşul era deja cuprins de întuneric, ca la miezul nopţii. N s-a născut şi a crescut în Londra şi a condus maşina pe drumuri lăturalnice şi rute alternative despre care nici nu ştiam că există. Aerul nopţii era încă umed de la ploaia de după-amiază, iar pe şosele străluceau dârele roşii şi albe de lumină reflectată. Am deschis geamul lateral ca să ascult fâsâitul blând al cauciucurilor pe asfalt.

— Cât de multe îi spui tipului ăla al tău? a spus el după o lungă tăcere. N şi Băiatul se ştiu şi nu se înnebunesc unul după celălalt, dar, dat fiind că locuiesc în oraşe diferite, rareori se întâlnesc.

— Destule.

— Nu pot să-mi închipui că e prea fericit în privinţa asta.

— Nu pot să-mi închipui că are de ales, am răspuns, bravând mai mult decât simţeam cu adevărat. Dacă se dovedeşte că are obiecţii majore, o să-mi găsesc altă ocupaţie.

— Probabil.

lundi, le 8 decembre

Întâlnire cu un bancher la un hotel din apropiere de Bond Street. Am băut o cafea, am sporovăit un pic despre New York, după care am trecut la afaceri. Şi, cum se spune, afacerile au fost reuşite.

El: A fost primul meu anal.

Eu: Serios? Sunt surprinsă.

Poate nu chiar aşa de surprinsă, dat fiind că au existat mai "prime partide anale" în trecutul meu. Dar eram surprinsă că nu pomenise de asta şi surprinsă de imaginaţia spaţială a unuia care mă manipulase cu atâta pricepere în jurul mădularului său.

— Ei bine, mie mi-a plăcut.

— Ţi-aş spune că şi la mine a fost prima oară, dar ţi-ai da seama că te mint.

El (râzând): Şi, cum m-am descurcat?

— Excelent. Doar să ţii minte, lubrifiant din belşug şi, mai întâi, foloseşte-ţi degetele. Aşa cum ai făcut.

— Mulţumesc... eşti prea drăguţă.

— Păi, tu ai făcut toată munca dură. Ca să zic aşa…

Mai târziu...

El: Nu pricep de ce colegii mei se bagă în legături cu fetele de la birou, riscându-şi căsnicia, când ar putea să aibă pe cineva ca tine.

Am încuviinţat din cap, căci nu aveam nimic de adăugat.

— Trebuie să fie ceva legat de sentimentul puterii sau ca să se dea mari faţă de ceilalţi bărbaţi. Şi totuşi (şi se înfiora uşor, ca orice bărbat căruia i se vede fâşia de piele nebronzată de pe degetul inelar şi el ştie asta), n-aş fi în stare să risc că vreuna din angajatele temporare să o sune pe nevastă-mea la câteva săptămâni sau luni după aia.

Aveam amândoi timp înainte de viitoarele întâlniri programate şi am vorbit despre restaurantele libaneze

din Londra (bune, în general) şi despre cele italiene (de doi bani, fără excepţie). Mai târziu, a lăsat să-i scape că a mai încercat să mă angajeze şi mai devreme, când eram plecată. Mă bucur că insistenţa i-a fost răsplătită.

— Ai un prieten? a întrebat..

— Da, am spus.

mardi, le 9 decembre

Am intrat în hotel, cu un mantou larg strâns în jurul trunchiului. Obiectul vestimentar era mai mult o asigurare că nici unul dintre instrumentele specifice meseriei nu va cădea pe jos, decât o protecţie împotriva frigului de afară. Clientul s-a dezbrăcat în timp ce scoteam la iveală ustensilele pe care le solicitase: eşarfa de legat la ochi, Convingătoarele, zgardă cu laţ şi cleme pentru sfârcuri.

— N-am mai făcut niciodată chestia asta, a spus el uitându-se la biciuri.

Îndoielnic. Totuşi, e fantezia lui, nu a mea.

— Atunci, o să fiu blândă cu tine, i-am spus. Minţeam şi amândoi ştiam asta.

Am terminat în exact o oră. Uneori meseria asta e incredibil de uşoară.

mercredi, le 10 decembre

Morocănoasă; nimic coerent de aşternut pe hârtie. În schimb, am făcut o listă.

Dragoste: ghidul observatorului

Dragoste la prima vedere: dorinţa covârşitoare de a vedea ce e înăuntrul celei mai apropiate încăperi (o toaletă publică, grădina din spatele casei unui prieten, aleea care duce acolo).

- *Adevărata dragoste:* poate fi prezentat(ă) familiei fără teamă irațională de o situație stânjenitoare (din partea familiei).
- *Dragoste nemuritoare:* un cuplu poliamoros care nu a mai făcut dragoste de ani de zile.
- *Potrivire amoroasă:* o alianță între regate.
- *Dragostea vieții tale:* băiatul indolent din ultimul tău an de universitate, care stătea opt ore pe zi on-line şi-ți mânca toata cutia cu Nutella; nu se ştie cum, amintirea acestuia se ameliorează cu timpul.
- *îndrăgostit:* o clipă trecătoare în care eşti interesat de altcineva aproape la fel de mult ca de propria ta persoană.
- *Iubire:* capabilă de o cantitate imensă de sufocări.
- *Iubire maternă:* capabilă de o cantitate imensă de sufocări.
- *Iubire fraternă:* interzisă de preceptele morale ale majorității religiilor din lume.
- *Amant:* individul care vine la tine când partenerul tău e plecat din oraş cu treburi (a se citi: să-şi vadă amanta).
- *Adorabil:* plăcut (în sensul peiorativ, similar cu "picioare bine făcute", care e termenul codificat pentru durduliu).
- *Drăguț: abia suportabil* ("A fost o petrecere drăguță! Sper să mă duci din nou la Kettering[16]!").
- *Licoarea iubirii:* cam singurul lucru, în acest moment, care ar putea să-l determine pe Băiat să sune. Mă simt tot mai singuratică aici.

jeudi, le 11 decembre

N m-a adus acasă cu maşina. Mâncase deja, iar eu eram obosită peste măsură. Am făcut un sandviş pentru mine

16 Localitate turistică situată „în inima Angliei", comitatul Northamsphire

şi *ceai* pentru amândoi, în timp ce el îmi citea dintr-un ziar.

Mai târziu, am încercat să-l trimit acasă ca să pot face o baie.

A trecut prea mult timp de când nu mi-am mai permis să mă răsfăţ cu o baie prelungită, cu multă spumă.

— Las' că aştept, a spus.

E un tip ciudat şi totodată încăpăţânat, iar eu eram prea obosită să-l contrazic, aşa că l-am lăsat.

Când am ieşit din baie, m-a întors pe burtă în pat şi mi-a masat spatele de la ceafa la glezne. I-aş fi mulţumit, dar îmi închipui că a înţeles mesajul după gemetele mele satisfăcute, în drum spre ieşire, s-a oprit şi mi-a spus:

— Bineînţeles, data viitoare o să vreau cel puţin o felaţie în schimb.

— Chestia asta mă amuză numai pentru că ştiu că nu glumeşti, dragule.

Unii oameni n-ar cere aşa ceva. Îmi vine în minte unul, îndeosebi. Am fost întotdeauna atrasă de bărbaţii puternici, înalţi. Iar ei nu au folosit forţa asupra mea. În afară de unul. Dar pe ăla eu l-am implorat s-o facă.

A fost maltratare fizică cu sărutări. O să-i spun W. Când ne-am cunoscut, eram amândoi îndrăgostiţi de alte persoane, dar nu a contat. Oricum, ceea ce făceam noi putea fi numit doar cu mare îngăduinţă raport sexual.

W era înalt şi bine clădit, ca urmare a unei cariere sportive.

Am flirtat timp de o săptămână şi am căzut de acord să ieşim w oraş vineri seara. Mă îmbrăcam şi mă gândeam la W, la membrele lui lungi şi vânjoase şi la mâinile lui mari, ştiind că Se întâmpla ceva neobişnuit. Nu mă puteam închipui în braţele acestui bărbat cu aceeaşi uşurinţă cu care mă vedeam la extremitatea pumnilor săi. Părea capabil să mă frângă în bucăţele mici şi să zdrobească acele bucăţele într-un bulgăre. Nu mă

puteam abţine să nu mă gândesc la el făcându-mă să sufăr fizic, iar gândul îmi provoca greaţă. Dar în acelaşi timp mă şi excită.

Locul nostru de întâlnire era chiar la sud de râu. Am stat o vreme la barul aglomerat al unui pub, după care ne-am dus într-un club de comedie, unde ginul cu tonic băut mi-a luat picioarele. Numerele de comedie prezentate se încadrau între nereuşite şi criminal de proaste. Am început să fantazez cum umărul masiv al lui W mă izbeşte în faţă. M-am dus jos, la toaleta pentru femei. W a venit după mine.

— Sper că n-ai de gând să mă înghesui în veceuri, nu? am zis eu începând să-i desfac cămaşa. Capul meu abia dacă ajungea pe la mijlocul pieptului său. Îi simţeam adierea acră a transpiraţiei de peste zi şi mă simţeam aţâţată.

— Să ştii că nu mă ţin de capul tău, a spus el. Prea mult.

L-am muşcat, ca să-l descurajez. Straturile de material le simţeam pufoase pe limbă. Am strâns dinţii exact atât cât să-l doară. Dar nici nu s-a clintit.

— Ei, acum o să plăteşti pentru asta, mi-a zis el luându-mi faţa în mâinile sale. Ne vedem afară.

Abia mă mai ţineam pe picioare, lăsându-mă aproape cu toată greutatea de braţul lui până am ajuns la colţul străzii mele. Ne-am oprit şi eu am ridicat privirea. M-a ridicat cu uşurinţă şi m-a pus pe o bancă, în picioare. De la acea înălţime, ne-am sărutat pentru prima oară.

— Luaţi-vă o cameră la hotel, au strigat nişte adolescenţi de pe celălalt trotuar.

Nu ne-am luat. Nu în seara aceea. Ci abia a doua zi.

Am luat o cameră la un hotel decorat în culori pastel din Hammersmith. Nici măcar nu mi-am luat geanta cu schimburi de noapte. De cum am ajuns în cameră, m-a întins pe pat şi m-a încălecat în zona taliei. Apoi şi-a scos

penisul şi, în loc să-l ducă la gura sau la sânii mei, l-a îndreptat spre obraji.

Aşa a început totul. După acea primă oară, când m-a lovit atât de tare pe obraz cu erecţia lui încât după aceea mi-au ieşit băşici pe partea interioară a gurii, n-a mai fost cale de întoarcere.

— N-am mai făcut niciodată o femeie să plângă, mi-a zis.

Mi-a plăcut asta.

Nici un fel de pretenţie de iubire romanţioasă. Doar noi, oriunde puteam fi împreună singuri, şi palma lui deschisă, în zilele reci, în parcuri, unde vremea friguroasă făcea să usture şi mai tare, oprea maşina pe neaşteptate, ne dădeam jos şi-mi ardea o scatoalcă. De fiecare dată, chiloţii mei erau uzi leoarcă după aia.

Nu puteam să explic vânătăile. “M-am lovit de uşă”, spuneam, ridicând din umeri. “Am avut o şedinţă mai grea la sala de fitness”. Sau, “O vânătaie? Unde?”

A urmat week-end-ul în care W a rezervat o cameră la Colegiul Regal al Medicilor. Medicii veniţi în vizită la Londra pot să doarmă acolo; nu ştiu cum a reuşit să pătrundă. Am stat pe patul îngust, am vizionat un documentar porno şi am mâncat pizza. Am mâncat prea mult, iar când m-am apucat să-l lucrez jos, m-am înecat din pricina membrului său prea mare. Am tuşit şi i-am aruncat pe coapsă bucăţi de pizza amestecate cu cola dietetică. Penisul i s-a întărit şi mai mult. M-a tras de păr până când am ţipat, în timp ce el se masturba pe faţa mea acoperită de lacrimi şi vomă. Baia era comună cu dormitorul învecinat.

Când am ieşit în hol, un tânăr medic indian tocmai ieşea din camera de vizavi. A ridicat privirea şi a încremenit, şocat. De bună seamă că tânărul auzise ce făceam, deşi probabil că nu în detaliu, căci părea nedumerit de vomă

de pe bărbia şi de pe cămaşa mea. Am ridicat palma şi am fluturat-o uşor.

— Deci, care dintre voi e medicul? a întrebat stingherit.

— Eu, am minţit eu şi am trecut pe lângă el spre toaletă.

— Doctorului i-a căzut falca.

W era la fel de nedumerit de atracţie ca şi mine.

— La ce te gândeşti când te lovesc? a întrebat el într-o după-amiază. Şedeam pe o bancă în Regents Park şi ne uitam la gâşte şi la lebede. La fiecare câteva minute, când se asigura că nimeni nu apare pe vreuna dintre cărări, mă lovea din nou.

— La nimic, am spus.

Era doar clipa în care mâna lui înceta să-mi mângâie obrazul şi ştiam că urmează o lovitură; primul impact dur al palmei sale pe obrazul meu; durerea înţepătoare care mă făcea să lăcrimez; senzaţia de fierbinţeală din acel loc, de după aceea.

Era probabil singurul moment când în capul meu nu mai era nimic altceva. Mă durea, dar durerea era neutră: în urma ei nu rămânea nici ură, nici scârbă. Era pură şi însufleţitoare, ca orice altă senzaţie fizică. Că momentul orgasmului, când uiţi de tine, de partenerul tău, de lume.

— Eşti supărată pe mine?

— Nu.

W m-a vizitat acasă o singură dată. M-a biciuit prin cămaşă, apoi pe bustul gol, oprindu-se doar când am început să sângerez, în cabina de duş din capul scărilor m-a acoperit de urină, apoi m-a forţat să stau cu faţa în băltoacă în timp ce mă lovea pe spatele coapselor. După ce a ejaculat pe faţa mea, mi-a pus în faţă o oglindă.

— Uită-te şi tu ce faţă ai! a oftat el.

Deşi mă usturau ochii din cauza spermei, am întredeschis pleoapele ca să văd o fată cu obrajii roşii stând pe vine într-o baie cu faianţă albă. Şi avea

dreptate. Arătam bine. Nu în stilul “coperta revistei *Glamour”,* totuşi. Am zâmbit larg.

Când am plecat în vacanţă în Scoţia, i-am trimis pe furiş scrisori lui W.

— Am mâncat un prânz “la pachet” şi m-am gândit la dimensiunile mâinilor tale, scriam în prima, cea de tatonare. Mai târziu: “Data viitoare când ne vedem, să nu uiţi să aduci o torţă şi frânghiile alea.” Şi ultima, scrisă la o zi după ce am ieşit afară, în noaptea răcoroasă, în timp ce ţânţarii mă mâncau de vie, iar W descria în detaliu ce ar fi vrut să-mi facă: “După ce mi-ai spus cum ai vrea să mă baţi şi să mă pângăreşti, am revenit în casă udă de-a binelea.” Da, eram încă îndrăgostită de altcineva, dar ăla era un tip blând şi frumos ca un manechin, care niciodată nu m-a auzit măcar când mă duceam la toaletă, nicidecum să-i treacă prin cap să-mi mânjească faţa cu excrementele lui.

Relaţia era prea apăsătoare ca să supravieţuiască, era sortită să se termine cu o despărţire, cu o perioadă petrecută la închisoare sau, în cea mai rea dintre lumile posibile, o căsnicie suburbană cu episoade sporadice de sado-masochism uşor.

Nici W nu putea să suporte gândul, astfel că, într-o noapte, am pus la cale, pornind de la cel mai fragil pretext, decesul relaţiei noastre. Iar eu - politicos, dar ferm, ca o eroină dintr-un *film noir* - l-am plesnit peste faţă.

— Cred că-ţi doreşti să faci asta de când ne-am cunoscut, a spus el.

Asta nu m-a împiedicat nici o clipă să-l doresc. După două săptămâni, i-am trimis un bilet:

— Încă mai am urmele degetelor tale pe sânul stâng, Mi-e dor de tine.

vendredi, le 12 decembre

Un apel telefonic de la Băiat, astă-noapte. În sfârşit. A constat din obişnuitele gemete şi scrâşneli de dinţi, atât cu conotaţie sexuală cât şi cu privire la soarta noastră de îndrăgostiţi născuţi într-o zodie nenorocoasă, cu A23 între noi.

Spre finalul conversaţiei, lucrurile au devenit prozaice.

— Tata o să vină la Londra săptămâna asta, vreo două nopţi.

— De ce?

— Cursuri de reciclare, pentru serviciu, a spus Băiatul. Ştiu că i-e groază de chestia asta. Urăşte Londra. Cred şi eu, ce să faci când ai ajuns singur într-un oraş mare şi nu cunoşti pe nimeni?

Imediat mi-a venit în minte o chestie. Dumnezeule, sper să nu cheme o damă de companie.

— O, sunt sigură că se descurcă. Tatăl tău e un tip nemaipomenit, nu se poate să nu se găsească cineva care să-l scoată în oraş. (Te rog, nu-l lăsa să cheme o damă de companie. Şi te mai rog, ştiu că cer deja prea mult... te rog, nu lăsa să fiu eu aia.) Mama ta n-ar putea să vină cu el?

— Nu, e ocupată săptămâna asta.

Dar-ar dracii. Mintea mea logică ştie că, statistic, e improbabil. Totuşi, în următoarele două zile am programate trei vizite la hotel şi nu mă pot abţine să nu mă întreb. Dacă timpul m-a învăţat ceva, e că a) stă în firea omului să înşele şi b) întotdeauna stelele se aliniază într-o manieră potrivnică mie.

samedi, le 13 decembre

Astă-noapte m-am dus la Bedford pentru o întâlnire şi am prins la întoarcere unul dintre ultimele trenuri. Pe peron nu era mai nimeni: un tânăr profesionist încălţat

cu pantofi de sport şi cu căşti la urechi; câteva femei singure. M-am întrebat dacă se întorceau acasă de la muncă şi, dacă da, de ce atât de târziu? Trenurile aveau întârziere şi se părea că avem de aşteptat o veşnicie.

O gaşcă de adolescenţi s-a urcat în vagon, beţi şi gălăgioşi.

Unul dintre ei m-a cântărit din priviri în vreme ce ceilalţi îl tachinau pe grăsanul grupului. I-au luat unul dintre pantofi şi au jucat un fel de "măgăruşul-la-mijloc" din ce în ce mai violent, care a culminat cu aruncarea pantofului pe fereastră, într-un tren care venea din sens opus. Băiatul a început să ţipe şi s-a repezit la doi dintre ceilalţi băieţi. S-au dat jos la Harpenden, deloc surprinzător, astfel că am rămas singură în vagon până la Kentish Town.

Mă simţeam inexplicabil de fericită; m-am dus acasă pe jos, în loc să iau un taxi. Nici tocurile înalte, nici idioţii beţi nu mă mai sperie aşa de tare - când ţi-ai petrecut viaţa încălţată în Pantofi cu toc, asfaltul nu mai înseamnă aşa o mare problemă; Pe de altă parte am evitat destule invitaţii nedorite încât să pot să scriu o carte despre cum să te descotoroseşti de guguştiuci.

Cântam cu glas tare, un cântec despre doi îndrăgostiţi care-şi doresc unul altuia moartea. Mai multe autobuze de noapte goale au trecut huruind pe drum. Un bărbat pe bicicletă a trecut pe lângă mine şi a spus: "Frumoase picioare!" A încetinit şi s-a uitat peste umăr ca să-mi vadă reacţia. Am zâmbit şi i-am mulţumit. Şi-a văzut de drum.

Era răcoare şi senin. M-am uitat în sus şi am fost surprinsă de numărul stelelor.

dimanche, le 14 decembre

Şefa a sunat ca să-mi dea detalii despre clientul cu care urma să mă întâlnesc aproape de staţia Waterloo.

— Bărbatul ăsta e foaarrhte drăguţ, a zis ea.

Am decis să mă îmbrac în alb din creştet până-n tălpi, mai ales pentru că aveam un corset nou din dantelă care nu văzuse până atunci lumina zilei (sau a nopţii, la drept vorbind), dar şi pentru că toţi ciorapii de alte culori aveau ochiuri deşirate.

Omul rezervase două ore, de unde am dedus că ori voia ceva mai ciudat, ori dorea să facă conversaţie.

A doua variantă s-a dovedit adevărată. Am ciocănit cu mânerul de bronz de la uşă şi a răspuns un tip scund. Mai în vârstă, dar nu babalâc. Riduri de personalitate adânci de o parte şi de alta a gurii cu buze subţiri. O casă încântătoare şi drăguţ decorată. Am încercat să nu las impresia că evaluez interiorul.

Am băut pe îndelete două sticle de chardonnay rece, am discutat despre pasiunea pentru jocurile de noroc a Sultanului din Brunei şi am ascultat câteva CD-uri.

— Cred că te întrebi când o să ne apucăm de treabă, a spus el zâmbind.

— Da, mă întreb.

Şedeam desculţă pe podea şi mi-am ridicat privirea spre el.

S-a aplecat şi m-a sărutat. L-am simţit ca pe un sărut de la o primă întâlnire. Timid. M-am ridicat şi mi-am tras rochia peste cap.

— Chiar aşa, a spus el, mângâindu-mă pe şolduri şi pe coapse. Ţesătura fină a corsetului a vibrat sub palmele lui uscate.

— Ridicându-se în picioare, m-a întors cu spatele şi m-a aplecat peste o masă. Şi-a lipit gura de clinul chiloţilor mei şi i-am simţit respiraţia fierbinte prin material. S-a

ridicat din nou ca să-şi pună un prezervativ şi, dând clinul la o parte, m-a luat pe la spate. A terminat repede.

— O să te iau cu mine în viitoarea vacanţă, iubito, a spus.

— Meriţi să ieşi din oraşul ăsta.

Mă îndoiam de chestia asta, dar făcea bine auzului.

Avea o mulţime de prosoape pufoase şi o baie uriaşă pentru "după". Am mâncat chipsuri de cartofi şi am băut vin timp de o oră întreagă după ora la care ar fi trebuit să plec. A fost ciudat; am avut senzaţia că taxiul a venit prea repede. Mi-a cerut numele adevărat şi telefonul direct. Am ezitat - era împotriva politicii firmei. Pe de altă parte, chiar şefa mi-a dat de înţeles că nu puţine sunt fetele care fac treaba asta. I-am dat un sms şefei ca să ştie că sunt în drum spre casă.

Era frig afară, chiar dacă am avut de coborât doar câteva trepte până la taxi. Aveam o haină lungă şi un şal din lână şi în sinea mea eram încântată că nu va trebui să merg pe jos Pană la staţia de metrou sau de autobuz. Şoferul de taxi era din şi am trăncănit despre Orlando Bloom, focurile de artificii de Anul Nou şi petrecerile de Crăciun. I-am spus că lucrăm la o binecunoscută firmă de contabilitate. Nu cred că s-a lăsat păcălit nici o secundă, în loc să mă duc acasă, i-am spus să mă ducă la un club din Soho. Când am scos banii ca să achit cursa, ruloul de bancnote pe care-l ţineam în mână mi s-a părut nefiresc de mare.

N este bodyguard la un club gay. Printre altele. Am trecut pe-acolo ca să văd cum o mai duce cu răceala şi, poate, să-i mai ridic moralul. Planul ăsta ar fi putut să dea roade dacă ne-am fi întâlnit într-un local unde vin heterosexuali.

— Dragule, e aiurea să fii geloasă pe un travestit? am întrebat oftând exact în clipa în care însăşi întruchiparea

lui Doris Day a trecut pe lângă mine îmbrăcată într-o capă din blană albă.

— Cine e obiectul invidiei tale, de data asta? a întrebat, iar eu am arătat cu capul spre zeiţa blondă. Oh, nu trebuie să fii, mi-a zis. Am auzit că petrece câte trei ore pe zi doar ca să se epileze.

Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la propriile mele necazuri şi chinuri în această privinţă. Nu există o metodă optimă de epilare. Lamele de ras lasă nişte ţepi îngrozitori, mai ales pe timp de iarnă. Am cronometrat cât durează trecerea de la pielea netedă la iadul pielii ca de găină şi a durat vreo trei minute. Cremele epilatoare miros înfiorător şi oricum nu îndepărtează tot părul. Epilatoarele cu vibraţie ar trebui vândute numai masochistelor, iar epilarea cu ceară este de regulă administrată de o filipineză de o sută de chile pe care-o cheamă Roşie, în plus, mai lasă şi o spuzeală oribilă în prima zi.

Asta nu e o plângere, ci o constatare referitoare la condiţia de femeie. Probabil că are vreo legătură cu Arborele Cunoaşterii. Ca o compensaţie pentru toată această suferinţă, avem nişte beneficii. Pielea catifelată că de copil în regiunile intime. Igienă simplificată. Sensibilitate crescută. Eu trebuie să acord o atenţie sporită acestui aspect fiindcă am fost binecuvântată cu o densitate foliculară invidiată de majoritatea animalelor arctice. Prin contrast, maică-mea glumea pe seama faptului că se rădea pe picioare o dată pe an “fie că era nevoie sau nu”. M-am luptat cu un aparat de ras de îndată ce am putut să pun mâna pe aşa ceva şi, în adolescenţă, am cochetat cu ideea de a-mi râde şi părul de pe braţe.

În ceea ce mă priveşte, regimul de îndepărtare a părului presupune o combinaţie între epilarea cu ceară şi raderea cu lama, mai ales din pricina aversiunii pe care o

am faţă de smulgerea diferitelor chestii de la subsuoară, în schimb, cu zona inghinală nu am nici un fel de problemă. Poftim de înţelege.

— Ştiu ce simte, am glumit în timp ce N se dădea la o parte ca să lase să intre un grup de studenţi gălăgioşi.

— Şi, cum a mers? a spus uitându-se în stradă. .

— Excelent, am spus. Un tip simpatic.

— Singur?

— E posibil să fi fost divorţat. (Am ridicat din umeri.) Peste tot erau poze cu nevastă-sa sau cu fosta nevastă.

— Copii?

— Doi, amândoi adulţi.

— Doamne, eu n-aş fi făcut-o niciodată, a spus.

— Mincinosule.

lundi le 15 decembre

Stăteam în maşină, tăcuţi. Lumina de interior era aprinsă.

— Parcă trebuia să fi ieşit în oraş, am spus.

— Aşa trebuia, spuse Băiatul. Cel puţin, aşa credeam. Arăta de parcă era gata-gata să plângă.

— Te rog să vii la mine. Eşti musafirul meu. Te vreau aici şi sunt sigur că poate să rabde un minut dacă tot se pregăteşte să plece în oraş.

Ştiam că există un motiv pentru care întotdeauna Băiatul vine la mine să mă vadă, în loc să procedăm invers.

La ultima sa vizită, ne-am întâlnit cu prietenul său S, pentru micul dejun. Acum, S tocmai fusese părăsit de H. Ceea ce S nu ştia era că H se culcase în prealabil cu colegul de apartament al Băiatului, iar noi am convenit să nu-i spunem.

Cu toate acestea, S părea destul de optimist şi a început să ia lecţii de conducere a motocicletei, dacă tot

nu mai avea o prietenă care să-i interzică asta. S deja plănuia să-şi boteze motorul pe care urma să şi-l cumpere “Racheta dintre picioare”. Fără să stau pe gânduri, m-am oferit să iau parte la cursele de testare a motorului său gigantic de îndată ce era gata de folosinţă, în tot cazul, acelaşi coleg de apartament care se culcase cu “fosta” lui S, îşi înşela în acelaşi timp prietena, E, care locuia în aceeaşi casă, cu o medie de trei ţipe pe săptămână. Şi chiar dacă E nu avea habar, eu şi Băiatul nu ne făceam nici un fel de iluzie cu privire la ce fel de om era colegul său de apartament.

Şi, în astfel de situaţii, ce poţi să faci decât să-ţi ţii gura?

Mi-am luat gentile şi ne-am dus la uşă. Băiatul a deschis-o şi şi-a strecurat capul pe după colţ cu băgare de seamă.

— O, salutare, eşti încă *în situl* l-a întâmpinat el cu voioşie *pe* colegul de apartament. Voiam doar să-ţi dau de ştire că sunt aici cu minunată...

NU, a strigat Colegul. Nu accept s-o primesc pe FEMEIA AIA în casa mea.

Chipurile, Colegul mă displace din cauza meseriei mele. Nu m-a urât dintotdeauna. De fapt, eu am o cu totul altă teorie: e iritat de faptul că sunt una dintre foarte puţinele femei pe care nu le va putea avea în vecii vecilor. Nici măcar dacă plăteşte pentru asta. Fiindcă Colegul e tânăr, atrăgător, deştept şi avut. Nu are nici un fel de probleme cu femeile şi ştie asta. S-a dat la mine de cel puţin zece ori în trei ani, fără nici o şansă. Niciodată n-aş putea ieşi în secret cu surogatul de prieten (şi încă cel mai bun, chipurile) al Băiatului. Iar E, prietena lui, chiar nu merită încă o aventură secretă care să se întâmple sub nasul ei. Ciudat cum şi când se hotărăşte moralitatea să intre în scenă, nu?

Că era infidel, puteam să suport. Dar pentru un mincinos, nu am nici pic de timp.

— Uite, pleacă dis-de-dimineaţă şi n-o să fii nevoit să...

— Am spus NU, aşa-i?

Colegul poate să facă asta; e proprietarul casei. Conversaţia a continuat pe această linie plictisitoare aproape zece minute.

Nu tocmai încântată, m-am dus la maşină şi am aşteptat. Când s-a întors Băiatul, ne-am dus să luăm o gustare la un fast-food. Şi siguri fiind că între timp Colegul s-a cărat, ne-am furişat în casă după o oră. Dar episodul mi-a influenţat negativ starea sufletească şi libidoul. Oricum, nimic pe care câteva ceşti de ciocolată şi un masaj de o oră să nu-l poată vindeca.

— Ce ne facem, pisicuţo? spuse el, pe jumătate adormit. Ce ne facem?

— Vino la Londra şi trăieşte cu mine, am răbufnit eu. Oricum, a sosit momentul să mă mut într-o zonă mai bună, una în care drogaţii să se împleticească pe la uşă, dar să nu ţi se prăbuşească în casă.

— Banii sunt o problemă, spuse el.

— Păi atunci poţi să trăieşti din banii mei cât timp îţi cauţi o slujbă mai bună acolo. Pot să-mi permit, fără probleme.

Of, fir-ar să fie, n-ar fi trebuit să spun asta, nu trebuia să-i aduc aminte!

— Toată povestea asta e cam aiurea, spuse el.

— Ai putea să te duci cu avionul să-ţi vezi rudele, nu cu maşina.

— Aşa e.

— În plus, ai o mobilă mai frumoasă. (Apartamentul meu e mobilat în stilul floral oribil preferat de proprietarii din categoria aspiranţilor.) Nu trebuie să te hotărăşti acum. Şi n-o să mă simt jignită dac-o să spui nu. Dar, oricum, e o ofertă.

Ah, cum se negociază condiţiile de coabitare modernă. Cine-a spus că romantismul a murit?

S-ar rezolva o problemă, cea a Colegului de apartament belicos. Deşi, confruntat zilnic cu plecările şi venirile mele, Băiatul s-ar dezice în scurt timp de idee. Dar în mod cert mi-ar prinde bine o faţă prietenoasă şi un masaj pe tălpi, cu torturile la care sunt supuse zi de zi picioarele astea încălţate cu pantofi cu toc.

mardi, le 16 decembre

Dat fiind că sunt plătită în *cash,* mă duc la bancă destul de des şi am tendinţa să folosesc aceeaşi instituţie în fiecare zi.

Casierii sunt prin firea lucrurilor nişte persoane curioase care r trebui să fie tâmpiţi de-a binelea să nu se întrebe de ce vin de câteva ori pe săptămână cu rulouri de bancnote şi depun banii în două conturi, dintre care unul nu e al meu.

Într-o zi am scris detaliile de depunere pe un bileţel, pe spatele căruia Băiatul desenase ceva. Cândva, într-un trecut de mult uitat, Băiatul a studiat artele plastice şi încă mai are tendinţa să mâzgălească pe diverse foi de hârtie. Casieriţa a întors biletul, s-a uitat la desen şi apoi la mine.

— E fain. Dumneavoastră l-aţi făcut? a întrebat ea.

— Da, păi, sunt... caricaturist, am minţit.

Casieriţa a încuviinţat din cap, acceptând explicaţia mea. Şi uite aşa au ajuns cei de la bancă să creadă că îmi câştig existenţa desenând. Habar n-am dacă au făcut şi următorul pas logic întrebând de ce un artist normal ar cere să fie plătit cu bani gheaţă.

Un avantaj al acestei meserii este că nu eşti constrâns să-ţi rezolvi problemele personale în pauză de prânz. Prin urmare, am ajuns să-mi fac cumpărăturile pe la amiază.

— Locuiţi prin apropiere? m-a întrebat într-o zi băcanul de lângă staţia de metrou, în timp ce-mi alegeam nişte mere şi fructe de kiwi.

— Imediat după colţ, am spus. Lucrez ca dădacă.

Ceea ce e o minciună sfruntată, căci niciodată n-am fost văzută cu copii după mine şi, dacă Băiatul nu rămâne peste noapte la mine, nu cumpăr decât pentru o singură persoană.

Şi totuşi, acum omul mă întreabă, când şi când, ce fac copiii.

Rareori se întâmplă să mă întâlnesc cu vecinii, exceptând Serile, când mă văd îmbrăcată de ocazie, în rochie sau costum, Machiată şi cu părul proaspăt spălat, urcându-mă într-un taxi.

— Ieşi în oraş? mă întreabă ei.

— Logodna celei mai bune prietene, spun eu.

Sau:

— Ies la o băută cu colegii de serviciu.

Ei dau din cap şi-mi urează petrecere frumoasă. Eu ies pe uşă şi mă întreb ce poveste o să-i spun şoferului.

mercredi, le 17 decembre

Astăzi m-am întâlnit cu amicii “A”, pentru masa de prânz.

Nu întotdeauna vânează în haită, dar atunci când o fac, nici un stabiliment de alimentaţie publică nu e în siguranţă. A1, A2, A3 şi A4 mă aşteptau deja la un restaurant thailandez. În mod neaşteptat, am ajuns ultima - cel puţin trei dintre ei sunt nepunctuali din fire. Am făcut schimb de pupături şi ne-am aşezat la o masă din colţ.

A1 m-a strâns de genunchi, afectând un chicotit de bătrân pervers. A2 mi-a făcut cu ochiul pe deasupra

meniului. A3 stătea posomorât într-un colţ, cum îi e obiceiul, iar A4 afişa un rânjet larg.

— Şi ce ziceţi că faceţi voi azi, măi băieţi? am întrebat.

— Nimic deosebit, spuse A1. Vorbele lui măsurate sunau precum acelea ale unui dascăl de şcoală.

— Absolut nimic deosebit, spuse A2.

A4 zâmbi către mine:

— Încercăm să irosim cât mai mult din timpul tău.

— Da' voi n-aveţi slujbe la care să vă duceţi?

Nu toţi locuiesc în Londra, dar problemele de serviciu le înlesnesc întâlnirile în mod aproape regulat.

— Teoretic, da, mormăi A3. El e "roşcatul"[17] grupului. Nordicul morocănos. Şi spun asta cu admiraţie.

— Prostii, spuse A2, întorcându-se către mine. Şi bunătatea ta ce face? Ce ai de făcut, cu cine te mai vezi?

— Abia mai târziu, am spus.

Chelneriţa a venit să ia comanda. A1 a comandat specialitatea casei pentru toată lumea. Nici unul dintre noi nu ştia despre ce e vorba. Nici n-avea importanţă. A3 nu părea deloc dispus să renunţe la meniul lui. A2 m-a întrebat de Băiat.

— L-am rugat să vină aici, să locuim împreună, am spus.

— Greşeală, spuse A1.

— Mare greşeală, spuse A2.

A3 bombăni ceva neinteligibil.

A4 continua să zâmbească fără vreun motiv întemeiat. De-aia mi-e cel mai drag.

Telefonul mi-a sunat în buzunar. Era şefa agenţiei. M-a întrebat dacă aş putea să mă duc la Marylebone pentru patru.

---

17 original, „the ginger", termen popularizat de serialul de televiziune South Park, însemnând o persoană roşcată, cu pistrui, despre care se crede în general că nu are suflet (N. t.)

— Oră sau numărul?

Se referise la oră. M-am uitat la ceas. Cât se poate de fezabil. Cei patru “A” se prefăceau că nu trag cu urechea.

Majoritatea oamenilor ridică o sprânceană când află că cei mai apropiaţi prieteni ai mei sunt în mare parte bărbaţi şi, dintre ei, cei mai mulţi sunt bărbaţi cu care m-am culcat. Dar cu cine altcineva ai fi dispus să te culci în afară de oamenii pe care-i cunoşti? Cu străinii? Nu răspundeţi la asta.

Număr ocaziile în care m-am bucurat de sex, începând cu prima oară când m-am culcat cu A1. Îmi amintesc limpede de acea după-amiază. Corpul lui masiv stătea în calea luminii care venea de la singura fereastră a apartamentului său. M-am uitat în sus la el, zâmbind. Eram dezbrăcaţi, cu trupurile îngemănate. A întins mâna în jos, m-a apucat de gleznă şi mi-a mutat piciorul până când a ajuns transversal pe corpul meu.

S-a furişat pe lângă trupul meu îndoit de mijloc şi m-a penetrat.

— Ce faci? am chiţăit,

— Vreau să-ţi simt fundul rotund lipit de corpul meu, a spus.

Deşi pentru mine nu era prima oară - departe de aşa ceva - ar fi putut să fie foarte bine. Iată un bărbat, în sfârşit, care ştia ce vrea şi, mai mult decât atât, ştia ce să facă pentru a obţine ce-şi doreşte.

Legătura dintre mine şi A1 a durat câţiva ani. Nu a fost o relaţie facilă, exceptând sexul. Din momentul în care ne dezbrăcăm de haine, jocurile erau făcute. Ştiam că pot să-i cer orice şi că el poate să-mi ceară orice. De cele mai mult ori, răspundeam afirmativ la dorinţele partenerului, dar nu ne revoltam dacă propunerea era respinsă. A fost primul bărbat pe care l-am crezut când mi-a spus că sunt frumoasă şi prima persoană din afara

duşurilor de la sala de gimnastică în faţa căreia puteam să merg dezbrăcată. Şi îl adoram din punct de vedere fizic. A1 e înalt, dar nu exagerat, musculos şi hirsut. Părul lui negru şi drept, alături de vocea aspră, erau delicios de anacronice. Era genul de bărbat care ar fi trebuit să trăiască prin anii '50 şi să fie un foarte important om de afaceri.

Ne ciondăneam la cuţite. Pasiunea pe care o simţeam pentru el era ceva ce nu ştiam cum să-l stăpânesc. Era prea intensă şi prea alunecoasă pentru mine, asemenea mercurului care se prelinge printre degete. Ne împăcăm în dormitor, fireşte.

Pe masa din bucătăria lui. Sau pe biroul său de la serviciu, după ce şeful lui pleca, într-un ascensor. La un oficiu poştal de la universitate. Şi-am făcut-o în toate felurile pe care ni le-am putut imagina, de la stilul exotic (dublă penetrare, cătuşe şi legături, "duşuri aurii"[18]) până la stânjenitor de prozaic (poziţia misionarului în timp ce el urmărea un meci de fotbal la televizor). De atunci am făcut chestii mai multe şi mai perverse cu alţi oameni, dar n-am mai simţit niciodată atât de acut că-mi depăşesc propriile graniţe.

A fost prima persoană care m-a bătut cu padela la fund; drept replică, i-am administrat o papară cu o curea de piele dublă la popou, în timp ce el stătea aplecat peste o sofa, protejându-şi organele de lovituri. Colecţia sa impresionant de variată de materiale porno a prilejuit primul meu contact cu imaginile *hardcore,* şi în continuare am achiziţionat reviste şi le-am sortat cu voioşie. Lucrurile care-i plăceau cu adevărat - "sporturile acvatice", sexul anal, femei cu feţele pline de spermă abundentă - şi-au ocupat locul meritat; chiar şi lucrurile care nu-i plăceau, cum ar fi bestialitatea şi sexul între

---

18 Practica de a urină pe partener, în timpul unei partide de sex (N. t.)

lesbiene, au fost acceptate fiindcă era un colecţionar. Permisiunea explicită de a te uita doar la trupul cuiva, prin opoziţie cu o privire clandestină în sala de gimnastică sau o uitătură furişată înainte de întinderea aşternuturilor şi stingerea luminii, era încântătoare.

Am început să mă văd cu A2 la câţiva ani după ce m-am despărţit de A1. Era un amant sensibil. Nu tocmai blând, dar Puternic şi deloc grăbit. Mi se părea că nu face nici o mişcare inutilă şi eram subjugată de paşii săi lungi, măsuraţi. Uneori cu tenul lui palid şi părul blond, părea încă un adolescent. Sau chiar mai tânăr - un băieţel crescut peste măsură. De la început şi până la sfârşitul relaţiei noastre, nici un corp şi nici o atingere nu mi s-au părut la fel de adecvate ca ale lui. Alte degete şi limbi n-au fost nici măcar pe departe la fel de apropiate ca ale lui de ceea ce-mi imaginez că ar fi amantul perfect.

Avea corpul zvelt, dar musculos, înalt, dar nu exagerat. Nici un gram în plus.

Avea acasă o maşină de spălat, ceea ce eu n-aveam. Într-o zi m-am dus cu rufe la spălat şi am găsit în tamburul maşinii, altfel gol, o pereche de chiloţei de-ai mei.

— Ce caută ăştia aici? am întrebat.

— Mi-a fost dor de tine când ai plecat acasă week-end-ul trecut, aşa că i-am purtat, mi-a spus.

Am cercetat elasticul. Avea şoldurile atât de înguste încât nu părea să fi rupt obiectul de lenjerie intimă.

— Poate ar trebui să-ţi cumpărăm câteva perechi, am glumit eu.

— Poate că da, zise el fără să glumească.

Aveam cheia de la apartamentul lui. După ce mă trezeam şi-mi luam micul dejun (ouă fierte în apă, fără coajă, dacă mi-e foame, o ceaşcă de cappucino şi o feliuţă de pâine *challah,* dacă nu mi-e foame), mă duceam cu bicicleta până acasă la A2. De obicei, se scula

târziu şi, când ajungeam acolo, era în duş. Găseam uşa de la dormitor deschisă şi mă duceam la sertarul biroului care conţinea aproape două duzini de chiloţi de damă. Alegeam o pereche şi-o lăsam în sertarul noptierei, după care reveneam în camera din faţă. Ieşea din duş şi se îmbrăca. Nu făcea nici un comentariu legat de chiloţi, rezervându-se pentru mai târziu.

Petreceam împreună cea mai mare parte din zi. Lucra acasă. pe atunci lucram cu ora la o librărie din apropiere. Când mă duceam la muncă, el lua o pauză şi-mi aducea ceşti de cafea sau de ceai de la *fast-food.* Citeam împreună suplimentele literare; îi dădeam semnalele viitoarelor apariţii din magazie.

Aveam drept colegi de serviciu o nebună între două vârste, băutoare de absint, şi un şef mai mult absent, niciodată mulţumit. Aproape în fiecare săptămână ajungeam să acopăr cam jumătate din orele lor, dar nu mă deranja asta. Erau cărţi, tone de cărţi. Şi era interesant să fii acolo în puţinele ocazii când autorii celebri intrau în librărie. Am observat, totuşi, că cei mai mulţi dintre ei dădeau buzna pe uşă şi se duceau să vadă mai întâi cum le sunt expuse titlurile şi abia după aceea reveneau în faţă ca să mă salute.

După program, A2 mă aştepta acasă. Fără cuvinte, intram pe uşă şi mă duceam la canapeaua lui. El stătea, ţinându-şi mâinile la ceafă, în timp ce eu îi descheiam blugii cu dinţii, întotdeauna acest truc era mai greu de pus în practică decât îmi aduceam aminte că ar fi. Deodată se întrezărea mătasea sau dantelă şi mădularul lui tare deformând materialul, îmi vâram faţa între picioarele lui şi inhalam prin chiloţi mirosul acumulat într-o zi întreagă de sudoare, urină şi fluid pre-ejaculator. Îl «muşcam” cu buzele şi-i lingeam chiloţii până i se lipea materialul de piele.

Lui A2 îi plăcea să tragă de mine şi să mă răsucească. Mă dezbrăca de tot, dar îşi lăsa chiloţeii de fată. Când mă penetra - aproape întotdeauna anal - o făcea cu chiloţii traşi într-o parte) strângându-i baza penisului şi stând strâns lipiţi de fudulii.

După câteva luni, chiloţii n-au mai fost de ajuns. Am cumpărat o rochiţă de vară, scurtă, viu colorată. A probat-o. Am râs şi l-am futut aşa, îmbrăcat în rochie, fiind doar uşor deprimată de faptul că A2 avea şolduri mai înguste şi picioare mai drepte decât mine.

— Hai să mergem la cumpărături, a spus el într-un week-end. N-a trebuit să-l întreb dacă respectivele cumpărături o să fie pentru el sau pentru mine. În scurt timp, câteva rochii drăguţe, scurte, s-au alăturat chiloţeilor din sertar.

Ştiam că era vorba de altă femeie. Mi-a spus asta înainte să facem dragoste prima oară. Probabil că m-am păcălit zicându-mi că aproape se terminase, căci locuia la câteva ore distanţă şi, din câte ştiam, întotdeauna se purtase urât cu el. Dar într-o zi s-a dus să vadă nişte prieteni în oraşul în care locuia şi ea. Deşi am încercat timp de câteva zile să ignor greutatea cheilor din buzunar, care aproape că-mi dădeau o senzaţie de mâncărime, până la urmă n-am mai rezistat. I-am răsturnat casa cu rundul în sus, căutând urme ale ei: e-mail-uri, fotografii. Era una, îndeosebi, care mi-a frânt inima: faţa ei frumoasă luminată de un zâmbet şi o pijama din satin roz descheiată până în talie. I-am găsit numele, numărul de telefon şi am sunat. N-a răspuns nimeni. Am lăsat un mesaj pe robot: “Sunt o prietenă de-a lui A2. Voiam doar să stăm de vorbă - nu te speria, nu e ceva urgent.”

A sunat ea după aceea.

— Alo, a spus, părând obosită.

Mi-era greu să mă abţin să nu ţip. O venă de la gât îmi palpita.

— Ştii cine sunt? am întrebat.

— Am auzit cum te cheamă, a spus.

I-am spus despre mine şi A2. A fost foarte liniştită. La final, mi-a mulţumit. A doua zi după întoarcerea lui, i-am folosit cheia ca să intru la el, dar nu era în duş.

Mă aştepta. Mi-a zis că o supărasem. Cu ce drept făcusem asta?

Nu i-am dat nici un răspuns. Tremuram de furie. Ce drept are oricine să se simtă gelos?

Unul dintre profesorii de la şcoală le-a vorbit fetelor din clasa mea despre căsnicie. “Dragostea e o decizie”, a declarat el în faţa unei săli pline cu adolescente în care colcăiau hormonii.

Am luat în derâdere afirmaţia lui. Dragostea nu e o decizie; filmele şi cântecele ne spuneau altceva. Este o forţă, o virtute.

Eram la acea minunată vârstă la care poţi să i-o sugi celui mai bun prieten al fratelui tău şi totuşi să crezi în unica iubire adevărată. Pe urmă m-am îndrăgostit de cineva care m-a făcut să sufăr. Treptat am ajuns la punctul de vedere al profesorului.

Pentru ca o persoană să intre, trebuie ca tu să deschizi uşa. Nu exista nici o garanţie de control din momentul în care ajungeau înăuntru, fireşte, dar era ceva inteligibil, chiar dacă nu întru totul logic.

Să păstrez controlul situaţiei, la asta mă gândeam. Dar prima criză de gelozie m-a rupt în două exact la fel ca şi prima iubire. A2 şi cu mine ne-am certat şi ne-am futut, ne-am futut şi ne-am certat, până când am ajuns să ne certăm mai mult decât să ne-o punem.

Iar când făceam dragoste, totul se schimbase. Cândva obişnuia să-şi pună chiloţeii şi să se aplece peste marginea canapelei. Râzând, îl loveam cu cravaşa la

popou. După câteva minute ne duceam în baie unde, excitat, îşi trăgea chiloţii în jos şi Se uita în oglindă. Dacă modelul ţesăturii nu i se imprimase pe piele, ne întorceam şi continuam încercările.

După, îl biciuiam şi-l biciuiam până îi plesnea pielea şi tasa sângele. Până când îmi spunea să mă opresc.

Atunci când ne culcăm în acelaşi pat, A2 dormea ţinându-mă strâns în braţe. Mă foiam şi mă zvârcoleam noaptea, dând la o parte cearşafurile şi păturile; el mă ţinea în braţe, îmi frecam picioarele ca un greier; el îmi încălzea labele reci între picioarele lui. Ori de câte ori mâna lui se odihnea pe pântecele meu, mă trezeam, minunându-mă nu numai de nemişcarea lui - când dormea era doar cu puţin mai nemişcat decât când era treaz - dar şi de lipsa lui de sfială. Corpul omenesc e atât de lipsit de apărare; succesul speciei noastre depinde de ceea ce se află în interiorul pielii, nu de o puzderie de ţepi aflaţi deasupra. L-aş fi putut răni în orice clipă în care era adormit. Dacă s-ar fi răsucit şi şi-ar fi expus şira spinării, aş fi putut să-l atac chiar atunci, pe loc. Iar o dată m-am trezit înainte să sune deşteptătorul şi-am constatat că perdelele erau trase, iar prin fereastră se zărea o dimineaţă de un cenuşiu perfect.

Auzind un oftat şi crezând că se trezise, m-am întors către A2. Încă se mai răsfăţa în crepusculul stării de somn şi-şi ţinea braţele lungi îndoite într-un mod neobişnuit sub perna mişcată de la locul ei.

— De ce-ţi ţii mâinile aşa? am întrebat, căci coatele i se iţeau în afară, dar palmele erau vârâte sub saltea.

— Ca să nu mi le smulgi, a murmurat el şi s-a cufundat într-un somn mai profund. Primul graur al dimineţii începu să ciripească într-un copac de afară.

A încheiat legătura cu cealaltă iubită, dar eu n-am fost nici o clipă convinsă de asta, aşa că ne-am răcit unul de celălalt) culcându-ne din ce în ce mai rar împreună, până

când, într-o zi, el şi-a găsit o nouă prietenă şi eu la fel. Ne-am bucurat unul pentru celălalt

jeudi, le 18 decembre

F şi cu mine ne-am ciondănit niţel la sala de fitness. Nimic serios, cum ar fi de exemplu, ai cui muşchi fesieri au mai mult de câştigat de pe urma adăugării fandărilor la exerciţii, ci doar divergenţă de părere legată de subiectul restricţionării accesului la serviciile şi beneficiile publice. El era pentru, moment în care cred că se poate să-mi fi trecut prin minte, dacă nu chiar să-mi fi scăpat pe gură cuvintele "paranoic care-i urăşte pe refugiaţi". Ne-am abţinut să nu ne sugrumăm unul pe celălalt şi am dres lucrurile la mine acasă, în timp ce mâncăm un *risotto.* Conversaţia s-a menţinut pe subiecte mai puţin riscante, cum ar fi încălţăminte, rugby şi care dintre tipele apărute în *Footballers Wives* are cel mai mişto decolteu. Sunt sigură că până la urmă o să rezolvăm şi această schismă - atât controversa legată de decolteuri, cât şi subiectul cărţilor de identitate. Morală e că, atunci când nu mai poţi să ţi-o pui cu cineva, diferenţele de opinie nu se mai rezolvă la fel de repede.

vendredi, le 19 decembre

Şefa e o scumpă, dar e foarte uşor de derutat. Exemplu concret: stăteam pe bancheta din spate a taxiului în timp ce şoferul se chinuia să găsească Royal Kensington Hotel (care, apropo, nu există), întârziasem deja un sfert de oră. În cele din urmă, am decis că trebuie să se fi referit la Royal Garden Hotel Kensington. Şoferul a aşteptat afară până când am verificat la recepţie numele persoanei şi cameră, într-adevăr, nimerisem unde trebuia. I-am făcut semn şoferului că poate să plece.

Clientul tocmai îşi făcuse duş şi avea pe el un halat alb flauuşat. M-a condus în camera din faţă a apartamentului, unde o altă femeie, *topless,* bea vin. Era o blondă minionă şi drăguţă, din Israel.

I-am dat jos fusta şi pantofii şi i-am desfăcut cu dinţii panglicuţele de la chiloţeii negri din mătase. Deşi fusesem prevenită că e prietena lui, ceva nu se potrivea. El părea să n-o cunoască mai bine decât mine. Dacă era o "profesionistă", fără doar şi poate că nu era de la agenţia mea. Totuşi, instinctele pot să te înşele şi, într-o partidă în trei la care participă şi prietena individului, cel mai bine e să-ţi îndrepţi atenţia asupra femeii. Ceea ce n-a fost deloc dificil, căci mirosea a pudră pentru copii şi avea gust de miere caldă.

Ne-am dus în dormitor. El m-a luat pe la spate în timp ce faţă a îngenuncheat ca să mă "lucreze" cu limba, cu degetele şi cu un mini-vibrator. Corpul lui neobişnuit de neted mi s-a părut fascinant - cineva petrecuse o grămadă de timp la salonul de epilat, mi-am zis -, un efect compromis de barba lui aspră, netunsă. Perciunii mă gâdilau şi mă zgâriau în timp ce-mi lingea părţile femeieşti.

— Nu ştiu ce ţi-ai propus, am spus, când timpul se apropia de sfârşit, dar cred că ar fi grozav dacă ţi-ai da drumul pe feţele noastre.

Mica evreică şi-a lins buzele şi mi-a făcut cu ochiul. O profesionistă. Trebuie să fie, trebuie să fie.

După aceea am scos din geantă o sticluţă cu ulei de caise şi fata ne-a făcut mie şi clientului câte un masaj absolut delicios. Dacă nu mi-ar fi plăcut atât de mult, aş fi fost invidioasă pe priceperea ei. Mi-am adunat hainele de prin încăperi, în timp ce fată îi frământa spatele individului.

Clientul s-a dus să-mi aducă mantoul. După ce am pupat fata pe obraz, i-am spus, arătând spre sticluţa cu ulei de masaj pe care o ţinea în mână-i delicată.

— Păstreaz-o, oricum ştii s-o foloseşti mai bine decât mine.

El a revenit şi, cu un gest posesiv, a cuprins-o cu braţul pe după mijloc, făcându-mă să ezit din nou. Damă de companie? Prietenă? Nu îmi dădeam seama. Bacşişul primit era egal cu tariful.

samedi, le 20 decembre

Mă duc acasă, ca să-mi văd prietenii şi familia, după cum mi-e obiceiul. Băiatul s-a dus să petreacă câteva săptămâni cu părinţii, după cum îi e obiceiul. Cred că unele lucruri ar trebui să fie păstrate cu stricteţe în afara vieţii de cuplu, iar unul dintre ele e să-ţi vezi rudele îmbătându-se şi leşinând în toaletă.

Călătoria cu trenul e una dintre cele mai palpitante minuni ale epocii moderne. Chiar dacă inventivitatea noastră a creat o abundenţă de modalităţi de călători mai rapide, mai ieftine şi mai confortabile, insistăm să perpetuăm un mijloc de transport depăşit şi, îndrăznesc să spun, teribil de incomod. Căci ce alte tipuri de transport s-ar aştepta ca tu să ajungi prin mijloace proprii la punctul de pornire sau să pleci de la punctul terminus al călătoriei, să stai pe locul tău un interval atât de lung tară să-ţi ofere măcar o apă minerală caldă, şi să-şi amenajeze fotoliile şi mesele în aşa fel încât e inevitabil să-ţi freci coapsele cu toţi perverşii între King's Cross şi Yorkshire?

Îmi place, şi ştiţi asta.

După ce-am făcut drumul ăsta de-atâtea ori, ştiu - cu câteva secunde înainte ca vocea conductorului să se audă prin sistemul de amplificare - când mai avem un

minut până la staţia mea şi care vagon mă va lăsa cel mai aproape de ieşire.

Chiar şi atunci când nu mă aşteaptă nimeni şi s-a format o coadă de douăzeci de minute de aşteptare pentru un taxi, primii paşi făcuţi pe peron au un efect de încântare însufleţitoare. Aş putea să conduc un tur al staţiei şi legată la ochi. Iar senzaţia caldă că mă aflu pe propriul teren durează indefinit sau până când ajung pe aleea părinţilor mei.

Depinde care eveniment are loc primul.

dimanche, le 21 decembre

Am ieşit cu tata la plimbare imediat după asfinţit. A pretins că face crampe la picioare de la atâta stat degeaba, dar eu bănuiesc că a vrut să scape de maică-mea, care intrase într-o stare de surescitare sărbătorească. Mama e o fiinţă petrecăreaţă care nu vrea să nedreptăţească pe nimeni şi reuşeşte să jongleze deodată între cinci-şase petreceri specifice sezonului. Ultima oară când am verificat, încerca să stârnească entuziasmul familial pentru o petrecere de Eid[19], cu focuri de artificii. Fiindcă nu ştiam decât foarte vag ce înseamnă Eid, cine o sărbătoreşte şi ce încălţăminte mi s-ar potrivi ca să stau într-o grădină din spatele casei şi să mă holbez la exploziile multicolore ale prafului de puşcă, am ales varianta plimbării.

Afară era frig exact atât cât să-ţi gâdile obrajii şi urechile.

Am trecut pe lângă o căsuţă pe coşul căreia ieşea fum.

— Cărbune, a spus tata pe un ton de cunoscător.

---

19 Eid ul-Fitr (prescurtat „Eid") este o sărbătoare islamică ce marchează sfârşitul Ramadanului, luna de post (N. t.).

Când eram mică, aveam un cuptor cu lemne, pe care se gătea mâncarea familiei. Când a fost înlocuit de cuptorul electric şi şemineul fals am fost foarte tristă. Ne-am întors la casa noastră învăluită în întuneric. Un tip cu o privire îngrijorată îşi împingea maşina de lângă a noastră. Zărindu-ne, a început să bată mărunt din picioare, încercând să facă pe nevinovatul, lucru cât se poate de dificil atunci când spoilerul din faţă al maşinii tale e încâlcit în maşina altcuiva.

Tata a fluierat uşor.

— Oho, femeia mea n-o să fie deloc fericită, i-a spus el străinului, ca şi cum simpla ameninţare cu starea de nemulţumire a mamei ar fi putut convinge un străin să n-o rupă la sănătoasa. A ocolit scena accidentului, de care până şi eu îmi dădeam seama că nu era grav. Numai că străinul era limpede atins de exuberanţa Crăciunului şi începea să intre în panică.

— Păi, nu ştiu ce să zic acum, spuse tata, sugându-şi dinţii.

— Pagubă ar putea să fie destul de mare.

Omul ne-a implorat să fim indulgenţi, cu argumentele uzuale - punctele de penalizare de pe permis, asigurare necorespunzătoare, nevastă de acasă care tocmai urma să dea naştere unei hidre cu mai multe capete şi pe care numai ajungerea lui neîntârziată la domiciliu o mai putea salva.

— Uite cum facem, spuse tata, mângâindu-se pe bărbie.

— două sutare şi suntem chit.

— Păi, n-am decât o sută douăzeci la mine.

— O sută douăzeci şi sticla de whisky de pe scaunul din faţă.

O încuviinţare scurtă din cap şi omul ne-a transferat b rile. Tata s-a aplecat şi, cu eforturi coordonate, au reuşit să descâlcească cele două spoilere. Omul s-a urcat în

automobilei său şi a plecat încet, mormăind cuvinte de recunoştinţă. Mi-a făcut cu mâna când a dat colţul.

— Ei bine, iată o întâmplărică potenţial palpitantă, zise tata descuind uşa de la intrare.

Apoi mi-a dat jumătate din banii primiţi, zicându-mi:

— Eu zic să nu-i mai spunem maică-tii, nu?

lundi, le 22 decembre

Prima prostituată pe care am cunoscut-o vreodată era o prietenă de-a tatălui meu. Era cam în aceeaşi perioadă a anului. Eu eram încă studentă.

Nu e proxenet, vă jur. Tatăl meu are obiceiul de a se angaja în proiecte imposibile. Probabil că ar fi bun de propus pentru sanctificare dacă ar fi fost, mă rog, un catolic mort. Gama acestor eforturi altruiste se întindea de la readucerea la viaţă a unui restaurant condamnat la faliment până la reabilitarea unui mare număr de femei condamnate la o soartă crudă. E o tendinţă care a provocat destule reacţii glaciale din partea mamei, care a avut totuşi la dispoziţie câteva decenii ca să se obişnuiască cu această slăbiciune sufletească a lui.

Îşi dădea seama că urma să susţină o nouă cauză pierdută înainte să apuce să deschidă gura.

— Un singur motiv te poate determina să vii acasă cu flori, striga ea din bucătărie. Şi nu e aniversarea noastră.

Poate că mama e una dintre persoanele al cărei nume ar trebui propus pentru Vatican.

În acel an, veselia sărbătorilor de iarnă n-a reuşit să mă cuprindă mai deloc din cauza unei recente despărţiri (pe de altă parte, pentru că nu sunt creştină). Banalităţile din această perioadă sunt uneori încântătoare, alteori iritante, dar în acel an mi s-au părut insuportabile. Nu vedeam în jur decât o mulţime de oameni bucurându-se pe seama unui eveniment căruia cea mai mare parte a

omenirii îi acorda doar o minimă importanţă şi care era reprezentat de suprafeţe nesfârşite de beteală ieftină şi de cadouri nedorite, într-o după-amiază, pe când stăteam la coadă la o bancă, mi-am văzut imaginea reflectată distorsionat într-un glob roşu de pom de iarnă şi mi-a trecut prin minte cât de efemer şi de lipsit de importanţă e totul: sărbătorile, banca, lumea în general. Mă simţeam incapabilă să fiu măcar supărată pe faptul că sunt singură, înfrântă.

Aşa că am făcut ceea ce ar face orice copil răsfăţat şi m-am dus acasă pentru câteva săptămâni, ca să mă pot jeli cum se cuvine.

Pe post de plimbare revigoratoare, tata mi-a propus să-l însoţesc într-o vizită la una din "prietenele" sale. Dumneaei, mi s-a spus, tocmai ieşise din închisoare, unde stătuse pentru o delapidare legată de dependenţa ei de droguri. După ce-şi recăpătase custodia copiilor, lucra ca femeie de serviciu la un hotel şi se străduia să reziste tentaţiilor, încântător. Am zâmbit forţat şi am plecat s-o vizităm pe femeie.

Am stat în maşină tăcuţi timp de un sfert de oră.

— Ştiu că ştii că mama nu e de acord, a spus el deodată, mai mult ca să nu tacă.

N-am zis nimic, mulţumindu-mă să mă uit pe geam afară, la oamenii care ieşeau în valuri din magazine la ceas de noapte.

— E o persoană tare drăguţă, mi-a spus el despre prietenă.

Iar copiii sunt absolut încântători.

Tatăl meu nu se pricepe deloc să mintă, într-o bucătărie deprimantă, ea ne-a desfătat cu povestea unei infecţii septice a degetului mare care a culminat cu o săptămână de concediu medical. Cei doi fii erau aşa cum mi-am închipuit: cel mai mare, cam de vreo cincisprezece ani, mi-a evaluat silueta pe sub trei straturi

de îmbrăcăminte groasă, în vreme ce fratele mai mic n-a putut fi dezlipit de televizor.

Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la ultimul meu prieten, care mă părăsise pe neaşteptate după ce mă acuzase de snobism şi de o totală lipsă de compasiune faţă de ceilalţi oameni. Ei bine, după cum spunea Philip Larkin[20], mi-a folosit că am aflat asta.

Ceilalţi adulţi şi fiul adolescent au ieşit din încăpere ca să se uite la bicicleta băiatului, o rablă ruginită recuperată dintr-o benă de gunoi, care zăcea prăvălită în faţa uşii. Tatăl meu e destul de îndemânatic şi a promis să se îngrijească de sănătatea respectivului obiect. Ştiam că eforturile lui vor avea drept urmare mai curând un cadou în bani dăruit adolescentului decât vreo restaurare a bicicletei. Eu am rămas, posomorâtă, ca să-l văd pe băiatul mai mic cum atacă telecomanda.

De îndată ce încăperea a rămas goală, băiatul s-a întors către mine:

— Vrei să-ţi arăt păsărică mea?

Doamne Dumnezeule, ce-o mai fi şi asta, un fel de eufemism?

— Da, am spus.

Ne-am dus la fereastră, iar el a deschis-o. Afară era un tufiş foarte stufos. Băiatul a plescăit din limbă şi a aşteptat. Nu s-au auzit decât sunetele motoscuterelor şi ale unor beţivi care ieşeau dintr-un *pub.* A plescăit din nou din limbă şi a fluierat, deodată un mic piţigoi i-a răspuns şi a zburat din tufiş ca să aterizeze pe umărul său. Când a întins mâna cu palma în sus, păsărică s-a aşezat acolo.

Întorcându-se cu faţa spre încăpere, băiatul mi-a spus să întind mâna. Aşa am făcut. Apoi mi-a arătat cum să-mi

---

20 Poet, romancier şi critic muzical englez (1922-1985) (N. t)

trag mâna iute astfel încât piţigoiul să cadă, ca să-l prind din nou în clipa în care deschidea aripile.

— Aşa l-am învăţat să zboare, mi-a spus.

— Tu l-ai învăţat să zboare?

— O pisică a omorât-o pe mămica lui, aşa că am adus cuibul în casă, mi-a spus el. Prindeam greieri şi hrăneam puii cu penseta. Au fost şase în cuib, dar numai unul a supravieţuit.

Mi-a arătat un alt truc în care, cu piţigoiul pe umăr, se uita în dreapta, apoi în stânga şi iarăşi spre dreapta - iar pasărea îi ciripea în urechea îndreptată spre ea.

Ceilalţi s-au întors, iar băiatul cel mare nu-şi mai încăpea în piele de bucurie că-l uşurase pe tatăl meu de o parte din conţinutul portofelului. Pasărea a zburat afară, iar băiatul cel mic a închis fereastra. Mama băieţilor trăncănea cu voioşie despre nu ştiu ce boală recentă datorată, era sigură, calităţii hranei din închisorile Majestăţii Sale.

— Nu primeşti mai nimic de mâncare, flămânzeşti tot timpul, dar tot te îngraşi.

Am mai rămas preţ de o ceaşcă de ceai şi un bourbon cu ciocolată, după care eu şi tatăl meu am plecat spre casă în tăcere.

mardi, le 23 decembre

Mantou lung: bifat.

Ochelari fumurii: bifat.

Un alibi de o oră pentru părinţi: bifat.

Am ieşit pe uşă, liberă ca pasărea cerului.

Am ajuns la timp la întâlnire. El a întârziat. Sorbeam dintr-o ceaşcă de cafea şi mă prefăceam că citesc ziarul. S-a furişat pe uşă pe nevăzute, s-a aşezat la masă în faţa mea. I-am răspuns la salut printr-o mişcare a capului şi am împins pachetul înspre el, pe masă.

A4 a ridicat capacul cu discreţie şi s-a uitat în cutie.

— Eşti sigură că sunt de calitate? a întrebat el.

— Nici că se putea să fie mai bune, am spus. Rezultate garantate.

A răsuflat uşurat, relaxându-şi umerii.

— Nu te supăra că te întreb, dar chiar ai nevoie de atâta marfă că să petreci o săptămână cu familia?

— Altfel m-ar ucide. A deschis din nou cutia şi a inspirat cu lăcomie. De îndată ce încep să simtă miros de sânge în apă, pot să le arunc în cale aceste trufe de ciocolată. Asta îmi dă un răgaz de cel puţin câteva ore.

— Sunt făcute după o reţetă secretă, am minţit. De fapt, o găsisem pe internet. Unt, ciocolată, frişca şi rom. Atât de simplă încât nici măcar eu n-am putut s-o ratez.

Eu şi A4 ne întâlneam de câţiva ani, ba chiar am şi locuit împreună o vreme. N-am împărţit, cum se spune, aceeaşi oală de noapte, dar era un aranjament casnic comod şi aveam o mulţime de elemente de interes comun. Cum ar fi, să ne plângem de restul lumii. A durat până când am plecat pentru prima dintr-un şir de tentative nereuşite de a-mi găsi un serviciu mai de soi. M-a supărat să aflu, de curând, că el considera casa în care locuisem împreună, după studenţie, “o coşmelie”. Eu mi-o aminteam întotdeauna cu drag.

— Mi-ai salvat viaţa, a spus A4.

El e cel de care tata continuă să mă întrebe, ca şi cum tot am mai fi împreună. Cu el am cele mai multe fotografii. Una dintre ele, cu A4 în munţi, undeva, o ţin în bibliotecă, într-o ramă argintie. El se uită la aparatul de fotografiat, la mine, cu mâna întinsă ca să-şi ţină echilibrul şi zâmbind. O fiinţă agreabilă. Zâmbeşte des.

— Las' că te revanşezi tu altădată.

mercredi, le 24 decembre

Mi-e dor să trăiesc în nord. Poveştile sunt toate adevărate.

Oamenii de-acolo sunt cu adevărat mai prietenoşi. Cartofii prăjiţi chiar sunt mai gustoşi. Toate produsele sunt cu adevărat mai ieftine. Femeile chiar ies în oraş în toiul iernii îmbrăcate mai uşor. Mi-e dor să mă îmbăt cu mai puţin de cinci lire.

jeudi, le 25 decembre

Am aşteptat săptămâni în şir ca să spun asta:

— Crăciun fericit, ho ho ho!

Oricum, m-a făcut să râd. E Hanuka şi în acest moment mănânc bănuţi din ciocolată albă, ceea ce e mai mult decât *cool,* Şi nici un semn de cadou de la Băiat, ceea ce nu e tocmai cool.

vendredi, le 26 decembre

Primul meu jurnal l-am primit în dar când am împlinit şapte ani. Din fericire, cele mai multe volume scrise de atunci s-au pierdut, în dimineaţa asta, plictisită de moarte, m-am apucat să fac curăţenie într-un birou şi am găsit câteva jurnale mai vechi, de acum câţiva ani. Erau scrise pe caiete de şcoală cu coperte din carton subţire, pe care erau desenate flori. Datau din perioada în care N şi cu mine ne-am cunoscut, în urmă cu câţiva ani. Ne-am pus-o imediat (un mod mai sfios de a spune că am “închiriat imediat o cameră în primul hotel care ne-a ieşit în cale”). Două zile mai târziu, când am ieşit să luăm aer, a pomenit de J, prietena lui, şi de posibilitatea unei partide în trei. Alături de ea mai luase parte la câteva partide în trei şi putea să garanteze pentru frumuseţea şi pentru sexualitatea ei copleşitoare. Ne aflam în maşina lui, uitându-ne la râul din apropiere de Hammersmith.

— Sigur că da, am spus.

Nu mai fusesem cu multe femei, dar ţinând cont de tot ceea ce făcusem împreună cu el în acel week-end, părea ceva imposibil de refuzat. A sunat-o ca să pună la cale o întâlnire; iată ce scria în jurnal mai departe:

“Ne-am întâlnit cu J acasă la ea şi am ieşit să mâncăm undeva. Mâncarea a fost bună, am discutat despre sex şi despre geologia subacvatică. Ne-am întors la J şi am făcut o cacao fierbinte pentru N şi pentru mine. Când el a ieşit din cameră, a m-a sărutat şi m-a întrebat cu câte femei mai fusesem până atunci. Am minţit-o zicând că fusesem cu vreo opt-nouă. Am băut ceaşca de cacao în camera din faţă, iar N a zis că o să tragă un pui de somn. J m-a dus în dormitorul ei, unde se afla un pat mare şi alb, cu perne pe care scria cu litere caligrafice «La fruit». Ne-am sărutat şi ne-am mângâiat. J mi s-a părut mărunţică, până când m-am descălţat de pantofi - de fapt, suntem la fel de înalte. Poponeţul ei arăta grozav în pantalonii cu dungi crem, dar arăta şi mai bine dezbrăcat. Noaptea trecută N îmi spusese că aveam cel mai fain popou pe care-l văzuse vreodată, dar cred că al lui J e mai mişto. Ceafa, pielea şi părul îi miroseau atât de frumos, încât am devenit dintr-o dată conştientă de mirosul propriei mele transpiraţii.

— N ţi-a făcut astea? a întrebat ea arătând spre zgârieturile adânci de pe umăr.

I-am arătat vânătăile de pe coapse şi semnele slabe pe care mi le lăsase când mă lovise cu mădularul peste faţă. Mi-a spus să mă întind în pat, după care m-a legat la ochi şi mi-a legat mâinile.

Mi-a mângâiat trupul cu un bici cu mai multe cozi.

— Ştii ce e ăsta?

— Da..

— Îl vrei?

A păstrat loviturile cele mai aspre pentru sânii mei şi m-a futut cu un *dildo* cu două capete. Când mi-am lipit faţa de Pântecul ei, m-a dezlegat şi mi-a dat masca jos. Am lins-o prin cusătura chiloţilor după care i-am dat jos - J era rasă acolo jos.

Nu mi-a fost greu s-o aduc la orgasm folosindu-mi degetele. După care am observat că N se uita la noi prin uşa deschisă. L-am întrebat de când se afla acolo.

— De când ţi-ai dat masca jos, a spus el. Vă simţeam mirosul dinainte să ajung la uşă.

În acest moment, a apărut prietenul lui J şi jurnalul devine puţin cam vag. Ca să n-o lungesc prea mult, tipul avea o problemă cu N - şi anume, nu voia ca N s-o atingă pe J. Frustrat, N a replicat furios că, dacă aşa stăteau lucrurile, nici amicul lui J n-avea voie să mă atingă, în compensaţie, N a încercat fără succes să mă reguleze cu pumnul. Eram atât de distrasă încât n-am putut să juisez. J i-a supt-o partenerului său, după care am făcut duş separat, am făcut schimb de numere de telefon, iar N şi cu mine am plecat. M-a lăsat la staţia King's Cross şi m-a întrebat dacă am nevoie de ceva înainte de călătorie. Ceva important pentru care să trăiesc, am evitat eu un răspuns direct. Mâncare şi sex, a spus el imediat, iar eu am râs.

I-am amintit de această remarcă filosofică de mai multe ori de atunci, dar el nu-şi aminteşte să fi spus aşa ceva. În timp ce mergeam prin staţie, mă simţeam mai uşoară că aerul, năucă.

Fericită.

— Ei bine, a spus el ridicând din umeri chiar înainte ca uşile trenurilor să se închidă, cred că patru în acelaşi pat sunt prea mulţi.

Îmi amintesc că, în drumul meu spre nord, m-am masturbat. N-a fost uşor, căci vagonul era aglomerat, iar

oamenii se tot aşezau pe locul de lângă mine. Nu voiam s-o fac la toaletă.

Dar aveam la dispoziţie ore în şir, aşa că mi-am descheiat pantalonii cu încetineala necesară ca să nu fac nici un pic de zgomot. S-a întâmplat când o fată asiatică care stătea lângă mine întors ca să vorbească cu prietena ei, aflată cu câteva rânduri mai în spate. Aveam picioarele acoperite cu o haină şi mă refăceam că dorm. După aceea l-am sunat pe N ca să-i dau de ştire. Cred că era pe undeva pe lângă Grantham.

samedi, le 27 decembre

N-am fost niciodată genul de fată care ia hotărâri de Anul nou. Astfel de chestii sunt sortite să ducă la petreceri cu abstinenţi, căsnicii nesăbuite sau mai rău. Odată am luată hotărârea să folosesc aţă dentară şi apă de gură înainte de periaj în fiecare zi, timp de un an întreg. Asta a fost înainte să-mi dau seama (cu cea. l, 4 milisecunde) că menţinerea unui asemenea nivel de igienă dentară era nu doar improbabil să dureze măcar o săptămână întreagă, dar pe deasupra nu era nici atrăgătoare. V-ar plăcea să vă treziţi în fiecare dimineaţă cu un *music-hall* de pe Broadway interpretat de amigdalele iubitei?

În alt an mi-am pus în gând să ţin un jurnal scris de mână fără să mă las doborâtă de plictiseală sau de uitare, în mod miraculos, am rezistat până în luna a şasea, îmboldită de lecturarea simultană a jurnalelor lui Kenneth Tynan[21] şi Pepys[22]. Prin comparaţie, jurnalul

---

21 Kenneth Peacock Tynan (1927-1980), influent şi controversat critic şi autor dramatic britanic (N. t.)

22 Samuel Pepys (1633-1703) a fost administrator naval şi membru al Parlamentului englez. A rămas celebru pentru jurnalele detaliate pe care le-a ţinut în perioada

meu suferea de o lipsă a poveştilor despre cum mi-am despăducheat peruca sau despre nopţile de beţie cu Tenessee Williams.

Cu toate acestea, chiar şi cel mai îndărătnic lup poate ajunge să-şi schimbe năravul, aşa că m-am gândit la ce fapte şi hotărâri pozitive aş putea pune în practică în următoarele douăsprezece luni.

Prin urmare, am hotărât că nu voi mai cumpăra niciodată o sticlă de lubrifiant produs pentru reţelele de supermarketuri.

Niciodată. Cred că sunt ceva şanse ca să mă ţin de această hotărâre.

dimanche, le 28 decembre

Ah, căldura căminului părintesc. Atât de liniştitor. Atât de voios. Atât de sufocant, la fel cum e în fiecare an. Am pornit din nou spre sud, înainte ca mama să observe îndoitura din partea laterală a maşinii.

lundi, le 29 decembre

Telefonul sună.

Eu: Alo?

Şefa (pentru că ea este): Drhăguţă, dormeai?

— Mm, nu, de ce?

— Ce biine! Pari atât de relaxată. Eu îmi zic că sunt foarte relaxată, dar tu mereu eşti mai relaxată decât mine. Citeşti mult, nu-i aşa?

— Mm, da.

— Păi atunci, aşa se explică. Oamenii care citesc sunt tare relaxaţi, în orice caz, am pentru tine un job chiar acum, nu ştiu ce s-a întâmplat aşa, dintr-o dată, dar toată lumea *e* înnebunita după tine.

1660-1669, publicate postum (N. t.).

Se spune că matroanele sunt renumite pentru felul cum îşi aleg favoritele dintre fete, promovându-le pe unele mai mult decât pe altele după toanele personale, dar eu încă nu am remarcat asta. Afacerea pare să cunoască săptămâni de vârf, în care ajung să refuz oferte şi săptămâni de toată jena în care mă întreb dacă o să mă caute cineva. Dar şefa pare să aibă întotdeauna o atitudine profesionistă.

— E ceva fain?

— Foaarrhte fain, drăguţă. O să-ţi trimit detaliile printr-un mesaj pe telefon. Lectură plăcută.

A trebuit să iau un alt taxi decât cel cu care mergeam de obicei. Noul şofer nu s-a străduit să se facă plăcut - mai întâi a luat-o spre est, după care a părut să facă un ocol foarte complicat care a cuprins cea mai mare parte a cartierului Islington.

Vorbeam la telefon cu A4 şi eram prea puţin atentă la drum.

După douăzeci de minute, când luat-o pe un drum situat la trei intersecţii de casa mea, am explodat:

— Dac-o luam pe jos, ajungeam mai repede aici!

— Da, mă rog, traficul de la ora asta, a spus el.

M-am uitat în dreapta, apoi în stânga. Nu se vedea nici o maşină în nici o direcţie.

— Nu pot să cred una ca asta!

În ritmul ăsta, mi-am făcut socoteala că o să întârzii cu zece minute şi am sunat la agenţie ca să-i anunţ.

La sud de Hyde Park s-a lăsat angrenat într-o coloană de maşini lungă de peste un kilometru, pe care până şi eu m-aş fi Priceput s-o evit.

— Scuză-mă, dar dumneata ştii unde trebuie s-ajungi?

— Fireşte.

— Ha! Să ştii *că* întârzii la o întrunire.

Ştiţi, genul de întruniri la care te duci la miezul nopţii, îmbrăcata în ciorapi cu dantelă, asortate cu un sutien şi

chiloţi din aceeaşi gamă, toate astea ascunse sub o rochiţă subţirică.

— Ştii mneata o cale mai scurtă ca să ajungi acolo? a pufnit el.

— Nu, dar nu asta e treaba mea.

— Traficul de la ora asta e de vină, n-am ce să-i fac.

— Prostii. Ai fi putut să o iei pe o duzină de alte rute. Mă plimbi prin propriul cartier de douăzeci de minute? Şi după aia intri direct în ambuteiaj? Dă-o-ncolo, că doar nu m-am născut ieri!

Individul se uită în oglinda retrovizoare ca să-şi confirme că aşa stăteau lucrurile, într-adevăr.

- Cum ziceam, n-am ce să-i fac.

- Nişte scuze ar fi binevenite.

Nici un răspuns. Am stat în tăcere timp de vreo zece minute, în vreme ce coloana se deplasa ca melcul. Făcusem spume şi fierbeam de furie.

— Poţi să mă laşi să cobor?

— Desigur, duduie, nici o problemă.

M-am dat jos din taxi fără să plătesc şi am păşit direct în trafic. Tocmai trecusem de o staţie de taxiuri aflată în capul North End Road, aşa că m-am dus direct într-acolo. Al doilea şofer m-a dus la locul întâlniri în cinci minute pentru suma modică de patru lire, aşa că i-am mai lăsat şase lire bacşiş.

Din fericire, clientul a fost foarte înţelegător şi mi-a oferit ceva de băut. Îmi plac arhetipurile englezeşti: studii la o şcoală publică, în jur de treizeci de ani, director la o fabrică de-a tatălui său. Genul de persoană care spune *chin chin* înainte să din pahar. Fân al lui Boris Johnson[23]. M-am dezbrăcat la scării, iar el m-a privit cum

---

23 Politician conservator şi jurnalist britanic, membru al Parlamentului, remarcat pentru atitudinea sa publică excentrică (N. t.).

urcam încet treptele, m-am oprit în capul scării, m-am întors şi m-am uitat peste umăr.

— Deci, ce vrei să faci?

— Vreau să fac dragoste cu tine.

— De genul celei cântate de Barry White?

— O, da. Ne-am zvârcolit în cearşafuri timp de aproape o oră. Avea părul moale şi des, şi avea un uşor miros metalic.

— Cum aş putea să te fac să-ţi dai drumul?

— E foarte complicat. Ar trebui să stăm aici toată noaptea.

— Nu-mi dau drumul cu clienţii. Unele persoane nu sărută, ceea ce mi se pare o prostie. La urma urmei, e vorba doar de nişte buze. Dar orgasmele le păstrez pentru altcineva. Nici nu e greu. Niciodată n-am ajuns la orgasm prea uşor.

— Păi, mi se pare ideal.

— Da, dar ai la îndemână o bormaşină şi şase ţapi? Pe de altă parte, nici planetele nu sunt aliniate cum trebuie.

— Mi se pare corect. Data viitoare o să fiu prevenit.

La plecare, mi-a dat cartea lui de vizită, zicând că ar vrea să ne întâlnim la un pahar de vorbă, cândva.

— Mingea e în terenul tău, mi-a spus, în timp ce coboram treptele spre taxiul care aştepta.

În fasciculul întrerupt al luminilor stradale, mi-am aruncat o privire la cartea de vizită. Roz şi verde, gravată, font elegant, si aş fi fost tentată dacă aş fi fost singură, deşi nu-mi pot imagina cum un cuplu care a făcut cunoştinţă în asemenea condiţii ar putea să explice asta prietenilor.

— Nu-mi place tipul ăsta de om, mi-a zis şefa când am sunat-o în drum spre casă. Parcă văd c-o să scrie un raport.

Există site-uri de Internet dedicate clienţilor în care sunt analizate farmecele diferitelor dame de companie şi

chiar şi ceea ce ai putea considera o întâlnire reuşită nu-ţi garantează o “critică” favorabilă. Tare mi-ar plăcea să ne putem lua revanşa şi să-i analizăm şi noi pe ei.

Şoferul de taxi a dat ocol pentru a treia oară unui cvartal de blocuri din Kensington. De bună seamă că-şi închipuie că nu observ.

— Aşa, deci, cum era tipul?

— La drept vorbind, un gentleman perfect.

Am auzit-o pufnind neîncrezătoare la celălalt capăt al circuitului telefonic.

— L-am avut la degetul mic.

În foarte scurt timp am căpătat obiceiul de a rosti replica asta, indiferent dacă era sau nu adevărat. Nu vreau ca ea să-şi facă griji şi nici ca eu să cad în dizgraţie.

mardi, le 30 decembre

— E un client care vrea să facă pipi pe tine, mi-a zis şefa.

Pe bune, dacă cineva pune mâna pe transcrierile convorbirilor mele telefonice, o să-şi închipuie, probabil, că sunt o… Dar, staţi puţin, chiar asta sunt!

— Ce vrea să facă? am întrebat, ştiind prea bine ce spusese.

— Să facă pipi. Pe tine. Nu te teme, drăguţă, nu pe hainele tale. O să te afli în cadă.

— Şi cada cu ce-o să fie plină? Cu urină?

— Nu, va fi o baie normală.

Am oftat uşor.

— Ştii că nu accept acte de degradare.

Nu la serviciu, în orice caz. Ştiu că pare ciudat, dar chiar şi atunci când W mă trata cel mai rău, ştiam că o face fiindcă ţinea la mine. Dar nu aş accepta uşor să las un străin să-mi facă ceva asemănător.

— O, nu, nimic de genul ăla, drăguţă, mi-a zis ea. Nu vrea ca tu să te înjoseşti. Vrea să facă pipi pe o fată căreia să-i facă plăcere.

Până la urmă am acceptat, dar numai contra unei creşteri semnificative a tarifului obişnuit. Clientul era destul de drăguţ şi părea excesiv de sfios. Am vorbit o vreme şi am băut câte ceva - eu am luat o tărie, iar el, o bere mare. Cred că servea la umplerea mai rapidă a vezicii. Când a venit timpul să trecem la fapte, l-am dezbrăcat de la talie în jos, iar eu mi-am dat jos toate hainele şi am îngenuncheat în cada goală.

S-a uitat la mine, s-a uitat la peretele de deasupra mea şi a oftat. Nu s-a întâmplat nimic vreme de două minute, începea să mi se facă frig.

— E totul în regulă? am întrebat.

— N-are să se întâmple. Sunt prea excitat, a zis el. S-a uitat din nou în jos.

— Dacă mă uit la tine, mi se întăreşte. Dacă mă uit în altă parte, mă gândesc la ce are să se întâmple şi iar mi se întăreşte.

— Încearcă să te gândeşti la ceva care nu te excită.

— Cum *ar* fi?

— Maică-ta, în timp ce-ţi cumpără chiloţi. Ţinându-te de mână. Iar tu ai treizeci şi cinci de ani.

A început să râdă. Am simţit primii stropi pe gât, prelingându-mi-se pe sâni.

După aceea mi-am făcut duş, în timp ce el mă privea. A început să scoată nişte sunete vagi de tip timid în timp ce-mi uscam părul şi mă îmbrăcam.

— Ţi-e bine? am întrebat.

— Cred că mai am un pic, a spus, roşind şi arătând cu mâna spre mădular. Nu eşti obligată să spui da, dar nu cred că dacă!

— m-aş uşura într-un pahar şi...

— A, nu, mulţumesc frumos, am spus. E vorba de sănătate, de siguranţa personală şi de toate celelalte.

— Unii oameni o beau tocmai din motive de sănătate, a mai făcut el o încercare.

— Da, iar alţii consideră că un regim alimentar bazat exclusiv pe carne e cât se poate de sănătos.

Mi~am îmbrăcat mantoul şi l-am sărutat pe obraz.

— Poate altădată, când o să fiu prevenită.

mercredi, le 31 decembre

La Londra, singură în ajunul Anului Nou.

Băiatul ar fi trebuit să vină în vizită - cel puţin aşa mi se spusese. Noaptea trecută a sunat după miezul-nopţii ca să-mi spună că nu poate să vină. De fapt, se dusese să schieze, n-aş putea să iau avionul şi să mă duc eu la el în schimb? Asta cu mai puţin de douăsprezece ore înainte. Pe 31 decembrie.

Nici măcar nu ştiusem că era în concediu. De ce nu putu să ajungă aici? Pentru că ar fi fost prea scump să-şi schimbe biletul de avion, bineînţeles. Sunt uimită că cineva care zice mereu că duce lipsă de bani poate să adune suma necesară ca să schieze pe pârtiile din Europa, dar nu ca să-şi vadă prietena de Anul Nou. Totuşi, am căutat pe Internet că să văd dacă nu cumva, prin cine ştie ce miracol, aş putea să mă trezesc a doua zi în Franţa. British Airlines nu mai făcea rezervări până pe 2 ianuarie. Era prea târziu chiar şi pentru LastMinute.com.

Aşa încât, cu regret, am declinat oferta. Ca să fiu sinceră, nu prea a părut afectat. Suspicioasă? Bineînţeles. Mai ales că însoţitoarea lui în această mică excursie e nimeni alta decât colega de apartament care nu mă înghite.

Am ieşit în oraş ca să iau masa, să mă tund şi să mă plimb la întâmplare prin magazinele V & A. Am spionat cu ochiul meu de şoim...

Toţi pasagerii care se urcau în metrou la King's Cross se dădeau jos la Knightsbridge, vagoanele aglomerate rămânând practic goale.

Un tip plimba doi câini - un rottweiler uriaş şi un mops mărunţel. Ambii câini erau corpolenţi, cu blana neagră, iar rottweilerul făcea un pas la trei paşi ai mopsului.

O adolescentă care-şi mânca sandvişul cu somon şi brânză topită, cu garnitură de cartofi pai.

Trei bărbaţi care mergeau împreună, toţi având fesuri tricotate negre, care se asortau între ele.

Şi trei fete care veneau din sens opus, purtând la gât eşarfe de culoare roz, care nu se asortau între ele.

Pe Exhibition Road, chiar în faţa Muzeului de Istorie Naturala, frunzele din toamnă aceasta, zdrobite de miile de anvelope de maşini ca să lase un model auriu-portocaliu pe stradă.

Janvier

***H** de la Hobbyist*

Hobbyistul este un bărbat care foloseşte în mod regulat serviciile damelor de companie. Genul variază între tipul experimentat şi infinit de fermecător, care lasă bacşişuri grase, până la nemernicul plicticos care te compară nefavorabil cu toate prostituatele cu care a mai fost. Ai grijă să te porţi cu orice hobbyist de parcă ar fi din prima categorie. Există o mare probabilitate să scrie un raport despre tine.

***I** de la Invizibilitate*

Nu sta în holul unui hotel în drumul spre ieşire ca să discuţi cu şefa ta despre client şi despre partea ei din tarif. I-am văzut pe unii făcând asta şi e înfiorător. Ce aştepţi, cetele de adoratori înfocaţi? Ieşi afară, ia un taxi şi du-te acasă. Fii discretă.

***G** de la Gelozie*

Foarte puţine fete vor depăşi, în mod regulat, o rază de o sută cincizeci de kilometri în călătoriile lor. Un client cu care te-ai întâlnit de mai multe ori s-ar putea să-ţi propună să te ia pe iahtul lui în jurul lumii, dar să nu fii dezamăgită dacă propunerea nu se materializează. Chiar şi atunci când plătesc pentru sex, bărbaţii au tendinţa să-şi umfle veniturile şi relaţiile ca să te impresioneze şi să te amuze, aşa că nu te-apuca să zici “hop” până n-ai sărit în... avion.

***M** de la Mâncare*

Prostituţia e la fel ca exerciţiile fizice: nu poţi să mănânci imediat înainte de întâlnire, fiindcă rişti să borăşti într-un moment nepotrivit.

Orele la care se desfăşoară de regulă întâlnirile fără cină scot aproape mereu din discuţie mesele normale. Mănâncă un prânz generos, la-ţi o gustare ca să ai ce ronţăi pe drumul spre casă. Ia cu tine o lingură, pentru orice eventualitate.

jeudi, le l janvier

N şi cu mine ne-am întâlnit astă-noapte în oraş pentru manifestările mizantropice reciproce, prilejuite de sărbători. Urăsc să ies în oraş de Anul Nou, dar să fiu singură e infinit mai rău. Băutura alcoolică preferată a lui N în zilele astea e Bailey cu gheaţă, ceea ce practic înseamnă budincă la pahar, în timp ce duceam paharul la gură, un tip pe care-l cunoşteam a trecut pe lângă, vărsând jumătate din conţinut pe blugii mei.

— Care-i problema ei? am întrebat cu ţâfnă.

— Nimic pe care un sejur de vreo două săptămâni într-un bordel din Turcia n-ar putea să-l remedieze, a răspuns N.

Pornind de la această sursă de inspiraţie, am petrecut restul serii alcătuind o listă de oameni a căror atitudine credeam că ar fi mult îmbunătăţită de o astfel de vacanţă:

Naomi Campbell
Penelope Keith
Prinţesa Arme
Cherie Blair
Jordan (deşi s-ar putea chiar să-i facă plăcere)
Sam Fox
Iubitele lui Blair
(E)liz(abeth) Hurley
Lady Victoria Hervey
Myleene Klass,

Oricare dintre progeniturile sau fostele neveste ale lui Jagger

Theresa May

Tara Palmer Tompkinson

Sophie Ellis Bextor

Oricare blondă căreia i se aplică descriptorii “celebritate în devenire” şi “ambiguă”.

vendredi, le 2 janvier

Cu privire la orgasmele la locul de muncă:

Nu servesc aşa ceva. Nu echivalez numărul de orgasme cu nivelul de plăcere oferită de sex şi nici sexul de calitate cu capacitatea de a provoca un orgasm. Pe la nouăsprezece ani, dacă-mi amintesc corect persoana şi conversaţia, mi-am dat seama că sexul este strâns legat de calitatea plăcerii tale şi asta nu presupune întotdeauna să-ţi dai drumul.

Pe de altă parte, îmi amintesc totodată că acea conversaţie a constat în mare parte în compararea experienţelor cu cele oferite de drogarea cu LSD. În orice caz, mi-a rămas adânc înrădăcinată în minte înţelegerea faptului că sexul e doar un scop în sine.

Să fim sinceri, aici e vorba de un serviciu pentru clienţi, nu o odisee de autoîmplinire.

Oamenii ăia plătesc pentru orgasmul lor, nu pentru al meu.

O mulţime de bărbaţi - mai mulţi chiar decât ai putea crede - nici nu juisează. Şi niciodată nu dau de înţeles că ar fi vina mea. Uneori ei nu caută decât un contact uman, un trup, o îmbrăţişare erotică. De cele mai multe ori, dacă stau să mă gândesc.

Incapacitatea clienţilor de a-mi provoca orgasmul nu constituie în nici un caz un comentariu la adresa slăbiciunilor lor.

În ceea ce priveşte partea lor din această tranzacţie, ei fac o treabă nemaipomenită, iar mie îmi place sexul nu doar pentru senzaţiile fizice. Să fiu dorită e mişto. Să mă îmbrac frumos e mişto. Nici o presiune care să te determine fie să trăieşti o uşurare fizică de teama de a nu răni orgoliul cuiva sau să provoci cuiva un orgasm de teamă că n-o să mai auzi niciodată de acea persoană.

Uneori o cursă constituie o zi reuşită petrecută în oraş, indiferent pe ce loc termini.

samedi, le 3 janvier

Mesaj de la Băiat: “Eşti bine? Sunt trist fiindcă mă tem că nu vrei să mai vorbeşti cu mine.”

Mă întreb uneori dacă nu cumva sunt anormală. Cam rece pentru dragoste, ceva lipsuri la capitolul sentimente. De îndată ce interesul cuiva faţă de mine se micşorează, şi sentimentele mele încep să evolueze la fel. Aşa cum spunea Clive Owen în *Croupier,* “Ţine-te strâns, dă-i drumul uşor.”

Nu dau oamenilor destule şanse. Dar poate că ştiu când ceva nu merge oricum. Toată iubirea înseamnă narcisism, mi-a spus cândva A1. Aceasta fiind aceeaşi persoană care mi-a spus şi că femeile peste treizeci de ani n-ar trebui să poarte părul lung, a?a că probabil că nu e o sursă demnă de luat în seamă. Şi totuşi, fac un serviciu amândurora nerăspunzând la mesajul Băiatului.

Sunt alte lucruri care s-au întâmplat, lucruri la care n-aş fi vrut să mă gândesc sau despre care n-aş fi vrut să scrin pentru că mă temeam să nu mă pripesc, în cazul în care situaţia s-ar fi lămurit de la sine. Şi încă e posibil să se întâmple aşa ceva. Aş putea să sun sau să trimit un sms, dar acestea mi se par nişte jalnice aproximări ale comunicării.

Dacă nu sunt în stare să lămuresc ce e în mintea mea, cum aş putea să mă exprim în propoziţii inteligibile? Iar dacă aştept prea mult, oricum nu voi mai putea să fiu eu cea care decide.

Am hotărât să ies în oraş şi să-mi cheltuiesc toţi banii pe lenjerie intimă, apoi să-mi împrăştii cumpărăturile prin cameră şi să le las să-mi decidă soarta, ca-ntr-un I-Ching din mătase şi dantelă. Să lăsăm să hotărască zeii lui Beau Bra.

Am cumpărat lenjerie din dantelă de culoarea ciocolatei, cu legături din satin roz în părţile laterale ale chiloţilor şi între cupele sutienului, care să nu fie nici pentru muncă, nici pentru Băiat.

În drum spre casă, metroul era plin cu amatori de chilipiruri şi turişti. Am încercat să ghicesc ce conţinea fiecare pungă din hârtie lucitoare. Un pachet de batiste? Cărţi cu benzi desenate? Parfumuri? Avea loc un exod în masă în partea de nord a oraşului, cu pasageri grăbiţi să coboare în fiecare staţie: o femeie care nu mai avea răbdare să ajungă acasă şi nici n-o să apuce să-şi dezbrace mantoul înainte de a rupe ambalajul din hârtie; un tip care desfăcea deja ambalajul unui CD nou, lăsând să cadă pe podea o panglică din celofan.

În seara asta ies în oraş cu prietenii la un dineu anual. Bărbaţii vor fi îmbrăcaţi cu smochingurile care, în mod misterios, parcă s-au făcut mai mici faţă de acum un an, şi vor mormăi nemulţumiţi din pricina “subţirimii” felului de mâncare principal. Femeile se vor plimba de la o masă la alta îmbrăcate în rochii din jerseu, împodobite cu bijuterii artificiale, cu părul moale asemenea petalelor de flori.

Metroul se apropie hurducăind de staţia mea. Cântecul din căşti era vesel - genul de mixaj pop de pe o listă de cele mai bune o mie de cântece din 2003. Când am ridicat privirea, am văzut cât de aproape era balustrada

galbenă de luminile din tavan şi am mângâiat capacul neonului cu vârfurile degetelor.

Un cărucior pentru copii s-a mişcat din pricina legănării vagonului şi a răsturnat sacoşele de cumpărături ale mamei. Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Mai în josul vagonului, un bărbat chel se uita lung.

dimanche, le 4 janvier

N mi-a împodobit braţul pentru evenimentul oficial de aseară - la modul pur platonic, înţelegeţi. Eram încă supărată pe Băiat şi adoptasem opinia dură conform căreia "toţi bărbaţii sunt nişte mizde, afară de situaţia în care plătesc, caz în care sunt nişte mizde care plătesc". N a înţeles şi a acceptat cu eleganţă desemnarea sa pe post de "mâzdă". Ceea ce înseamnă probabil că încearcă să se culce cu mine.

Ne-am făcut duş şi ne-am îmbrăcat la mine acasă şi i-am legat papionul înainte de plecare. Avea de gând să poarte unul cu nodul gata făcut, dar eu am insistat pentru varianta reală.

Nu accept să fiu văzută în public cu un bărbat a cărui cravată intră într-una din categoriile: cu clemă de prindere, rotitoare (din acelea pentru clovni) şi metalică. Sunt locuri şi momente potrivite şi pentru o ţinută de seară de comedie. Dar cred că unul din acele momente a trecut atunci când Charles Chaplin s-a scuturat de pielea de muritor.

Cu gâtlejul uscat, ne-am oprit pentru un păhărel premergător chefului, la un bar care era foarte abil ascuns sub un alt bar.

Câteva zeci de alţi participanţi la chef erau şi ei acolo, iar N a făcut prezentările. O ţipă tare veselă, cu părul

negru ca pana corbului, care aducea cu Nigella[24], s-a postat în stânga mea.

— Hei, bună, dragă! începu ea să vorbească pe nas. Pe mine mă cheamă T...

Rochia ei reuşea cu stoicism să-i ţină sânii în frâu, dar nu aş fi pariat pe şansele ei de supravieţuire în noaptea aceea.

I-am adresat lui N o privire din categoria “o cunoşti pe femeia asta?” La care el m-a fulgerat cu replica “nu, dar crezi c-o să se culce cu mine?”.

Tipa şi-a pus pe genunchiul meu mâna cu manichiură perfectă.

— De unde eşti?

— Din Yorkshire, am spus. Dar tu?

— Michigan.

Încântător. Dar mulţimea a devenit tot mai agitată, aşa că ne-am deplasat la locul petrecerii. Din nefericire, T şi tipul care o însoţea şedeau la trei mese de noi. Fiindcă mâncăm la o masă rezervată în cea mai mare parte cuplurilor, m-am pomenit aşezată lângă soţia unei cunoştinţe comune. Deja ameţită de băutură, s-a uitat la mine şi la N. Când el s-a întors într-o parte ca să discute cu cineva, mi-a zis:

- Şi ia zi, de când sunteţi voi doi împreună?

- A, păi noi doar vrem să vedem ce se întâmplă. Suntem doar prieteni, ştii.

— Bine'nţeles, bine'nţeles.

Mi-a făcut şmechereşte cu ochiul ca să-mi dea de înţeles că nu credea o iotă din ce-i spusesem. Această incriminare ar fi putut să se prelungească şi mai mult dacă tipa, în acel moment, nu şi-ar fi vărsat vin roşu pe rochie.

---

24 Nigella Lawson, vedetă a emisiunilor cu specific culinar de pe Channel 4 (N. t.)-

Discursurile au fost punctul culminant al serii. Un multiplu medaliat al competiţiilor paraolimpice, care avea o rezervă aparent inepuizabilă de glume cu iz sexual, urmat de o personalitate sportivă, urmat de un tip burtos, cu părul cărunt. Calitatea vorbitorilor a fost de aşa natură încât până şi eu, o diletantă desăvârşită în materie de orice tip de efort de natură non-sexuală, m-am putut preface că sunt interesată timp de douăzeci de minute.

Apoi toată lumea a trecut la disco. Am dansat, am băut, iar am dansat. Cu coada ochiului, am remarcat cum, pe margine, N s-a aplecat să-i spună ceva la ureche lui T. Bun băiat, mi-am zis. După ce ţipă s-a dus să danseze cu partenerul ei, m-am dus după el.

— Pişicherule! Deci, i-ai luat numărul de telefon?

— De fapt, e interesată mai mult de tine.

— Serios?

— M-am uitat la ringul de dans, unde tipa se lăsa învârtită de trei bărbaţi, un experiment legat de forţa centrifugă şi de efectele acesteia asupra rezistenţei ţesăturii. Din câte-mi putea da seama, rochia se încăpăţâna să nu cedeze - fie datorită unei minuni, fie cu ajutorul unei benzi adezive cu strat nu-mi dădeam seama.

— Mda, şi totuşi cred că ţi-am distrus şansele.

— Cum aşa?

— I-am zis că ai fi dispusă s-o faci cu ea numai dacă vin şi eu.

— Eşti o mâzdă desăvârşită! i-am spus şi i-am tras un pumn în umăr, care m-a durut mai mult pe mine decât pe el.

N m-a sărutat pe creştet:

— Nu fac decât să te apăr de tine însăţi, draga mea.

lundi, le 5 janvier

Sex: ghidul observatorului

Sex Shop: în mod normal, nu sunt cunoscute pentru faptul că ar vinde sex, ca atare. Din punct de vedere lexical, echivalează cu a-l numi pe băcanul specializat în produse vegetariene “măcelar”.

Sex fierbinte: reproduce, cât mai fidel posibil, efectele vizuale ale pornografiei. A se vedea şi Sex la telefon.

Sex bun: atunci când obţii tot ceea ce vrei.

Sex naşpa: atunci când altcineva obţine tot ceea ce vrea.

Pisicuţă sexoasă: femeie cu farmec rezonabil, deşi adeseori se bazează pe lenjerie de corp “cu proptele”.

Sexual: de regulă e legat de ritualurile de împerechere ale animalelor sau de imboldurile hormonale ale tinerilor, în episoadele sexuale reale, cuvântul nu e niciodată folosit fără o mulţime de chicoteli. Excepţia care confirmă regula: mai multe cântece ale lui Marvin Gaye.

Educaţie sexuală: interfaţa dintre banană şi prezervativ, în general, nu-i este recunoscută calitatea de a răspândi cunoştinţe utile.

Bombă sexuală: o armă de distrugere în masă.

mardi, le 6 janvier

Am apăsat butonul soneriei de la clădire. Nici un răspuns prin interfon, mi-a dat drumul direct. Clientul a deschis uşa apartamentului şi a dispărut în bucătărie ca să aducă ceva de băut. Înăuntru era o curăţenie aproape sterilă. Oglinzi din sticlă fumurie peste tot - aveam senzaţia copleşitoare că mă aflu într-un restaurant. Un cuibuşor incredibil pentru cineva despre care şefa mi-a zis c-ar fi student. Bursele postuniversitare permit probabil câteva băute zdravene pe semestru, dar mă

îndoiesc că acoperă şi costurile pentru o damă de companie.

El: Nu fi aşa agitată.

Eu (surprinsă): Sunt relaxată. Şi ce zici că studiezi?

— O să-ţi spun mai târziu.

Mi-a spus cum îl cheamă.

— Serios? am zis. (E un nume ciudat şi cam desuet.) Şi pe prietenul meu îl cheamă la fel.

Fostul, mi-am zis eu mustrător în gând. Şi încetează să te mai gândeşti la el la timpul prezent.

Am discutat despre dorinţa clientului de a se muta în nordul Londrei, unde se pare că există "cea mai mare densitate de Psihoterapeuţi din lume", întrucât cunosc câţiva oameni care locuiesc acolo, înţeleg perfect.

El: Eşti cam ciudată, nu prea pot să te citesc.

Eu: Ba sunt o fiinţă foarte sinceră.

— Ca o carte deschisă, nu?

— Cam aşa ceva.

Mai târziu...

Eu: Şi cu ce ziceai că te ocupi?

El: Psihanaliză.

Ceea ce ne face camarazi, dacă nu tocmai colegi. Conversaţia a rătăcit apoi pe tărâmul biologiei evoluţioniste şi al rolului feromonilor în cadrul atracţiei. Cât de mult îţi place mirosul cuiva e legat, se pare, de probabilitatea de a face împreună copii cu un număr minim de defecte congenitale. Nu a fost o uvertură obişnuită pentru incitarea sentimentelor romanţioase, dar pentru mine a funcţionat destul de bine. Lui îi plăcea sexul intens, senzual, centrat asupra limbii. Mie mi-au plăcut oglinzile. Mi-a ţinut picioarele desfăcute şi m-a penetrat anal.

După ce şi-a dat drumul, m-am dus să mă spăl şi am observat în baie un exemplar din ultima carte a lui Richard Dawkins[25].

Eu (îmbrăcându-mă): Mi-a plăcut. Şi miroşi frumos.

El: Excelent, asta înseamnă că putem avea copii.

Am râs amândoi:

— Nu încă.

Mai erau magazine deschise şi am vrut să-mi cheltuiesc banii din geantă. Cu tocurile clănţănind pe asfalt, am trecut printr-un pasaj subteran. La capătul unui culoar cu dale din gresie erau nişte cutii - oameni lipsiţi de adăpost. Niciodată nu sunt sigură dacă să mă uit în ochii lor sau nu; dacă să-i ocolesc pe departe sau nu. Ce anume ne face să ne simţim atât de stingheriţi? Posedă oare aceşti nenorociţi un soi de magie înduioşătoare care ne-ar putea contamina, lăsându-ne fără nici un sfanţ, dacă am îndrăzni să ne apropiem prea mult?

Doi bărbaţi tineri, stând de vorbă. Am surprins privirea unuia dintre ei. Amândoi au accent nordic. Am devenit brusc conştientă de ţăcănitul tocurilor propagându-se înspre ei şi de greutatea banilor pe care-i aveam asupra mea. O persoană cumsecade ar arunca banii în direcţia lor, nu-i aşa?

Prostii, a intervenit o altă parte a minţii mele. Şi-ar cumpăra droguri cu ei.

Ahaaa, te-am prins, aroganto! Cine a făcut chiar adineauri sex pentru bani?

Ei, da. Dar cel puţin eu am un job. Nu trădez. Sunt plătită pentru ceva ce aş face oricum şi pe gratis.

Poate că nu-s decât nişte excursionişti cu rucsacuri care ar fi recunoscători dacă ar primi nişte bani.

Sau ar putea fi nişte violatori.

---

25 Etolog şi autor de cărţi de popularizare a ştiinţei din Marea Britanic (N. t.)

Coridorul cotea brusc imediat după tabăra lor improvizată. Cei doi tineri - care de fapt arătau destul de bine - s-au uitat la mine când m-am apropiat.

— Ai ieşit în oraş târziu? a întrebat unul dintre ei.

Am zâmbit. Aş fi putut să le spun adevărul. N-am făcut-o.

— La un party, am spus.

— Cool, a zis bărbosul.

Cei doi au revenit la conversaţia lor. Fără să încetinesc şi fără să mă abat de la drum, am continuat să merg, ieşind din decor.

mercredi, le 7 janvier

El: Vin alb, presupun?

Eu: Vai, ce drăguţ din partea ta.

Mi-a întins un pahar; am toastat şi am băut.

— Mai sec ca de obicei.

— M-am gândit să-l încerc.

Cu cât un client regulat devine şi mai regulat, regulile sunt încălcate puţin câte puţin. Ei n-ar trebui să se afle sub influenţa unor substanţe în timpul unei întâlniri - cum nici noi n-ar trebui - deşi un strop de alcool nu e interzis în mod explicit.

Fiindcă m-am văzut cu bărbatul acesta de mai multe ori, ştiu că trebuie să se răsfeţe cu o ţigară de canabis înainte să ne întâlnim, îi simt mirosul şi sunt surprinsă că nu-i afectează performanţa. Aseară am ajuns cu câteva minute mai devreme - marţi seara, trafic mai lejer - şi l-am surprins în fapt.

Un alt obicei de-al lui e să folosească un inhalator în timpul vizitelor mele. E drept, îmi dau seama că nu e ceva ilegal (cel puţin, nu cred că este), şi nu sunt împotriva consumului de droguri, ca atare. Trăieşte şi lasă-i să trăiască, infracţiuni fără victime şi toate

celelalte. Rareori se întâmplă că eu însămi să iau ceva mai puternic decât un pahar de tărie - deşi cei care mă ştiu din universitate ar putea să ateste contrariul. Astă-noapte, pe podeaua din dormitorul lui, stăteam călare pe el.

Cu ochii închişi, a întins mâna după sticluţa maronie familiară şi a inhalat direct. După care mi-a oferit-o şi mie. Ce rău putea să-mi facă? mi-am zis şi am inhalat, lucru pe care l-am repetat peste zece minute, când mi-a oferit din nou sticluţa.

Şi ce mai agitaţie a fost! Mi-am simţit pielea capului, faţa şi urechile bubuind, ca atunci când roşeşti, dar mai puternic. Fiecare sunet părea intensificat, cu o uşoară rezonanţă metalică.

Vârfurile degetelor le simţeam ca pe nişte labe late de vreo treizeci de centimetri.

Slavă Domnului că n-a durat decât circa un minut.

Vreau să spun, efectul substanţei inhalate. Partidă de sex a fost destul de lungă.

jeudi, le 8 janvier

Meseria asta te împiedică să iei anumite lucruri în serios.

Primul: transportul public. Probabil că la o slujbă obişnuită, o întârziere de douăzeci de minute poate fi scuzată cu explicaţia de rutină “ştiţi, Linia de Nord, aglomeraţie ş.a.m.d.”.

Dar când un soţ neglijat are la dispoziţie şaizeci de minute între pauza de masă şi următoarea întâlnire, a luat o pastilă de Viagra şi e ca un ţap în călduri, nu ai voie să întârzii. Taxiurile sunt deja prietenii mei de nădejde, drăguţă.

Al doilea: oamenii care-ţi aruncă ocheade în mijloacele de transport în comun. Şi-or fi închipuind că o să-i urmez

într-un cuibuşor de nebunii tainic? Sau că or să mă urmărească şi o să fie dragoste la prima vedere aglomerată, cu întârzieri în drumul spre sud? Nici o şansă.

Al treilea: relaţiile sexuale de o noapte. Ca şi cei din cadrul armatei, mă distrez şi sunt plătită ca s-o fac. Uneori nu e aşa de distractiv, dar sunt plătită întotdeauna, într-o săptămână acumulez mai mult sex oral de la clienţi decât am avut parte în întreaga perioadă petrecută la universitate.

Al patrulea: problemele create de prieteni. Nu vreau să fiu singură şi prostituată. Nu vreau ca Băiatul să dispară din viaţa mea. Am încheiat un armistiţiu. Da, într-adevăr.

Al cincilea: moda. Cizme fără toc, părul tuns scurt, pantaloni “pescăreşti” şi fuste înfoiate? Păi, nu m-ar mai angaja nimeni.

Era ziua de naştere a Băiatului, aşa că a venit în vizită. A fost curăţel şi politicos şi, în mod evident, s-a comportat ireproşabil. În cea mai mare parte a nopţii situaţia a fost lejeră, relaxată chiar. M-am rezemat tot mai greu pe braţul lui, iar el a răspuns cuprinzându-mă cu braţul. Slavă Domnului, mi-am zis.

Doar un mic impuls. Nimic pentru care să mă agit.

Am hotărât să-i părăsim devreme pe prietenii noştri din Wimbledon (ca să bagi în draci mai bine patul, drăguţă), sub cel mai firav dintre pretexte, doar ca să avem parte de nişte întârzieri colosale ale metroului. După ce-am rămas înţepeniţi la Earl's Court vreme de o oră, dumnealui moţăind pe umărul meu, o schimbare de rută a fost anunţată pentru trenul nostru. Aşa că ne-am dat jos la Gloucester Road ca să facem transferul. Din păcate, Piccadilly Line era moartă şi ea.

Am luat o decizie directorială şi am ieşit la suprafaţă, unde am făcut semn unui taxi negru[26].

---

26 La Londra, „taxiurile negre" (black cabs) sunt cele

— Cât o să ne coste distracţia asta? a întrebat Băiatul.

— Nu-ţi face griji, plătesc eu, am spus. El se aplecase să negocieze cu şoferul. Haide, prostuţule, urcă, l-am dojenit eu, împingându-l în maşină.

Mai întâi i-am spus şoferului să mă ducă la o bancă, unde am scos nişte bani din cont. Când am revenit la maşină, Băiatul era posomorât.

— Aparatul a continuat să taxeze cât timp te-am aşteptat, a bombănit el. Cred că s-a mai adunat de vreo liră.

Nu mă deranja asta.

— Ai aşteptat doar vreo două minute, am spus. De asemenea, întrucât luasem un taxi negru şi nu un mini-taxi, eram destul de sigură că, indiferent de tarif, n-o să încerce să ne plimbe încoace şi încolo. Locuiesc oarecum la periferie şi drumuri de patruzeci de lire nu sunt ceva nou pentru mine. Bineînţeles, când sunt la muncă, e o cheltuială pe care o suportă clientul. Ţinând cont de oră şi de cât aveam de mers, trebuia să mă consider norocoasă dacă scăpăm cu vreo douăzeci de lire.

Băiatul s-a bosumflat, şi-a retras mâna dintr-a mea şi şi-a întors privirea posomorâtă către fereastră.

Când mai aveam mai bine de trei kilometri până acasă, a spus:

— Cred că ar trebui să ne dăm jos aici, suntem destul de aproape.

Aparatul tocmai trecuse de 20 de lire, dar eu eram în pantofi cu tocuri şi nu mă atrăgea deloc ideea de a petrece o jumătate de oră în frig când puteam să fim în pat, făcând dragoste, dulce dragoste.

M-am uitat la el cu asprime:

---

care circulă pe străzi în căutare de pasageri, pe câtă vreme mini-taxiurile (minicabs) nu pot fi ocupate decât în urma unei pre-comenzi telefonice (N. t.)

— Dacă vrei să cobori şi să mergi pe jos, n-am să te opresc.

N-aveam nici o intenţie să merg nicăieri. Era ziua lui de naştere, eu făceam cinste şi ce înseamnă banii când e vorba să ajungi acasă şi să ţii în braţe persoana iubită?

Semaforul a trecut pe verde. Şoferul s-a uitat neliniştit în oglindă.

— Ăă, domnu', vă daţi jos aici? a întrebat el.

— Nu. Băiatul şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a afundat şi mai mult în banchetă.

Am ajuns acasă la mine în mai puţin de cinci minute, alte probleme.

Jenată de scena anterioară, i-am lăsat şoferului trei lire bacşiş. Am urcat treptele, am descuiat uşa şi am intrat.

— Ei bine, am spus.

— Ei bine?

— Ai de gând să-ţi ceri scuze? Fiindcă eu sunt furioasă.

— Nu-mi vine să cred că l-ai lăsat să te fraierească în halul ăla.

— Nu-mi vine să cred că te-ai purtat în halul ăla. E vorba doar de nişte bani.

— E vorba de o mulţime de bani.

— Sunt banii mei de cheltuială şi am vrut să-i cheltuiesc ca să ajungem acasă împreună. Un rând de băuturi la un pub nu ne-ar fi costat mai puţin.

A urmat o ceartă lungă de o noapte în care, în mod paradoxal, prostituata susţine că un calificativ foarte adecvat pentru bani ar fi “lipsiţi de noimă”, în vreme ce prietenul ei rememorează serviciile făcute şi cheltuielile suportate de el pe parcursul anului trecut. Dacă într-adevăr vrea să-şi schimbe cariera, cred că i s-ar potrivi la fix să fie contabil. Totul s-a încheiat destul de abrupt când eu i-am completat un cec pentru o sumă ce se apropie de tariful meu orar şi i l-am vârât în mână:

— Suntem chit acum? am întrebat. Eşti mai fericit acum?

A plecat furios că să stea la palavre cu vecină şi să-i palpeze jucăriile tehno mai bune şi mai strălucitoare. Nu poate fi un sunet mai enervant decât chicotelile lacome ale unei roşcate care-şi etalează PDA-ul în juxtapoziţie cu decolteul.

Am petrecut aproape o oră scanând orarele trenurilor.

samedi, le 10 janvier

Eram epuizaţi după ce ne certasem o noapte întreagă. El avea un tren pe la 8 la London Bridge, iar eu mă întâlneam nişte prieteni, aşa că am plecat de acasă în acelaşi timp. La staţia de metrou, am stat aşezaţi cu un scaun gol între noi. A tot studiat fără rost o hartă a Londrei.

A sosit un tren pentru Northern Line. Vagoanele dinspre noi erau goale. Am alergat şi am sărit în vagon. Uşile au rămas deschise câteva clipe. M-am aşezat şi m-am uitat în jur - nu venise după mine. Mi-am scos capul pe uşă. Băiatul nu se vedea pe nicăieri. Uşile s-au închis.

M-am aşezat pe locul meu şi, oftând, mi-am pus capul pe geantă mare pe care o ţineam în poală. Au trecut două staţii. S-au urcat mai mulţi oameni, unii în grupuri, discutând.

M-am dat jos ca să schimb trenul la Euston şi preţ de o clipă m-am gândit să fac cale întoarsă. Am renunţat fiindcă mi-am dat seama că el trebuie să fi plecat de mult. Dar am rămas pe peron şi am aşteptat sosirea câtorva trenuri, pentru orice eventualitate. După zece minute, am renunţat şi m-am urcat într-un tren. Stăteam vizavi de un bărbat asiatic, o fată care avea capul legat cu o eşarfă şi căşti la urechi, şi o blondă care se întorcea de la cumpărături şi avea o moacă plictisită.

Chiar înainte de London Bridge o faţă a apărut pe neaşteptate în faţa mea. Am tresărit. Era el. Eram surprinsă, nu ştiam ce să zic. Reacţia, în mod evident, era nepotrivită.

— O, las-o baltă, a spus el, ducându-se să stea în picioare, lângă uşă.

— De unde-ai apărut? l-am întrebat.

— Ce vrei să spui? Am fost aici tot timpul.

— În trenul ăsta? în acest vagon?

— Da. A pufnit, ţinându-se de balustradă şi uitându-se afară pe fereastră în timp ce trenul încetinea la intrarea în staţie Şi mulţumesc c-ai ţipat. Acum toată lumea o să-şi închipuie că sunt un hoţ sau ceva de genul ăsta.

— N-am ţipat. M-ai luat prin surprindere. Eşti sigur că ai fost în trenul ăsta? Nu se poate să fi fost.

— Am stat chiar lângă tine tot drumul.

— Nu-i adevărat, m-am uitat în jur. Am aşteptat la Euston.

Nu se poate să fi fost.

A coborât din vagon, pe peron. Un şuvoi de oameni s-a împărţit în două ca să-l ocolească.

— Dacă vrei să discuţi cu mine, dă-te jos şi hai să vorbim.

M-am aşezat la loc.

— Nu pot. Dacă vrei să discuţi cu mine, urcă-te.

— Nu, dă-te tu jos.

Uşile au început să se închidă. I-am strigat numele, cu o voce stridentă, ridicând tonul.

— Nu fi prost. Hai cu mine.

Uşile s-au închis, trenul s-a pus în mişcare. Ultima oară când l-am văzut pe Băiat, îmi făcea semn cu mâna.

Am oftat. Trenul era aproape gol. Blondă cu sacoşe s-a aplecat peste rând.

— Te-a minţit, mi-a spus. S-a urcat în tren la Bank.

dimanche, le 11 janvier

Sexul anal este nouă modă.

Ridicaţi mâinile dacă vă amintiţi perioada când marile staruri ale filmelor porno nu practicau aşa ceva, când nimeni nu vorbea de asta cu glas tare, când singurii oameni care făceau călătorii regulate pe calea din dos erau poponarii şi medicii care-ţi examinau prostata. Bărbatul care-i propunea nevestei sale să-şi prindă gleznele cu mâinile ca să-i poată primi asalturile în maniera băieţilor din corul bisericii căuta divorţul cu lumânarea sau, în cazul cel mai bun, o lună de mâncare arsă.

Dar, cum în ultima vreme vulgarizarea amatoricească atinge toate aspectele vieţii, sexul anal a devenit ceva practicat de toată lumea. Fetele care înainte întrebau dacă pot să i-o sugă unui băiat şi să rămână, din punct de vedere "tehnic", virgine, acum întreabă dacă deschiderea uşii din dos te lasă teoretic pură.

Uraaa, zic eu, pentru că sexul anal e minunat. Dar pe de altă parte am avut norocul de a fi iniţiată în această practică cu blândeţe şi băgare de seamă pe parcursul câtorva săptămâni, de către un bărbat a cărui dorinţă ca eu să fiu capabilă să-l primesc în mine i-a insuflat răbdarea necesară pentru a persevera. A început prin masarea şi stimularea anusului, după care a continuat introducându-şi degetele bine lubrifiate. N-a trecut mult până când au fost introduse şi mici vibratoare. Când în sfârşit a ajuns la evenimentul principal, îl imploram să o facă.

Şi de bună seamă că şi alţi oameni s-au prins care-i tehnică, fiindcă pur şi simplu în zilele noastre toată lumea face asta.

Când s-a pomenit acest subiect pentru prima oară în serialul *Totul despre sex,* toţi prietenii mei au săltat din umeri. "Ei, şi?" au zis ei. "Facem treaba asta de-o

veşnicie.” Anticipez că la anul Charlotte Church[27] o să apară cu un tricou cu sclipici pe care-o să scrie “Păpuşa mea Bărbie şi-o trage în dos”. Poate ar trebui chiar eu să fac un astfel de tricou şi să i-l trimit.

Da, sexul anal. Nouă senzaţie. “Lumea largă” nu mai e aşa de largă. Noaptea trecută, N şi cu mine răsfoiam o revistă porno pe care o alesese pentru mine şi pe una dintre pagini era înfăţişată o femeie de vârsta bunicii mele, care era regulată cu pumnul în ambele orificii. Şi mai şi zâmbea pe deasupra. Nici măcar n-am fost şocată. Puţine lucruri mă şochează, pe bune.

Dar există unul care întotdeauna mă atinge - de fiecare dată.

Ştiu că sexul anal e nouă senzaţie pentru că, fir-ar să fie, până şi maică-mea m-a sunat ca să vorbim despre asta.

Dar fiindcă tot vorbeam cu ea la telefon, m-am gândit să-i dau vestea despre Băiat. Spre meritul ei, n-a scos nici un cuvinţel până când n-am terminat.

— Biata de tine, a spus ea şi în acel moment am simţit cum încep să-mi curgă lacrimile. Da. Biata de mine. Ce noroc pe mine să am o mamă atât de plină de compasiune. Care apoi m-a făcut să aştept la telefon în timp ce ea îi relata întreaga poveste tatălui meu, cuvânt cu cuvânt.

Au convenit că ar trebui să mă duc acasă vreo două zile.

Eram prea sleită ca să-i contrazic.

---

27 Foarte populară soprană galeză. Aici se face aluzie la scandalul provocat de apariţia ei cu un tricou pe care scria „Păpuşa mea Bărbie e o târfa" (N. t.)

lundi, le 12 janvier

Capul mi-a căzut şi mai mult către tăblia mesei. Nu voiam ceaşca de ceai aburindă pe care o ţineam în palme. Nu voiam micul dejun. Mama a oftat. Era evident că voia să spună ceva.

— Presupun, cel puţin, că fiecare relaţie ratată îmi ridică standardele pentru următoarea, am mormăit eu.

— Draga mea, nu te temi că într-o zi standardele tale vor fi atât de ridicate încât nimeni n-o să le poată satisface?

Dac-aş fi avut energie să-mi ridic fruntea de pe buza căniii, aş fi aruncat o privire de să mă ţină minte.

— Nici măcar nu ştiu de ce s-a întâmplat, am gemut eu.

Adică, ştiu de ce s-a întâmplat, dar nu în totalitate.

Tata şi-a aranjat cu zgomot ziarul, părând preocupat.

Nu-ţi mai face probleme, scumpa mea, a spus. Probabil că se întâlnea deja cu o altă fată şi doar căuta un pretext ca s-o termine cu tine.

— Oh, asta-mi e de mare folos, mersi frumos.

Dacă stau să mă gândesc, poate chiar aşa stăteau lucrurile. Ei da, au fost câteva ocazii, câteva mesaje, câteva convorbiri telefonice care au părut ciudate la vremea aceea. Şi o întâmplare importantă, cu câteva luni în urmă. “Nu mă surprinzi niciodată”, obişnuia el să spună. A spus-o de multe ori. De obicei când ne aflam în toiul unei dispute blânde, când atitudinea mea îi afecta orgoliul, iar primul cuvânt aiurea rostit de cineva ameninţa să arunce totul în hăurile uitării. “Nu mă surprinzi niciodată”, spunea el şi, anticipând lista de “Lucruri pe care le-am făcut naşpa anul trecut”, mă duceam în altă cameră şi mă deconectam: închideam uşa, televizorul, toaleta, orice era nevoie să închid. Ştiam deja lista aceea pe dinafară. Cuprindea de la scurtă perioadă în care mă întorsesem la un fost prieten, la elemente mai puţin concrete, cum ar fi dacă l-am

prezentat sau nu altora ca fiind prietenul meu sau doar un amic.

Cu căştile la urechi. O oră de tăcere îl făcea să-şi ceară scuze.

Într-o dimineaţă de decembrie eram într-o dispoziţie expansivă. Soarele tocmai răsărea şi, din motive pe care nu le pot preciza, m-am trezit o dată cu păsările. Nu te-am surprins nici odată? Las' că-ţi arăt eu. Am mers pe jos până la staţia Kentish Town şi am aşteptat pe peron să vină un tren care mergea spre sud. Un taxi m-a lăsat la uşa casei lui. Aerul era umed şi avea un miros sărat, încă nu se făcuse nouă dimineaţa. De obicei uşa din spate era descuiată şi nu voiam s-o trezesc pe colega lui de apartament. M-am furişat pe scări şi am pus mâna pe mânerul uşii lui.

L-am răsucit. Nimic. Am răsucit mai tare. Casă veche, din perioada Regency; uneori, vremea face să se înţepenească diferitele accesorii. Nu. Era încuiată. Am bătut la uşă. Deja simţeam un gol în stomac.

Dinăuntru răzbăteau nişte şoapte. Patul scârţâind.

— Cine e? se auzi o şoaptă de dincolo de uşă. Era vocea lui.

— Eu sunt, am spus.

— Oh.

Alte schimburi de replici înăbuşite.

— Poţi să mă laşi să intru?

— Aşteaptă în grădina din spate. Ne vedem acolo.

Gol în stomac? Era ditamai hăul. Am simţit cum mi se pune un mare nod în gât.

— Ce se-ntâmplă acolo? am ţipat eu.

— Nu vrei să te duci afară? a spus el doar cu puţin mai tare.

— Dinăuntru se auzeau în continuare zgomote.

— Nu, am spus, ridicând vocea. Lasă-mă să intru.

A ieşit foarte rapid şi a închis uşa în spatele lui cu un gest ferm. M-am repezit la uşă. M-a ţinut departe de ea cu uşurinţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă pune într-o situaţie jenantă, mi-a zis el cu o privire rugătoare. Nici vorbă, mi-am zis. În camera aia e cineva. Dar nu aveam cum să trec de el. A început să coboare treptele, luându-mă pe sus în ciuda împotrivirii mele.

— Ce naiba se-ntâmplă? am ţipat.

Auzeam cum se deschideau uşile celorlalte dormitoare din casă şi cum colocatarii lui ieşeau în prag ca să vadă ce se întâmplă. M-a împins cu brutalitate în bucătărie. Da, în cameră era o fată, a spus el. O prietenă de-a colegei de apartament, în patul pliant, de rezervă? Nu, în patul lui. Cine e tipa? am ţipat. Nu mă pune-ntr-o situaţie jenantă, spunea el întruna.

Nu mă pune într-o situaţie jenantă. Tipa era asistentă medicală, a spus el. În cadrul armatei. O prietenă a prietenei, dar nu s-a întâmplat nimic. Ei, pe dracu' nu s-a-ntâmplat, nimeni nu doarme în acelaşi pat şi, uită-te - nu porţi nimic sub pijama, nu-i aşa? Am dus mâna rapid între picioarele lui. Aşa era, nu avea chiloţi.

— Ai încredere în mine, se rugă el. Du-te la cafeneaua din capul străzii. Ne vedem şi vorbim acolo mai târziu, bine?

— Să am încredere în tine? Păi, pot să mai am încredere în tine?

Faţa i-a căzut. A pronunţat acuzaţii. A jucat cartea cu “târfa”.

Întotdeauna expresia “a-ţi pierde cumpătul” mi s-a părut imprecisă. N-am ştiut exact ce înseamnă. Era la fel ca şi alte expresii care nu pot fi explicate şi nu au sens decât într-un anumit context.

Acesta era contextul. Mi-am pierdut cumpătul.

Nu m-ai găsit niciodată în pat cu altcineva. Şi nici n-o să a găseşti vreodată. Ăsta e preţul pe care-l plătesc pentru sinceritate?

Îmi sap singură mormântul, mi-am zis. Nimeni nu preţuieşte adevărul mai mult decât fidelitatea percepută, îmi câştig traiul trăgându-mi-o cu alţi oameni şi da, îi spun atât cât vrea să ştie, dar of. Of şi iar of. Cred că întotdeauna am fost sinceră şi bine intenţionată. Capul meu a încetat să folosească cuvinte pentru a comunica. Am plecat. M-am dus la ţărmul mării şi am aşteptat să se deschidă magazinele, şi mi-am luat o pungă de bezele cu nucă de cocos. Nivelul apei era ridicat şi vântul făcea să apară valuri înspumate în larg. Telefonul meu suna întruna - Băiatul. L-am închis. Mi-a trimis mesaje. Nu s-a întâmplat nimic, jura el de mama focului. Era o lucrătură de-a colegei sale de apartament, cea care mă urăşte. Asistenta (blondă, slabă - am aşteptat în tufişurile de peste drum ca s-o văd ieşind - dar deloc, deloc frumoasă) era beată criţă, a căzut şi-a adormit în patul lui, îmbrăcată numai în chiloţi şi sutien, iar el fusese prea obosit ca să întindă patul pliant sau să se ducă jos, să doarmă pe canapea, în orice caz, nu l-am sunat. Am luat un tren spre casă şi în ziua aia am preluat trei programări. După aceea, mirosind a transpiraţie şi a latex, am ascultat Charles Mingus şi am băut porto până la orele mici ale nopţii. Ne-am împăcat cu ajutorul sms-urilor, după câteva zile.

Aşezată la masa din bucătărie din casa părintească, cana de cafea răcită între palme. Tata a împăturit ziarul şi mi l-a lăsat lângă cot. Du-te acasă, du-te la muncă, depăşeşte momentul, mi-am spus eu.

mercredi, le 14 janvier

Am avut de rezolvat nişte treburi cu puţin înainte de o întâlnire şi am mers pe jos de la bancă la hotel, în costumaţie completă, machiată şi în pantofi cu tocuri. Când treceam prin parc, un bărbat s-a oprit:

— Dumnezeule, ce frumoasă eşti. Eşti cumva manechin?

Sfinte Sisoe, oare fraza asta chiar a avut efect vreodată?

— Nu, lucrez prin apropiere. (Gândeşte-te repede, unde anume, prin apropiere?) La Royal Albert Hali.

Nici că se putea să aleg un loc mai puţin probabil, nu-i aşa?

El: îţi place acolo?

Eu: E destul de drăguţ. Oamenii cu care lucrez sunt interesanţi.

— O mulţime de primadone, nu-i aşa?

— Da. M-am uitat ostentativ la ceas. Ei bine, trebuie să alerg să iau masa cu un prieten.

— Ciorapii ăia sunt adevăraţi?

— Bineînţeles!

— Pur şi simplu, eşti ravisantă. Ce n-aş da să pot să te invit în oraş.

— Ei bine, nu se ştie niciodată. Poate ne mai vedem.

Auto-fisting-ul devine remarcabil de uşor odată cu antrenamentul. Pentru cei care preferă să se uite decât să atingă - şi sunt o grămadă dintre-ăştia - chestia asta se dovedeşte a fi toarte populară. Totuşi, cred că oricare ar fi durata şi calitatea antrenamentului, este imposibil să se ajungă *la fisting* anal, deşi cineva a vrut să vadă câte degete pot să-mi vâr în orificiul din spate în timp ce mi-o trăgea. Simţeam capul umflat al mădularului său prin membrană subţire care separă cele două orificii şi mi-am mişcat vârfurile degetelor ca să-i gâdil membrul.

Şi-a dat drumul rapid, a rămas în erecţie şi mi-a mai tras-o o dată.

El (lăsându-se pe spate pe pat, după al treilea număr într-o oră): Altădată eram mai bun la chestia asta, serios.

Eu (trăgându-mi ciorapii pe picior): Cum adică?

— Bunul şi bătrânul meu amic e sătul. Mare minune dacă se mai scoală măcar o dată în următoarea lună.

— N-am de unde să ştiu, fiindcă sunt femeie, dar cred că s-a descurcat admirabil. (Bat cu palma bucata de carne acum moale şi fleşcăită.) Bravo, băiete. Să te odihneşti bine, că meriţi.

— Ţie chiar îţi place ceea ce faci, nu-i aşa?

— Cred că mi-ar fi greu să suport dacă nu mi-ar plăcea.

— N-am imaginaţia îndeajuns de bogată ca să-mi pot detaşa mintea de la o dublă penetrare.

vendredi, le 16janvier

N şi cu mine bem ceai la mine acasă şi ascultăm radioul.

— Ia să vedem, a spus el, să zicem că eşti părăsită pe o insulă pustie din Pacificul de Sud. Care sunt cele cinci discuri pe care le-ai lua cu tine?

— Mult rock, mult blues. M-am gândit un moment. Probabil cel puţin trei albume de blues.

— Pe o insulă pustie, singur? N-ar fi cam deprimant?

— Sunt deja singură, pe o insulă pustie. Atât doar că aici nu suntem în pustiu, ci e frig şi umed.

— Şi nu uita că-l ai la dispoziţie şi pe ciudatul de Vineri, spuse el, bătându-mă uşurel pe picioare. Am adormit împreună pe canapea, ascultându-l pe Robert Johnson[28].

---

28 Robert Leroy Johnson (1912-1938) poate fi considerat unul dintre cei mai de seama exponenţi ai stilului Delta Blues, piesele sale fiind preluate de numeroşi interpreţi de blues contemporan (N. t.).

samedi, le 17 janvier

Iată câteva dintre lucrurile mele preferate (pe care clienţii nu mi le cer niciodată):

- *Să juisez de-adevăratelea:* de ce mi-ar cere aşa ceva? Unuia pe care abia l-am cunoscut, care nu cunoaşte traseul nerostit care duce la trupul meu, i-ar trebui o eră geologică, iar limba lui ar trebui acţionată de un motor mai puternic decât cel al unui gater industrial. Fireşte că-l mimez, atunci când mi se cere.
- *Bilele din sticlă:* sunt infinit mai bune decât varietatea din plastic cauciucat. Mai ieftine decât un dildo din sticlă. Se adaptează bine în funcţie de mărimea şi starea de relaxare a orificiului. Sunetul pe care-l fac la ieşire e la fel de delicios ca şi schimbarea de temperatură provocată la intrare.
- *Sex alimentar:* n-am fost niciodată plătită ca să ling sosul de ciocolată de pe mădularul cuiva şi nici ca altcineva să lingă ciocolată de pe mine. Totuşi, în particular, îmi place să mă consider un fel de mâncare excelent şi bine păstrat (NB: asta nu include introducerea de legume, pe care oricum nu le mai mănânci "după").
- *Să-mi fac apariţia în hainele obişnuite, de zi:* Sexul cu persoane aleatoare este *cool.* Sexul dintre persoanele aleatoare şi cineva care se îmbracă aleatoriu este şi mai bun. De asemenea, sunt foarte leneşă.
- *Să-i fac baie după aceea:* îmi place să săpunesc un corp de bărbat, postura uşor umilitoare în care îngenunchez ca să-i pot mângâia picioarele ca nişte stâlpi, ridicând cu blândeţe fiecare picior în parte, ca să-l pot spăla. De asemenea, ador să şterg cu prosopul un bărbat: să-mi imaginez ce-aş dori să şterg mai întâi (faţa şi părul), ce are nevoie de un tratament mai blând (subsuorile şi organele genitale) şi ce ar putea fi uitat (spatele genunchilor, locul dintre omoplaţi). O mulţime

de inşi vor totuşi să mă spele, aşa că probabil acţionează în virtutea aceleiaşi dorinţe.

- *Ungerea anusului:* după o spălare minuţioasă cu apă fierbinte şi săpun, aş face şi asta. Ai senzaţia că încerci să-ţi vâri limba în nişte buze strânse. E o provocare; cea mai mică mişcare bruscă a limbii pătrunde mai adânc acolo decât oriunde altundeva. Este cunnilingus la scară miniaturală. Ca şi în cazul precedent, bărbaţii îmi fac chestia asta tot timpul. N-ar trebui să mă plâng, zău aşa.
- Să *imit un animal:* nu ştiu din ce motiv, mi-am închipuit că ei ar dori asta. Nu e adevărat.
- Să *imit personaje din* Familia Simpson: n-are nici o legătură cu sexul, dar mă pricep destul de bine la asta - mai ales când e vorba să-i imit pe Milhouse şi Comic Book Guy. Cine ştie, poate-o să întâlnesc un tip cu fetişul "Patty şi Selma" şi atunci chiar c-o să-mi vină apă la moară.

Dar în seara asta am o întâlnire. O întâlnire adevărată cu cineva care mă ştie după numele real şi mă sună pe numărul personal. OK, poate că e doar o hologramă, dar deocamdată nu am de unde să ştiu sigur.

dimanche, le 18 janvier

N-am mai avut parte de o primă întâlnire adevărată de secole. E o cunoştinţă de-a lui N, fapt care ne-a oferit o trambulină conversaţională, dar am devenit în scurt timp dependentă de înfăţişarea lui, de simţul umorului şi de vocea sa. M-a surprins că mă simţeam din nou stângace şi vulnerabilă ca şi altă dată când flirtam cu cineva. Am fost cumva neliniştită când a trebuit să-i las un mesaj pe robotul telefonic? Da. Am stat să mă gândesc serios ce urmează să port la prima noastră întâlnire? Da. Am fost atentă până la obsesie la micile detalii, inclusiv căutarea pe Google a numelui său la câteva ore odată? Bineînţeles

că da. Mi s-a accelerat pulsul un pic când am văzut c-am primit un sms sau un e-mail de la el? Cred şi eu.

Aşa că am ieşit în oraş - detaliile n-au nici o relevanţă - şi am discutat generalităţi şi despre fiecare dintre noi, ca şi despre atracţia reciprocă pe care o simţim unul faţă de celălalt. Mă tot uitam la mâinile lui, atunci când credeam că nu observă. Şi el trebuie să se fi uitat la ale mele fiindcă, ca din senin, în tren, ne-am pomenit ţinându-ne de mână (Dumnezeule, ne ţineam de mână) iar el explora spaţiul dintre degetele mele cu buzele (doar un fior), apoi eu mi-am pus capul pe umărul lui (da, se potrivea perfect), iar el mi-a mirosit Părul (o, da, te rog).

După care ne-am dus şi am futut povestea tocmai prin futai.

Poate că de vină au fost cele câteva pahare de vin băute.

Poate că a fost muzică, care avea exact ritmul potrivit ca să-mi facă capul să se învârtească. Dar am făcut ceea ce n-ar fi trebuit să fac - am trecut direct de la giugiuleli şi sărutări la “modul de lucru” al târfelor. Iar bietul om a avut parte de tratamentul complet. Micile ţipete. Legăturile de la încheieturile mâinilor. Tratamentul complet, cu transpiraţie, arcuri de pat scârţâind, trezirea vecinilor, felaţie pasională, vorbe murdare, ejaculare pe faţă, “suge-mi cocoşelul până la epuizare”. L-a furat somnul imediat după, dar eu nu puteam să închid ochii fiindcă ştiam ce se întâmplase. Tocmai făcusem o partidă de sex teribil de fierbinte, dar complet lipsită de suflet, cu cineva pe care - până în acel moment - voiam să-l cunosc mai bine. E zicala aia despre probabilitatea să cumperi vacă tocmai când laptele e la preţ redus, ştiţi la ce mă refer?

Aşa că ne-am trezit devreme şi ne-am îmbrăcat. M-a condus până la staţie şi am prins primul tren spre casă. Nu îndrăzneam să mă uit la el şi mă simţeam absolut

stupid. Spre aducere aminte: niciodată să nu faci sex la prima întâlnire.)

lundi, le 19 janvier

Astă-noapte l-am visat pe Băiat.

Locul era o combinaţie de restaurant cu bar cu tunel spre infern, situat într-un monument religios paraginii şi având în spate un teren de joacă (nu pot să explic; aşa sunt visele) iar eu beam la o masă cu o fată de la sala de fitness, care avea ţâţe mari. Ţâţe Mari şi cu mine susţineam o conversaţie în care eu descriam cum se sfârşise o legătură amoroasă, iar ea m-a întrebat cum îl cheamă pe individ. I-am spus numele mic. Ea i l-a spus pe cel de familie, cu glas tare. “A, vă cunoaşteţi?”, eram pe cale să întreb, când m-am întors şi am văzut că ŢM i se adresă direct. El era acolo cu noua lui prietenă, o binecunoscută vedetă porno. A urmat o mare stânjeneală când Ţâţe Mari şi Băiatul au trecut prin procedurile de salut. Am zâmbit către vedetă porno, care, în mod inexplicabil, era dezbrăcată. Apoi Băiatul şi cu mine ne plimbam pe afară, urcând printr-un tunel cu iarbă pe jos către terenul de joacă, iar eu m-am oprit şi m-am întins pe jos, lucru pe care l-a făcut şi el, întinzându-se în spatele meu. Mi-a spus că-i e dor de mine, că-i e dor să mi-o tragă. Am simţit cum i se întăreşte mădularul şi cum îl strecoară printre coapsele mele.

— Nu se poate, am spus. Iar el şi-a vârât primii centimetri în mine. În acest moment, vedetă porno (care, ar trebui menţionat pentru cei extrem de nătângi, *nu* se întâlneşte cu ex-ul meu în viaţa reală, asta se-ntâmplă doar în vis), în continuare dezbrăcată în mod inexplicabil, se postează pe spate în faţa mea. Eu mă arunc asupra ei. Ea îmi spune că nu-i place stimularea clitoridiană directă,

îi masez capişonul clitorisului şi-i ling buzele interioare. Băiatul mi-o trage pe la spate.

Mă trezesc pe jumătate înfăşurată într-un cearşaf. Nu am avut orgasm. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la mâinile lui, la mâinile lui. Senzaţia pe care mi-o dădea părul lui. Felul cum mirosea pielea de pe spatele lui, vara.

mardi, le 20 janvier

Se spune că dacă plouă, toarnă cu găleata[29], dar există oare o zicală şi pentru situaţia complet opusă? Ceva de genul "când nu plouă, e secetă"?

Cele mai recente angajamente au fost toate o pierdere de vreme şi motive de răzgândire. Întotdeauna ai parte de aşa ceva - ca tipul care a vrut să facă rezervare pentru o noapte întreagă, dar n-a mai sunat-o pe şefă când a ajuns la hotel. Aşa că deşi îi ştiam numele mic, timpul şi locul unde trebuia să ajung, n-aveam nici un chef să mă duc acolo şi să iau la rând toate etajele, bătând la fiecare uşă.

Vă puteţi închipui? "Serviciul în cameră? Nu? Nu-i nimic, o să încerc la uşa următoare..."

Totuşi, a sunat la agenţie după câteva zile, ca să-şi ceară scuze. Se pare că pur şi simplu nu-şi notase numărul nostru şi n-a mai putut să sune. Bineînţeles.

Alteori, anulările vin din partea mea. Devin neliniştită dacă cineva schimbă ora şi locul întâlnirii de mai multe ori. Prea multe pretenţii excesiv de specifice au de asemenea darul de a mă pune în gardă. Să mă costumez e OK. Dar să mă costumez ca o bunică septuagenară şi să mi se ceară să-mi aduc şi spumă funerară, nu mai e

---

29 în original, este parafrazat proverbul „it never rains but it pours" („O nenorocire nu vine niciodată singură.") (N. t.).

OK. Un radar bine reglat contra ciudaţilor e unul din instrumentele necesare ale acestui job. În definitiv, vorbim despre o ocupaţie care, în privinţa riscurilor profesionale, se situează undeva între inspectorii de reactoare nucleare şi atacanţii de la jocul de rugby. Numai că noi nu avem nici costume din folie de plumb şi nici ghete cu crampoane ca materiale de protecţie.

De asemenea, am mai învăţat să n-am încredere niciodată în rezervările făcute cu mai mult de trei zile înainte, deoarece oamenii ăştia nu mai sună aproape niciodată să confirme detaliile întâlnirii. La început mi-am imaginat agenda de lucru plină pe câteva săptămâni în avans. Dar apelurile cele mai serioase vin cu şase până la douăsprezece ore înainte, chiar şi de la clienţii fideli. Se pare că, cu cât au mai mult timp la dispoziţie ca să se gândească, cu atât mai greu îi apasă vinovăţia. Sau poate că se hotărăsc să aplice soluţia "lucrului manual". Un exemplar din *Sunday Sport* nu are cum să-ţi ofere o felaţie sau un masaj pe spinare, dar, pe de altă parte, e mai probabil să-l găseşti atârnat la chioşcul de ziare din cartier şi poţi să-l ai pentru mai puţin de o liră.

Pretexte penibile, anulări, pacienţi agresivi, remedii dubioase. Acum înţeleg cum trebuie să se simtă un medic generalist.

Bine măcar că cei patru A au coborât la Jour Towers pentru câteva zile. Citatul nopţii:

A2: Deci, ce facem mâine?

A1: Păi, nici nu începe vorbă că mâine dimineaţă, la prima oră, va trebui să dăm gata sticla aia de whisky.

Vă jur că n-aveţi cum să găsiţi o gaşcă mai bună de amici.

mercredi, le 21 janvier

N se apropie de aniversarea unui an de la ultima despărţire. Eu sunt de părere că de obicei e nevoie să treacă tot atâta timp cât a durat relaţia pentru că rănile să se vindece, ceea ce înseamnă că el ar fi trebuit să se lecuiască de asta cu nouă în urmă. Fosta lui prietenă era o fată cam uşuratică. Sincer n-am crezut nici o clipă că relaţia lor o să dureze. Am avut dreptate, dar ăsta nu e genul de lucruri pe care să le spui prietenilor tăi imediat după ce s-a întâmplat. De exemplu:

— I-am trimis o felicitare şi de Crăciun, şi de ziua ei de naştere, iar ea nu mi-a trimis nici măcar un sms.

Eu îmi zic în gând: “Păi, bineînţeles că nu, prostuţule. Probabil că e măritată cu un magnat al petrolului şi între timp a făcut o târlă de copii.” Cu glas tare:

— Cum a-ndrăznit una ca asta. E cât se poate de nedrept.

N are capacitatea încântătoare de a se gândi la lumea fostelor sale prietene. Bineînţeles, eu nu mă plâng. “Demnă de un piedestal” e un epitet pe care mai multe dintre cunoştinţele mele ar trebui să-l folosească. Ca urmare a refuzului fostei sale prietene de a-l contacta, N a început să le caute pe toate celelalte iubiri nemuritoare cu care s-a întâlnit de-a lungul anilor - *muy High Fidelity*[30]*.* A început luna trecută cu Prima Iubită.

Au vorbit la telefon timp de câteva săptămâni. N era tare dulce în privinţa asta. Se pare că discuţiile cu ea au scos la lumină o mulţime de amintiri - cum s-au cunoscut şi cum i-a făcut el curte, în secret, mai mulţi ani. De ce n-a vrut ea niciodată să se mărite sau să aibă copii. Ultima oară când a văzut-o în carne şi oase, tristeţea şi suferinţa

---

30 Aluzie la filmul High Fidelity, realizat în anul 2000, ecranizare a unui roman de Nick Hornby, cu John Cusack în rolul principal (N. r.)

ultimului bun rămas. Ca toată lumea, apreciez cum se cuvine pasiunea. Apreciez şi mai mult poveştile reuşite.

Apoi N a aranjat să se întâlnească cu Prima Iubită în persoană, iar amintirile lui au trecut de la tonalităţile rozalii la nuanţele făţiş sexuale. De atunci, nu mai avusese nici o altă femeie cu sâni la fel de mari. Ea îl învăţase tot ce trebuie să ştie, n bărbat despre sexul oral cu o femeie. Cum reacţiona ea la gustul spermei. Şi aşa mai departe.

Doamne, dac-o să-mi dea voie, mi-ar plăcea la nebunie s,o am din nou. Doar o dată, de dragul vremurilor de altă dată.

În gând, îmi zic: “Nu l-aş accepta înapoi pe nici unul dintre foştii mei prieteni. Sunt cel puţin 95 la sută sigură în privinţa asta. De regulă. Depinde dincotro bate vântul.”

Cu glas tare:

— Dragule, iată o idee grozavă. Pariez c-o să fie chiar mai bine că-nainte.

— Vrei să spui că balcoanele sunt mai bune ca înainte, a răspuns el făcând un gest sugestiv în dreptul pieptului.

— Bineînţeles. Bineînţeles că asta am vrut să spun.

El s-a uitat la mine şi a zâmbit.

— Atunci, dacă reuşesc s-o aduc în pat, iar ea vrea aşa ceva, ai lua parte la o partidă în trei cu noi?

În gând: “Nici o şansă, drăguţă. Ea n-o să spună niciodată da, şi chiar dacă ar spune-o, n-aş accepta eu.”

Cu glas tare:

— Dă-i bătaie, dragule. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât distracţia e mai mare!

N mi-a cuprins umerii cu braţul:

— Eşti cea mai de treabă femeie care-a trăit vreodată, ştiai asta?

Din fericire, o să continue să creadă asta deocamdată. Am informaţii de încredere conform cărora Prima Iubită

nu i-a îngăduit mai mult de o îmbrăţişare stângace la final. El poate să creadă în continuare că sunt o sfântă din punct de vedere sexual şi această idee n-o să fie niciodată pusă la cercare.

jeudi, le 22 janvier

— Drăguţă, poţi să accepţi o rezervare pentru după-amiaza asta?

Tocmai îmi dau cu ojă pe unghiile de la picioare şi nu mă simt prea bine.

— Nu, mă tem că sunt în acea perioadă a lunii.

Bănuiesc că ori nu e foarte atentă la ciclurile noastre, ori e prea politicoasă că să-mi arate obrazul atunci când minciuna e prea evidentă.

Numai că în acest caz nu minţeam. Minţisem folosind acelaşi pretext cu vreo două săptămâni în urmă.

— Bărbatul ăsta, e foaaarrrte bogat, a spus ea. Cere mereu numai cu tine.

— Nu pot s-o fac, m-am răstit eu, întrebându-mă unde naiba am pus Nurofenul ăla şi alte lucruri de o importanţă din ce în ce mai mare. Ca de exemplu să nu-mi mânjesc unghia până nu se usucă ojă şi să citesc ziarul.

— Nu cred c-o să vrea să se aleagă cu sânge pe cearşafuri.

— E un apel de la hotel.

— Atunci, managementul hotelului. Oricine ar fi, am spus.

— Drăguţă, eu le spun la fetele celelalte aşa, folosiţi un pic de burete.

— Un pic de burete?

“Un pic de burete”? Ce mai era şi asta, o aluzie dementă la metodele contraceptive ale anilor nouăzeci,

sau începutul unei alte alunecoase către fantezii cu costume de scufundare.

N-ai decât să tai colţul unui burete curat, drăguţă, şi să-l bagi în...

— Da, bine, cred că pricep ce vrei să spui.

M-am cutremurat. După ce odată, cu ani în urmă, am uitat să-mi scot tamponul înaintea partidei de sex, nu ardeam de nerăbdare să repet experienţa. Gândul că cineva ar putea să bată de zor la uşa mea cervicală în timp ce eu aş fi tot mai îngrijorată cu privire la şansele de a recupera o bucată de spumă sintetică şi, prin extrapolare, şansele inverse de a ajunge la Urgenţe, mi se părea teribil de neatrăgător. Şi dacă individul speră să-şi scufunde adânc degetele în regiunea mea de jos, cea care, de regulă, te face să le lingi?

— Ar trebui să reziste o oră. Când celelalte fete sunt la perioadă, nu le angajez niciodată pentru mai mult de o oră. Hai că n-o să păţeşti nimic, drăguţă!

A avut dreptate, bineînţeles, deşi o să fie un moment jenant când o să trebuiască să explic de ce lipseşte bucăţica aia din ustensila de spălare celui care va trece prin bucătăria mea. Cât despre recuperare, ca să spun adevărul, clientul nici măcar n-a fost pe-aproape să deranjeze buretele.

vendredi, le 23 janvier

Spre marea mea surpriză, First Date[31] m-a sunat. Nu a luat drept indiciu conştiinţa mea vinovată; de fapt, fusese într-o drumeţie în nord şi nu avusese cum să sune. Şi-uite ce s-a ales de despărţirea mea “chirurgicală”. Dar numai faptul că i-am auzit vocea m-a făcut să zâmbesc. La urma urmei, poate că e o relaţie care merită continuată.

---

31 Prima întâlnire (Ib. engleză, N. t.)

M-a invitat în oraş la teatru. Din nefericire, chiar ţin să-mi păstrez serile libere pentru muncă, şi în ultima vreme nici n-am mai fost la curent cu noutăţile. De vină trebuie să fie obiceiul ăla supărător de a-mi cheltui toţi banii pe mărunţişuri.

Am refuzat politicos, dar i-am spus că trebuie să ne întâlnim mai târziu, în cursul săptămânii.

— Poţi să-mi tai macaroana, n-o să mă simt jignit, a spus el.

— O, nu, nici vorbă de aşa ceva, am dat eu repede înapoi.

— Chiar vreau să ne vedem cât de curând.

Nu orice bărbat se oferă să te scoată în oraş după ce-a aflat că poate să ţi-o tragă şi fără aşa ceva. Cei mai mulţi ar folosi sexul de la prima întâlnire ca pretext pentru ca la toate viitoarele întâlniri să stea cu cutia de cidru în faţa televizorului şi să urmărească cursele de Grand Prix.

Dar First Date, bănuiam eu, era mai drăguţ de atât. Mult mai drăguţ.

— Promiţi? Parcă auzeam zâmbetul din vocea lui.

— Garantat, am spus, zâmbind la rându-mi.

samedi, le 24 janvier

Se sărbătoreşte Anul Nou chinezesc. Nu e un lucru pe care să-l ştiu în mod curent, numai că astăzi, când să plec de la o întâlnire, clientul mi-a dat două prăjiturele cu răvaşe, învelite în folie de staniol auriu. Nu cred că prăjiturelele sunt ceva deosebit de tradiţional, dar mi-a plăcut ideea că un bileţel dintr-un biscuit ales la întâmplare deţine cheia viitorului cuiva, în orice caz, probabilitatea să fie adevărat nu e mai mică decât predicţiile rubricilor de horoscop din ziare. Primul răvaş spunea: “Veţi primi un telefon vesel săptămâna viitoare.”

Asta m-a amuzat peste măsură. Oare voia să spună săptămâna viitoare de după ce răvaşul a fost tipărit, săptămâna de după ce prăjitura a fost desfăcută sau doar “săptămâna viitoare” aşa, în general? Un pedant ar putea astfel să susţină că dacă apelul cel vesel nu se materializează între azi şi douăzeci şi nouă ale lunii, de fapt răvaşul s-a referit la săptămâna viitoare.

Al doilea răvaş spunea: “Veţi apărea la televiziune la anul.”

Acesta e dintr-o dată mai înspăimântător (la naiba, sper să nu fie deloc cazul) şi totuşi se supune aceloraşi restricţii ca şi primul răvaş. Dacă eu nu apar la TV în Anul Maimuţei, atunci e limpede că va fi în Anul Cocoşului.

Din motive fără nici o legătură cu răvaşele, abia aştept să vină Anul Cocoşului.

dimanche, le 25 janvier

Unul din efectele secundare ciudate ale acestei profesii e sensibilitatea la mirosurile personale.

De regulă nu fac duş imediat după întâlniri. Am un client regulat care mă îmbăiază la el acasă şi mă spală cu un burete şi săpun de migdale, dar cu alţii prefer să aştept şi să fac duş la acasă.

Aşa că se întâmplă să merg pe jos la un taxi sau să urc tren.

Pe treptele spre apartamentul meu simt un iz. Nu de sex, nu tocmai - doar mirosul cuiva. Mirosul pielii, al părului său al cremei de mâini care s-au impregnat în pielea sau în îmbrăcămintea mea. Uneori e amestecat şi cu propriul meu miros şi ştiu că de îndată ce voi avea ocazia mă voi dezbrăca şi voi adulmeca pliurile îmbrăcămintei.

O să-mi amintesc de aceşti oameni dacă o să-i miros din nou? Se spune că mirosul este simţul cel mai

puternic asociat cu memoria. Şi, totodată, că este cel mai neglijat dintre simţuri. E atât de efemer. Mirosurile puternice te obosesc repede, dar nu te mai saturi de izurile aţâţătoare, de damful părelnic al unei asocieri aproape rememorate.

Băiatul avea un miros puternic, dar nu neplăcut. Transpira incredibil de mult. După o partidă prelungită în dormitor, se ridica în picioare şi sudoarea îi şiroia pe spinare şi pe piept.

Mirosul era slab, gustul sărat, şi uneori îl lingeam până se usca.

Era suficientă o atingere, şi-i apăreau picături de sudoare pe spate, iar palmele i se umezeau. Se jura pe ce-avea mai scump că eram singura femeie care avea asupra lui un asemenea efect.

Glumeam zicând că trebuie să fie pe jumătate câine: un animal care gâfâie.

Traversam strada şi am simţit un miros de colonie care trebuie să fi fost aceeaşi ca şi cea folosită de psihanalist, îmi amintesc cum atingeam sticluţa verde şi netedă din baia lui. Într-o dimineaţă mi-am pus o pereche de pantofi care-mi aminteau inexplicabil de un client de pe la începutul săptămânii. Oare m-am gândit atunci că “omul ăsta miroase a piele/tenişi vechi/ciorapi transpiraţi”? Nu. Dar exista o profundă notă de similitudine şi, pe la prânz, a trebuit să-i scot din picioare fiindcă nu mă puteam opri să nu mă gândesc la muncă. Dar cestea au fost amândouă întâmplări recente şi nu constituiau un test pentru memoria pe termen lung.

Uneori trec pe lângă câte un tip care miroase la fel ca A1.

Am fost împreună atât de mult timp încât intimitatea noastră nare să dateze de o veşnicie. Mirosea a nisip fierbinte, întotdeauna sunt tentată să mă ţin după oamenii ăştia, indiferent încotro se duc. Ca să-i prind de

cot înainte de a dispărea în mulţimea de la staţia de metrou sau ca să le vâr în buzunar un bileţel pe care am mâzgălit ceva. Vreau să ştiu cu ce parfum se dau. Să-i întreb ce drept au să miroasă ca sexul însuşi.

lundi, le 26 janvier

N are o prietenă, Angel, care lucrează şi ea în branşă. Ne mai vedem din când în când, împărtăşim aceleaşi obsesii.

Întotdeauna i-am admirat silueta, dar nu mi-am dorit-o niciodată. Toate rotunjimile femeieşti au fost anihilate în favoarea unor coapse înguste şi a unui fund perfect. Este un triumf sculptat al ingineriei, numai picioare şi păr lung şi în armonie perfectă cu viaţa ei. N-ar fi cel mai rău lucru din lume să te trezeşti într-o zi în trupul ei îmbrăcat de Versace. Dar probabil că ar fi cel mai rău lucru din lume să încerci să obţii acele forme.

În urmă cu câteva nopţi, am ieşit la lucru şi am dat o raită Pe la toaletă ca să-mi reîmprospătez rujul de buze. Din nefericire, era unul dintre acele locuri ultramoderne cu o chiuveta ca o troacă, cu apa stropind în toate direcţiile, având şi o oglindă foarte îngustă, iluminată pieziş de jos, ceea ce face să se reflecte spaţiul dintre claviculă şi bărbie. Lucru care nu avantajează pe nimeni. După ce-am stabilit că toaleta fusese concepută de către unul care ura femeile, m-am întors şi-am za, rit-o pe Angel ghemuită pe podea, suspinând. Era cât pe ce să nu mă opresc. Nu mă văzuse. Dar ceva din aplecarea fragilă a umerilor zgâlţâiţi de suspine m-a împiedicat să trec mai departe.

— Ai păţit ceva? am şoptit, îngenunchind alături de ea.

Printre sughiţuri, am reuşit să desluşesc că avea necazuri cu primul bărbat, apoi, probleme de familie, după care o recentă operaţie care nu reuşise şi în fine

motivul pentru acea operaţie. A reieşit că Angel fusese victima unui foarte mediatizat atac, cu câţiva ani în urmă. Şi tocmai era aniversarea acelui incident.

— Tu ai fost victima? (A încuviinţat din cap.) îmi pare tare, tare rău.

Mi-a arătat cicatricele de la operaţiile de chirurgie plastică reparatorie pe care le suferise, chiar la linia de demarcaţie a părului. Am îmbrăţişat-o cu blândeţe. I-am vorbit despre ultimii ani, despre cum mi-am pierdut familia şi viitorul şi cum uneori ajungi să te simţi ca un dop aruncat pe apa oceanului. Cura faptul că uneori ţi se spune "să fii bărbată" şi să nu-ţi pierzi curajul nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Da, într-adevăr, lumea e un loc nedrept. Da, aceste lucruri ne sunt trimise ca să ne pună la încercare. Nu, nu trebuie să zâmbeşti tot timpul, în fiecare zi. Şi că nu era vina ei.

Am rămas acolo aproape o oră, în timp ce oamenii intrau şi ieşeau, păşeau peste şi pe lângă noi. Apoi Angel s-a ridicat în picioare, şi-a netezit hainele şi şi-a dat cu peria prin păr. Şi chiar dacă nu m-am aşteptat ca astfel să înceapă va frumos între noi, am crezut că poate s-a stabilit o legătură.

Fu ca între nişte prietene la toartă, care se uită vineri seara la televizor şi înfulecă de zor ciocolată Milk Tray. Dar poate o recunoaştere delicată, nerostită. Un semn din cap neobservat către cealaltă parte a încăperii. Un club alcătuit din doar două femei.

Astă-noapte am văzut-o din nou. Alt club, altă toaletă. Am salutat-o. Iar ea m-a ignorat cu desăvârşire. Rănită de gestul ei insultător, m-am dus direct la N.

— Mda, mi-a zis el. Mi-aş fi petrecut mai mult timp cu ea, dar e în stare să treacă cam în zece secunde de la starea în care are nevoie de sprijin sufletesc la una nesimţitoare, şi chestia e că nu ştii cu ce-o să te alegi.

mardi, le 27 janvier

Am sunat-o pe şefa să discutăm programarea viitoarelor întâlniri. Chicotea prea mult ca să poată vorbi, ceea ce nu se potriveşte cu faţada ei de superfemeie glacială, de origine est-europeană.

— Ăă, e totul în regulă?

Poate că o prinsesem într-un moment nepotrivit sau în timp ce administra cu voioşie lovituri de bici unor clienţi delăsători, ori ceva asemănător.

— Dragă, i-ai ascultat pe-ăştia de la “The Darkness”?

— Da, de ce?

— Oh, am râs de m-am spart. Sunt tare amuzanţi.

— Păi, cred că da, în felul lor.

Probabil că sunt excesiv de critică atunci când cred că oricine arată ca o corcitură între Robert Plant şi Steve Perry via dentistul din Austin Powers n-are nici o treabă cu postura de zeu al rockului.

— E vreo problemă dacă-mi iau liber în serile de luni şi miercuri, pe o durată nedefinită?

— Bine'nţeles, drăguţă. Ia-ţi atât cât ai nevoie.

După care a început să interpreteze o versiune plină de triluri a piesei “Get Your Hans Off My Woman”, tarată de faptul că falsetto-ul ei era absolut incapabil să se apropie de înălţimile stratosferice ale originalului. Sper sincer că în acele momente să nu fi umblat prin cameră îmbrăcată într-o pereche de pantaloni din PVC albi, cu danteluţe. Pe de altă parte, pentru o asemenea reprezentaţie s-ar fi cerut un preţ nemaiauzit (dacă nu cumva a şi devenit unul dintre numerele regulate de la Spearmint Rhino[32]).

Cineva m-a întrebat de curând ce servicii n-aş fi dispusă să prestez, şi n-am putut să mă gândesc la ceva demn de a fi menţionat, între timp, “să imit un ţânţar cu

---

32 Cluburi destinate exclusiv bărbaţilor, cu numere de striptease etc. (N. t.).

pretenţii de Freddie Mercury din Lowestoft” a ajuns pe locul întâi pe listă.

mercredi, le 28 janvier

Astă-noapte am invitat câţiva prieteni la mine acasă, nu atât ca să sărbătorim ceva, ci mai degrabă ca pretext să golesc cămara de nişte sticle care zăceau acolo de nici nu mai ştiu când.

Am sunat câţiva oameni, am trimis câteva e-mailuri, toate în pripă. Din fericire, *diez Jour* e destul de încăpător ca să-i găzduiască pe cei zece-doisprezece inşi care au găsit de cuviinţă să se prezinte, fără să fie nevoie să trimit pe cineva pe acoperiş.

Zau că mi-ar displăcea profund să fac aşa ceva cuiva, pe o vreme ca asta.

La un moment dat, în timp ce discutam despre picturile renascentiste italiene şi din Ţările de Jos, discuţia a trecut fluent la revelarea faptului că la Royal Academy e deschisă o expoziţie cu imagini cu femei având spermă pe ele. Dacă e adevărat, şi eu mi-aş dori să fiu acolo.

Pe la 3 dimineaţa am rămas cu doi musafiri beţi dar dornici să ajute, care au adunat holurile şi paharele, au încărcat maşina de spălat vase şi au gonit pisica vecinei. Dar era limpede că nu erau în stare să conducă. Trebuia să le asigur condiţii de dormit. Din nefericire, cei doi ţipi rămaşi erau N şi First Date, tipul cu care mă culcasem, în mod dezastruos, săptămâna trecută.

Ne-am agăţat de ultimele frânturi de conversaţie până când s-a făcut prea târziu ca să mai facem şi altceva. N dădea foarte clar de înţeles că nu se grăbea să ajungă nicăieri, la fel ca şi First Date - bănuiesc că voia să mă prindă din nou singură.

Trecuse de mult de ora mea obişnuită de culcare şi trăgeam nădejde că unul sau celălalt să se dea bătut şi să se ducă acasă, dar n-a fost să fie.

— Ei bine, am spus, în pat încap doi, iar noi suntem trei - aşa că cel fără noroc cred că va trebui să doarmă pe canapea.

Cei doi s-au uitat unul la celălalt. Apoi s-au uitat la mine.

Nici unul nu s-a oferit voluntar să se ducă pe canapea.

— Cum văd că amândoi sunteţi înalţi, ce-aţi zice, băieţi, să Va culcaţi voi doi în pat? Eu sunt singura îndeajuns de scundă Ca să pot dormi aici comod.

Din nou, nici un răspuns.

— Ei hai, nu toţi deodată, băieţi.

Încă un minut de tăcere a trecut, timp în care am încercat să descifrez schimbul de semnale din sprâncene dintre cei doi.

— Hai că mă culc eu pe canapea, s-a oferit First Date.

Am mers pe rând la baie şi am adus apoi o plapumă şi doua pături. First Date a întins păturile.

— O să fie frig la noapte, am spus. Nu vrei să foloseşti mai bine plapuma?

El a ridicat din umeri:

— Las-o la îndemână, pentru orice eventualitate.

N şi cu mine ne-am dus în dormitor. N a închis uşa.

— Nu face asta, am şoptit. O să creadă că facem sex.

— Am întredeschis-o.

— Şi ce-ţi pasă? Şi-apoi, cred că deja l-a luat somnul.

Nu ştiu de ce-mi păsa. Părea doar o idee proastă să închidem uşa de tot.

Câteva ore mai târziu, m-am trezit, cu gura uscată de la alcoolul în exces. M-am dus în bucătărie după un pahar cu apă.

First Date stătea ghemuit pe canapea, îşi trăsese peste el plapumă şi părea că e foarte frig, într-adevăr. M-am

întors în dormitor, am luat pielea de oaie şi i-am înfăşurat picioarele cu ea.

Nu s-a trezit.

Ori oamenii sunt mai încrezători decât mă aştept, ori eu par mai de încredere decât sunt de fapt. De curând, am izbutit să o conving pe proprietăreasă să-mi redecoreze apartamentul.

Sub pretextul că cea mai mare parte a instalaţiei sanitare din bucătărie trebuie oricum înlocuită, mi-am impus argumentaţia care a dus la îndepărtarea tuturor elementelor din creton.

Iar asta va culmina, sper, cu un ritual păgân în care toate reproducerile de la Colefax & Fowler vor fi aruncate cu voioşie într-un mare foc de tabără.

Între timp, voi avea de îndurat un deranj casnic minor. Nu je nelocuit, precizez, doar incomod. Discutam recent cu unul Dintre A despre iminenta redecorare.

— Păi, dacă ăia se hotărăsc să vină la lucru, eu o să fiu plecat la o conferinţă în următoarele două săptămâni. Vrei să-ţi dau cheile de la mine?

— Sigur, dragule, dar nu ţi-e frică să nu vărs ceva pe covor?

A e notoriu pentru grijă meticuloasă pe care o poartă propriei sale locuinţe; se ştie că i-a repartizat prietenei sale doar un singur raft ca să-şi pună lucrurile. Deşi ea locuieşte acolo.

— Am încredere în tine, a spus el, sorbind din paharul cu whisky şi sifon. Ştiu că ştii cum să calci cu fierul secţiunile de hârtie, exact aşa cum îmi place mie.

Ah, măcar de-ar glumi.

Un alt exemplu grăitor: de curând, un client m-a angajat pentru cea mai mare parte a unei seri la el acasă. După ce-am epuizat aproape o sticlă de gin, arcurile patului şi toate subiectele rezonabile de conversaţie, s-a dus să facă un duş rapid.

Astfel de interludii mă neliniştesc. Şi nu pentru că aş avea de gând să jefuiesc locul, dar sunt o mărturisitoare compulsivă - chiar şi vizavi de lucrurile pe care nu le-am făcut. La şcoală, dacă întreaga clasă era pedepsită pentru faptele unui singur elev, sunt sigură că mă simţeam cea mai vinovată dintre toţi. Mai ales dacă n-aveam nici un amestec, în orice caz, majoritatea clienţilor sunt circumspecţi. Când fac vizita la domiciliu, nu la hotel, ei amână ritualul îmbăierii sau propun să facem duş împreună, în aşa fel încât să nu mă lase singură. Nu mă simt jignită.

Dar clientul ăsta şi-a pus pe el un halat şi s-a dus iute la baie. Eu am rămas pe canapea. M-am gândit să-i scotocesc prin colecţia de CD-uri, dar am decis că asta ar fi o impoliteţe. Am studiat cu atenţie acuarelele de pe perete. Şi apoi, nemairămânându-mi nimic de făcut, nici un telefon de dat sau de răspuns, nimic de citit, am făcut ceea ce ar fi făcut orice persoană chibzuită.

Când a ieşit din baie, clientul m-a găsit ocupată cu spălatul vaselor.

Poate că sunt mai de încredere decât credeam.

vendredi, le 30 janvier

Ieri după-amiază a nins. Aproape de UCL, studenţii au fugit de la ore şi din club ca să se bată cu bulgări de zăpadă. Fetele treceau câte două sau câte trei, ascunzându-se sub umbrele. Deşi se întunecase, lumina era liniştită, difuză; puzderia de fulgi mari care coborau reflectau lucirea caldă a luminilor stradale.

M-am dus să mă întâlnesc cu A2, care n-a mai avut o prietenă de la începutul erei noastre. Totuşi, de curând s-a lipit de cineva la o conferinţă, o fată din Manchester. Mi se pare cam mult de mers pentru o partidă de sex. Dar el îmi dă asigurări că nu e vorba doar de sex. A2 e un amic

nemaipomenit, dar nu se pricepe deloc să mintă. Ne-am instalat la un local combinaţie între *gastropub* şi bar, ca să ne uităm cum pe strada acoperită de polei se îngrămădesc autobuzele. Era unul din acele localuri cu un raport ridicat între scaunele din piele şi spaţiul disponibil pentru bar şi unde se dă drumul la muzică automat seara, indiferent de câţi clienţi sunt înăuntru. Practic, treia să strigăm unul la celălalt ca să ne putem auzi, din cauza fundalului sonor.

— Ia zi, ce părere ai despre latex? a urlat A2.

— Latex? am întrebat, ca să mă asigur că auzisem bine. În general, e o idee fainã.

Din nefericire, am descoperit recent o sensibilitate la acest material, după ce m-am ales, după o felaţie la locul de muncă, cu buzele umflate şi iritate. Totuşi, nu se poate spune c-a fost un experiment ştiinţific. Ar fi putut foarte bine să fie de vină spermicidul de pe Durex.

— Nu, vreau să spun... a mimat gestul de a-şi pune o mănuşă pe mână..., latex. Senzaţia pe care ţi-o dă, ştii, pentru...

— A, tu vorbeşti deja de sex cauciucat?

— E o fată dată naibii, spuse el gânditor. Deci, ai făcut-o vreodată?

Scârţa-scârţa?

— Nu, n-am făcut cu tacâmul complet. Vrei să spui treaba cu cateter, mască şi tot restul? Nu.

“Să ţi-o trag la uretră” e probabil cea mai puţin excitantă frază pe care mi-am putut-o imagina vreodată.

— Tare mult îmi doresc să fac asta.

— Ai grijă, ai s-o sperii.

— A ei a fost ideea. Aşadar... sugestii?

— Cred că trebuie să ai la dispoziţie multă pudră de tâlc, din aceea pentru copii. Nici nu vreau să mă gândesc la cum ar Putea să miroasă chestia asta.

— Mmmm, eu da.

De unde fac rost oamenii de chestiile astea? Şi nu te ia cu transpiraţii în costumele alea?

— Perversule. Parcă ziceai - şi te citez - că nu e vorba doar de sex.

— Ei, ia uite cine vorbeşte!

— Cine, eu? Mi-am dus mâna la piept prefăcându-mă surprinsă. Eu n-aş face aşa ceva niciodată. Sunt la fel de pură ca ştii-tu ce, am spus arătând cu capul spre zăpada de afară.

— Da, da, sigur că nu. Mai bei ceva? ţipă A2 încercând să acopere încercarea jalnică a unei trupe de anonimi de a relua o piesă celebră.

— Ceva fierbinte, dacă au aşa ceva. Cu alcool din belşug. E singura modalitate să anihilăm muzica asta. Şi imaginea mentală în care tu călăreşti o femeie gonflabilă.

samedi, le 31 janvier

Pe o vreme ca asta, trebuie să-ţi recunoşti neputinţa, să ignori cu totul mantra “niciodată prea subţire” şi să te arunci în braţele unei noi paradigme. Iar aceasta poate fi cel mai bine rezumată prin “colanţi şi ciorapi-plasă sub pantaloni”, cu modelul valabil pentru toată viaţa, “dă Doamne să n-am nevoie la toaletă şi să jonglez cu toată ţinuta asta”. Probabil că e un preţ mic de plătit pentru privilegiul de a trăi în minunată ţară a moinei. Iar în asemenea zile, numai un necioplit ar rosti o frază ca: “ai cam pus pe şolduri”. Acesta fiind motivul pentru care a trebuit să-l ucid pe N şi să-i îngrop cadavrul sub un strat de permafrost[33] pe Hampstead Heath. Nici un complet de judecată nu m-ar condamna.

---

33 Sedimentele a căror temperatură se menţine constant sub zero grade, timp de minimum doi ani (N. t).

Sau, chestia pentru care e cunoscută o fată. Pentru unele e înfăţişarea, pentru altele e intimitatea, iar pentru altele e un talent mai neobişnuit. Sexul anal şi dominarea moderată sunt adeseori menţionate în ceea ce mă priveşte, dar nu astea-s mişcările ucigătoare. E vorba de sexul oral. Am fost complimentată în privinţa tehnicii orale de suficiente ori ca să-l întreb pe bărbat înainte de a-l începe dacă vrea să-şi dea drumul în gura mea sau nu, şi dacă da, cât vrea să dureze? Mulţi dintre ei nu cred că momentul producerii orgasmului lor e în mâinile (sau buzele, mă rog) mele. Bineînţeles că este, caraghioşilor. De-aia sunteţi bărbaţi.

Fevrier

D *de la Muzică*

Detest obiceiul de a înlocui coloanele sonore cu prostiile care ar trebui să acompanieze o şedinţă de amor fizic hedonist. Muzica e o chestiune de gust şi de obicei e evident când un tip a pus o muzică fiindcă vrea s-o asculte şi îl excită sau pentru că-şi închipuie că e ceea ce ar trebui să fie. Să faci treaba ruşinoasă pe acordurile siropoase ale lui Luther Vandross e o încercare nefericită de a crea atmosfera. Pe de altă parte, cineva care ţi-o arde la rozetă pe ritmul din *Ritualul primăverii* de Stravinsky, este, în mod limpede, pasionat de muzică.

N *de la Nu ştiu să sărute*

Lumea e plină de ei. Nu e de datoria ta să-i reformezi, cu toate acestea, o sugestie amicală, făcută la momentul potrivit, poate fi lucrul cel mai bun cu care individul s-ar putea alege de pe urmă întâlnirii, în alte ocazii, trebuie să ştii când să-ţi ţii limba în frâu. Mai ales când el nu şi-o poate ţine pe-a lui.

dimanche, le I fevrier

First Date şi cu mine ne-am înţeles să ne ducem la o piesă de teatru. Nu una din producţiile cu buget impresionant din West End. El a propus să mergem la un spectacol pus în scenă la un pub de câţiva dintre prietenii lui. Era ceva scris de unul dintre dramaturgii mei preferaţi din perioada Renaşterii şi aveam îndoieli în privinţa adaptării[34].

34 Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe sensurile multiple ale expresiei „two-hancer” care înseamnă „piesă de teatru pentru doi actori", dar şi ca referire la

— O să fii uluită de ce-au reuşit să facă, m-a asigurat el. Cu adevărat o piesă pentru doi actori.

Am chicotit. Cred că fraza înseamnă cu totul altceva pentru nişte actoraşi afectaţi decât pentru o damă de companie.

În noaptea de după petrecere, când el a dormit în sufragerie, iar N în pat cu mine, toţi trei ne-am trezit devreme şi am băut câte-o cafea în bucătărie. I-am condus până în stradă, i-am făcut cu mâna lui N, care a plecat cu maşina, apoi l-am condus şi pe First Date după colţ, la maşina lui. Eram speriata că aş putea să primesc înapoi o parte din răceala pe care i-o arătasem, dar nu, înainte să se suie în maşină m-a sărutat uşor pe gură. Poate că mai meritam o şansă.

Am traversat oraşul cu metroul ca să mă întâlnesc cu el în seara asta. El mă aştepta deja în pub, la un pahar de vorbă cu un prieten, căruia m-a prezentat. Acest prieten pretindea că-şi câştigase dreptul la celebritate prin faptul că în copilărie fusese vedeta mai multor reclame şi, întrucât arăta de cel puţin cincizeci de ani, n-am fost surprinsă că n-am recunoscut produsele, cu atât mai puţin reclamele, în schimb am discutat pe scurt despre computere. Eu cred că sunt nişte obiecte oribile, fără prea mare utilitate în afară de facilitarea producerii şi distribuirii materialelor pornografice. Cam ca oamenii, pe bune.

Ceea ce nici nu-i aşa de rău.

Piesa se juca într-o încăpere de la etaj. A fost limpede de la început că n-o să fie mare lucru de capul ei, dar First Date îşi ţinea coapsa lungă şi musculoasă lipită de a mea, râdea în momentele potrivite şi, făcând abstracţie de interpretarea afectată care se producea la nici patru

---

obiectele care pot fi apucate şi mânuite cu două mâini (sabie, rachetă de tenis etc.)

metri în faţa noastră, era plăcut să fim împreună într-o cameră întunecoasă.

După reprezentaţie, publicul s-a adunat la parter pentru băuturi. L-am zărit pe actorul principal şi m-am alăturat mulţimii care-i făcea complimente generoase şi nemeritate.

— Ce părere ai, de fapt? m-a întrebat unul din prietenii lui First Date, privindu-mă cu un zâmbet şiret, în momentul când actorul s-a îndepărtat de noi.

— Fără suflu, am spus. Lipsit de pasiune.

— Un exemplu?

— Păi, eu pot să joc mai bine ca el, am spus.

Întorcându-mă spre First Date, am citat o replică din piesă, pe care o rostise actorul principal. Mi-am înfipt degetele în cămaşa lui de parc-aş fi fost Elena din Troia. Iar el şi-a jucat rolul bine, evitându-mi avansurile cu viclenie afectată. Amândoi ne-am întors către prieten.

— Ceea ce era de demonstrat, a spus el.

First Date şi cu mine ne-am băut paharele şi am plecat. S-a oferit să mă ducă acasă cu maşina. Nu era chiar în drumul lui, dar am acceptat.

Am vorbit despre orice şi despre nimic. I-am povestit cum s-a sfârşit relaţia mea cu Băiatul. El mi-a vorbit despre recenta lui fostă prietenă. Mintea mi s-a dus la A2 şi m-am auzit spunând:

— Cred că a fost o revelaţie să afli că numai pentru că cineva te iubeşte nu eşti obligat să-l iubeşti la rându-ţi. Şi nu poţi să-i spui acelei persoane că nu e bine că te iubeşte.

A urmat o pauză.

— Asta e bine, a spus el, ocolind rapid Hyde Park Corner.

Pentru că te iubesc.

Ah, nu, te rog. M-am simţit prinsă în capcana propriilor mele cuvinte.

— Mulţumesc, am spus.

Şi am ştiut chiar în clipa aia că eu nu simt la fel. Nu încă.

Poate niciodată. Ne-am dus la mine acasă, am făcut sex, am dormit. S-a trezit devreme - obicei de angajat conştiincios, presupun. Am luat un mic dejun liniştit, iar el s-a dus acasă.

lundi, le 2 fevrier

Clientul: Pot să-ţi fac o fotografie?

Eu (tocmai zărisem camera video cât palma, din apropiere): Nu.

— Te rog! Nu o să-ţi prind şi faţa.

Hm. Mersi frumos.

— Nu, îmi pare rău - politica firmei interzice fotograful şi înregistrările.

— Vreau doar să văd cum ţi se întind buzele când îţi bag mădularul în gură.

— Bun, asta putem să facem. O să folosim o oglindă. Dar fără fotografii.

— Dar alte fete acceptă.

— Eu nu sunt “alte fete”.

(Bosumflat): Alte fete de la aceeaşi agenţie acceptă.

Şi asta ar trebui să-mi influenţeze decizia. Domnule, nu-mi pasă nici dacă ai poze cu maică-mea sugându-i pută câinelui tău.

— Îmi pare teribil de rău, nu.

— Nici măcar o poză? Oricum o să fiu mai mult eu în poza aia.

— Nu.

Începea să devină obositor şi, mai la obiect, consuma o bună parte din timpul pe care-l aveam la dispoziţie. I-am zâmbit drăgăstos, m-am ridicat în picioare, m-am lipit de el şi m-am jucat cu nasturii de sus ai cămăşii sale.

— Începem?

Am început, deşi el şi-a presărat discursul din timpul şedinţei cu comentarii de genul, “Uau, e uluitor, ce mi-ar fi plăcut să fac o poză acum” şi “Zău c-ar trebui să joci în filme porno, ştii?” A fost o vreme când N şi cu mine am cochetat cu ideea de a finanţa o perioadă “sabatică” în Polonia, în pornoşaguri est-europene, dar asta-i o altă poveste pentru o altă zi.

Individul pur şi simplu nu se lăsa. Până la punctul la care îmi era foarte dificil să mă zvârcolesc cu entuziasm şi să fac mişcările corespunzătoare fiindcă nu puteam să scap de senzaţia că sunt urmărită. La finalul orei eram atât de speriată încât nu m-am putut abţine să nu mă uit prin toată încăperea după camere video ascunse. Bine măcar că era o cameră de hotel şi nu o locuinţă particulară, dar când s-a dus la toaletă tot am deschis sertarele şi m-am uitat sub pat.

Din experienţa mea, e bine să rămâi suspicios. Până acum, nu mi-a dăunat nicicum. Nimeni n-a profitat de mine vreodată şi vreau să mă asigur că nici n-o să se întâmple. Ăsta e şi unul din motivele pentru care lucrez prin intermediul unei agenţii.

Ştiu că locul meu în cadrul muncii cu sexul e unul privilegiat, din perspectiva sexului cu persoanele străine. Multe - deşi nu toate - prostituatele sunt dependente de droguri, implicate în relaţii distructive, devin victime ale abuzurilor clienţilor sau au parte de toate cele de mai sus.

Probabil că o măsură a naivităţii mele o dă faptul că niciodată nu le întreb pe cele câteva fete din branşă cu care mă mai întâlnesc dacă sunt mulţumite de munca lor. Sincer vorbind, nici măcar n-am remarcat existenţa fetelor care fac trotuarul până am ajuns la anii adolescenţei. Uneori e greu să deosebeşti o fată care se

îndreaptă spre un club de una care, mă rog, nu se îndreaptă.

Odată, pe când eram la universitate, veneam acasă după o seară petrecută în oraş. Locuiam într-un bloc de locuinţe aproape de centrul oraşului, iar taxiul m-a lăsat la capătul străzii; în timp ce mă îndreptam spre uşă, cu cheile în mână, am auzit o voce de bărbat:

— Cauţi de lucru, păpuşă?

A durat o secundă ca să-mi dau seama la ce se referea întrebarea.

— Oh, nu.

Nu purtam nimic teribil de sugestiv, doar... corecţie: eram studentă, iar studentele care se întorc acasă din cluburi arată invariabil pe jumătate dezbrăcate. A fost o greşeală justificată.

Dar n-am ţipat, nici n-am rupt-o la fugă şi nici nu n-am făcut fiţe.

— Eşti sigură? m-a întrebat tipul.

Când şi când, în zonă apăreau femeile de stradă, într-un week-end am ieşit să cumpăr un ziar şi am văzut o femeie împleticindu-se de partea cealaltă a unei străzi principale. Era îmbrăcată ca pentru o seară În oraş, deşi era ziua în amiaza mare. Arăta prea tânără ca să fie studentă şi prea prost hrănită. Altădată, pe când şedeam cu prietenii într-un local, am văzut o femeie care a intrat să schimbe o bancnotă de 20 de lire. Barmanii au schimbat priviri între ei, fiind limpede că o cunoşteau.

— Sunt sigură, i-am spus necunoscutului şi m-am abţinut să adaug, *dar mulţumesc oricum.*

mardi, le 3 fevrier

Redecorarea casei decurge bine, deşi perdelele şi tapiţeriile nu sunt pentru mine o sursă prea bogată de inspiraţie într-ale scrisului. E suficient să spun că

aspectul anterior (Laura Ashley[35] într-o “excursie” provocată de LSD împreună cu Peter Max[36] în Tahiti) este schimbată cu ceva care s-ar încadra vag în acest secol.

Un obiect extrem de interesant a fost livrat ieri. Proprietăreasa îşi lucrase mobila cu ani în urmă la o firmă care păstrase detaliile tranzacţiei şi cei de acolo au avut amabilitatea să trimită nişte huse noi pentru monstru (şi mă refer la canapea, nu la proprietăreasă). Noile huse au fost aduse imediat după prânz împreună cu instrucţiuni detaliate despre cum să fie puse şi o unealtă ajutătoare.

Trebuie spus că unealtă asta arată exact ca o lopăţică. E o lopăţică foarte stilată, într-adevăr, din aceeaşi esenţă de lemn ca şi cadrul canapelei, cu un mâner neted şi rotunjit care imită picioarele răsucite ale piesei de mobilier, şi o parte plată, îngustată, care aparent serveşte la introducerea pernelor în noile învelişuri. Numai că mie nu-mi sugerează deloc un instrument ajutător pentru tapiţerie. Este, ca s-o spun pe şleau, o foarte bine lucrată şi o cât se poate de excitantă padelă. Pentru numele lui Dumnezeu, are chiar şi cureluşă din piele împletită pe mâner. Şi se asortează şi cu mobilă.

M-am uitat la padelă, apoi la omul care o adusese.

— Trebuie să v-o dau înapoi când termin cu ea?

— Cum? A, nu, păstraţi-o sau aruncaţi-o. Nu trebuie să ne-o daţi înapoi.

Mulţumesc.

De nici nu mai ştiu când nu mai primisem un cadou atât de binevenit şi de neaşteptat. Am avut senzaţia că ziua Sfântului Valentin venise mai devreme.

---

35 Designer britanic (1925-1985) devenită celebră pentru creaţiile în domeniul materialelor textile imprimate, destinate mai ales decoraţiunilor interioare

36 Solist pop american a cărui operă a influenţat stilul reclamelor din anii 70

mercredi, le 4 fevrier

Clientul (aşezând oglinda de la măsuţa de toaletă pe podea): Vreau să te văd cum te priveşti în timp ce te masturbezi.

Ei da, asta e chiar o schimbare…

— Cu ce?

— Mai întâi, cu mâinile. Apoi, cu un vibrator.

— Şi după aia, tu...

— Nu, eu doar vreau să privesc.

Şi-a adus un scaun şi s-a aşezat. Mi-am dat jos chiloţii şi mi-am ridicat poalele rochiei pe şolduri. Şi iat-o, etalată cum rar mi-a fost dat s-o văd. E drept, obişnuiesc că fac o verificare de rutină după ce mă epilez şi înainte să ies în oraş, dar acum era altceva. Şi folosesc destul de des oglinzile de mână atât la lucru, cât şi când fac sex acasă, dar acum eram doar eu, singură, nederanjată de nimeni şi de nimic. Belle cea de pe un afiş pe perete. Şi, fiind o fiinţă obsedată de sine, probabil că eram la fel de fascinată ca şi el.

Mi-am privit buzele cum se umflă şi devin mai roşii, mai umede. Mult mai întunecate la culoare decât mi-am imaginat aproape vineţii, aşa cum am văzut de-atâtea ori că se face capul penisului. Despicătura însăşi s-a lăţit, îi auzeam plescăielile uşoare asemenea unei guri care se deschide şi se închide în timp ce mâna mea freca tot mai repede, iar şoldurile se mişcau cu tot mai puţină blândeţe.

Aveam impresia că mă văd pe mine la televizor. Presupun că şi pentru el trebuie să fi fost la fel - a plătit ca să acorde mai multă atenţie imaginii reflectate decât mie, pe scaun, m-am întrebat ce rost are să plăteşti pe cineva să se masturbeze când nu există nici o

interacţiune, pe urmă mi-am dat seama. El voia să fie regizorul.

Dar pe măsură ce mă apropiam de punctul fără întoarcere, încetineam şi îmi schimbam poziţia, chipurile ca să-i ofer lui o imagine mai bună sau ca să variez poziţia, dar de fapt ca să evit orgasmul.

A fost remarcabil de dificil să depăşesc pragul timp aproape o oră. El a stat pe pat, apoi a îngenuncheat pe podea, apropiindu-se tot mai mult de oglindă, făcând din când în când sugestii cu privire la viteză sau modul de acţionare a vibratorului sau la poziţia mâinii mele libere - dar nu m-a atins. Când şi-a dat drumul, sperma s-a lovit de sticla oglinzii, alunecând peste imaginea mea reflectată şi prelingându-se pe covor.

jeudi, le 5 fevrier

Am ajuns acasă udă până la piele şi morocănoasă. O rafală bruscă de ploaie m-a prins fără umbrelă în Landbroke Grove.

Plecasem în oraş ca să mă întâlnesc cu un bărbat şi hai să spunem că n-a ieşit prea bine. Aveam trei apeluri ratate, toate de Pe mobilul şefei. Am sunat-o imediat.

— Alo, scuze că n-am răspuns mai devreme.

— Nici o problemă, drăguţă. (Măcar de data asta, şefa nu asculta cine ştie ce hidoşenie *hard rock.)* Ai o rezervare.

— Am plecat să mă întâlnesc cu cineva la prânz şi mi-am uitat telefonul. Ceva interesant?

— Un tip tare drăguţ. Mereu te cere pe tine.

— Aha. (De când am început acest job, chestia asta se întâmplă cam o dată pe săptămână.) Cine, francezul?

— E un gentleman tare drăguţ.

— Da, şi mereu are obiceiul să facă rezervarea cu mai puţin de o oră înainte de ora întâlnirii. Nu pot să ies atât

de repede în oraş. (Casa mea e prea departe de Zona I pentru asta.) Presupun că l-ai pasat deja uneia dintre celelalte fete.

— Da. Dar întreabă mereu de tine, drăguţă.

— Atunci spune-i că data viitoare să-mi dea mai mult timp, bine?

— Mmm. S-a auzit o alt voce în fundal şi şefa a tăcut în, - mod ciudat, după care a şoptit: Scuze, tre' să plec! Mi-a părut bine că te-am auzit, pa!

Probabil că era prietenul ei, care habar n-are din ce-şi câştigă ea existenţa. Mie mi se pare stranie situaţia - dar, până la urmă, job ui ei e ilegal, nu al meu.

Sms de la First Date, curând după aceea: “Grădina Torturilor. Ce părere ai?”

Ei bine, dacă încearcă să-mi menţină interesul, se descurcă de minune. Abia aştept să ajung acolo, cum să nu. Şi cu toată recuzita pregătită, fireşte.

vendredi, le 6 fevrier

Ieri treceam printr-un coridor faianţat către District Lane at Monument. Acolo era un muzicant ambulant care interpreta acorduri de chitară a la Bob Dylan şi improviză versuri despre trecători.

— “... şi i-am spus, prietene, o să fie o femeie / şi-o să treacă pe lângă tine / şi-o s-o cunoşti după costumul alb şi pantofii roz / o să fie o femeie frumoasă”.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc, uitându-mă la pantofi. Roz-prăfuit, decupaţi la vârfuri, în stilul anilor 1940 sau 1970, în funcţie de cum îi foloseşti.

“... şi, prietene, o s-o recunoşti / o s-o recunoşti după zâmbet...”

Mi-am văzut de drum, dar râzând tot timpul şi, când am ajuns la colţ, m-am uitat înapoi şi i-am zâmbit larg.

samedi, le 7 fevrier

N a trecut pe la mine, după orele de la sală, ca să mă ajute cu pernele canapelei. Şi când spun “să ajute” vreau să spun “să stea pe ele cât timp mă ocup de prepararea ceaiului”, ceea ce presupun că, în felul lui, e util. Cineva trebuie să facă prima pată pe tapiţerie. Şi nu mă refer la ceva mai scabros decât o pată de ceai, creaturi perverse ce sunteţi.

Imediat, ochii i s-au luminat când a văzut unealtă cu dublă funcţionalitate primită cadou de la firma de tapiţerie. Când am revenit cu cănile aburinde, el deja o încerca aplicându-şi câteva lovituri pe coapsă.

— O nouă piesă din trusă? a întrebat el.

— A venit împreună cu canapeaua, am explicat.

— Super.

Una din fostele prietene ale lui N, cea care i-a frânt inima, a început să-şi facă sporadic apariţia pe la sala de fitness. Remarc că nu vine niciodată la o oră la care e posibil ca şi el să fie pe-acolo. Uneori mai zăbovesc pe la vestiare ascultând în caz că stă de vorbă cu cineva şi ştiind că cunoaşterea situaţiei ei curente ar fi fost o informaţie foarte preţuită, într-adevăr. Iar dacă ştie cine sunt, nu s-a trădat.

Nu sunt sigură dacă e bine sau nu să-i spun lui N. Abia ne băuserăm cănile de ceai pe jumătate când conversaţia a alunecat, inevitabil, spre ea.

— Nu ştiu dacă e de-ajuns s-o sun, a spus el. Dacă are un alt prieten, o să mă simt nasol; dacă nu, o să mă întreb care a fost motivul despărţirii noastre.

— Când cineva decide că s-a terminat, nu mai poţi să faci nimic.

— Ştiu. Mă gândeam doar că, în sfârşit am rezolvat totul, în sfârşit... dar-ar dracii!

— Ce-ai păţit?

— Uită-te pe fereastră.

M-am uitat. O stradă rezidenţială, cu maşini parcate pe partea opusă. Unele case aveau luminile aprinse, altele, nu. Picături aproape invizibile de ploaie cădeau pieziş, apărând ca o spuzeală portocalie sub luminile străzii.

— Da, şi?!

— E maşina lui. E maşina fostului tău prieten. Am mijit ochii. Ochii mei nu mai sunt ageri cum ar trebui să fie, dar nu şofez şi tocmai mi-am revizuit noţiunea de "distanţă normală de la care se citeşte ziarul" la aproximativ 2 centimetri de nas. Dar, dar semăna înfiorător de mult cu maşina Băiatului - Fiat V-reg, la o distanţă de o intersecţie.

— Nu era acolo când am parcat, a spus N. Nici unul dintre vecinii tăi nu are aşa ceva.

M-am întors către canapea, mi-am îndreptat braţele, am luat cana de ceai şi m-am aşezat.

- Mmm. Nu cred. Nu ştiu.

Când N a plecat, după o oră, maşina nu mai era acolo, oricum.

dimanche, le 8 fevrier

Aşadar, suntem pe la mijlocul anilor optzeci. Uneori, vara, mama mă lasă să-mi petrec timpul cu un grup de tineri evrei, în cursul săptămânii. De obicei hălăduim pe la câte un centru comunitar, practicând jocuri de masă său fiind obligaţi să jucăm sporturi ale căror reguli nimeni nu le cunoaşte, cum ar fi korfball[37]. Uneori facem excursii.

Odată ne-am dus pe plajă cu două microbuze. Nu e o zi caldă, dar plaja e o încântare (ni s-a spus) aşa că nu trebuie să irosim ziua (ni s-a spus, de asemenea). Un profesor de la şcoală ne-a adus odată o stea de mare

---

37 Joc similar cu baschetul în care fiecare echipă e alcătuită din şase bărbaţi si şase femei (N. t).

decolorată din vacanţele petrecute în străinătate, aşa că mi-am petrecut ziua străbătând desculţă plajă în lung şi în lat, în căutarea unei asemenea creaturi.

Bineînţeles că n-am găsit nimic. Alte fete stau cu picioarele încrucişate în apă puţin adâncă şi se prefac că-şi "spală" părul cu nisip în loc de şampon. M-au rugat să mă alătur lor, dar am refuzat. Pare a fi prea rece.

Suntem periate obsesiv de conducătorii de grup înainte să ni se dea voie să ne urcăm în microbuze. Dar, cum la întoarcerea noastră nisipul e peste tot, adulţii trimit fetele într-o cameră, iar băieţii, în alta, ca să se dezbrace de costumele de baie şi să-şi scuture prosoapele, între cele două încăperi e un vestiar-culoar, iar băieţii nu se prind că două dintre fetele mai mari se uită la ei când se schimbă.

Eu n-am apucat să mă uit. Nu că n-aş fi încercat: fetele mai mari erau îndeajuns de înalte ca să blocheze priveliştea şi n-au vrut să mai lase pe nimeni. Au descris ceea ce au văzut (inexact, îmi dau seama mai târziu). Ani de zile după aceea am fost convinsă că membrul băieţilor are de-a lungul său un şanţ spiralat, echivalentul fizic al verbului "a înşurubă"[38].

Există un cântec pop care le place tuturor fetelor mai mari, care se ceartă cu privire la care dintre ele îl iubeşte mai mult pe solistul vocal sau al cărei nume s-ar potrivi mai bine cu al lui. Protestele lui cum că ar fi asexuat sunt lipsite de sens pentru ele. Nu, nu lipsite de sens; îl fac mai greu de cucerit. E cum nu se poate mai deosebit de băieţii care ne înconjoară de obicei. E frumos, clasic, parcă venit din altă lume şi, de loc, din Manchester. Iar dacă ştim ceva e că Manchester e mult mai co61 decât locul unde ne aflăm noi.

---

38 Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe dublul în limba engleză al verbului „to screw: a înşurubă şi a face sex cu cineva (N. t.).

În primul meu apartament de după absolvirea universităţii, despachetez vesela în bucătărie când la radio se transmite cântecul acela. E pentru prima oară când îl ascult fără acompaniamentul unui cor de fete de doisprezece ani.

Vara aceea petrecută cu grupul de adolescenţi a fost şi vara în care prietenii părinţilor mei au început să-mi spună “micuţa Alice”. Ca în *Alice în ţara din oglindă.* “Unde-i micuţa Alice?” întrebau ei, iar eu alergam de pe unde mă aflam, fericită ca am ocazia să impresionez. Sunt adusă la diferite întruniri ca sa irnpresionez cu capacitatea mea de memorizare. Mă ţin în atrieră, un joc de societate, veniţi să-l vedeţi pe acest adult precoce. Ştiu că mă tratează de sus vorbindu-mi astfel, dar în acelaşi timp sunt încântată fiindcă pot să le răspund pe propria lor limbă. Unul din prietenii de familie refuză să stea la masa noastră dacă nu e aşezat lângă mine. Mă întreabă ce părere am despre politică şi sunt surprinsă să aflu că am o opinie. Oricât ar fi ea de neinformată. Lucrurile nu s-au schimbat prea mult *de* atunci. Pe urmă mă roagă să recit o poezie, pe care o rosteşte vers după vers. O recit şi eu, cuvânt cu cuvânt.

— Într-o zi, s-ar putea chiar să asimilezi toate astea, spune el râzând.

Aşadar, sunt în bucătărie, singură, ascultând un cântec ca adult, nu ca Mica Alice. Versurile sunt foarte triste, la drept vorbind. Fără să-mi dau seama, am început să plâng.

mardi, le 10 fevrier

Futaiul: ghidul observatorului

Un futălău bun: face multă gălăgie, anunţându-i pe vecini că în clădire are loc o activitate sexuală adevărată. Nu lasă nimic în urmă şi nu sună imediat după. Pe scurt, ar trebui probabil să ceară să fie plătit pentru serviciile furnizate.

Un futălău prost: numără plăcile de pe tavan şi pe urmă îţi cere imperios să te logodeşti cu el.

Futabil: nu foarte atrăgător din perspectivă convenţională, dar emanând calităţi animalice, în afară de cazul în care animalul cu pricină este o vidră.

Fute-vânt: deloc probabil că în viitorul apropiat să se angajeze într-un futai veritabil.

Iadul futaiului: e populat de femei din varietatea "blonde şi bronzate", care preferă să vorbească despre diete, spiritualitate şi căţeluşi decât să facă sex. (Vezi şi: Chelsea, Tantalus.)

Răsfututã: nu mai poate fi receptaculul unui futălău obişnuit.

mercredi, le 11 fevrier

În ultima săptămână mi s-au aranjat alte trei întâlniri.

Asta ar putea să însemne că prietenii mei sunt preocupaţi de binele meu emoţional sau se tem de ce s-ar putea întâmpla dacă rămân singură prea mult timp, sau amândouă. Şi nu vreau să mă ataşez prea repede de First Date. E un tip drăguţ şi ne înţelegem bine, dar, cu cât mă gândesc mai mult la el, cu atât mai mult intenţiile lui mi se par puţin cam... intense.

Totuşi, nici unul dintre tipii "prezumtivi" nu corespundeau cu ce aveam eu în minte pentru o potrivire amoroasă.

Burlacul numărul unu era un tip simpatic - înalt, ochi negri stranii, accent velş ucigător. Dacă e ceva care să mă înnebunească, apoi e vorba de inflexiunile

melodioase ale bărbaţilor din Văi. Ştiu, e un criteriu superficial, dar cu toţii avem slăbiciunile noastre.

Din păcate, se pare că nenişorul nu fusese prevenit cu privire la detaliile profesiei mele. Pe la jumătatea primei întrevederi, mi-a relatat o anecdotă complicată, care în esenţă ajungea să-l ridiculizeze pe cel mai bun prieten al său fiindcă “se întâlnea cu sora unei prostituate”. Ah, mă rog. Păcat. Totuşi, masa luată împreună a fost drăguţă.

Burlacul numărul doi mă aştepta la un pub şi era deja beat când am ajuns, încă un exemplar destoinic al sexului bărbătesc, dar având probleme deosebite cu negocierea relaţiei dintre corpul său şi forţa gravitaţiei, în mai puţin de o jumătate de oră se agăţa de bar ca să se sprijine, după ce a descoperit că sunt inadecvat de măruntă ca să-i susţin greutatea de peste 95 de kilograme, care se mai şi clătina pe picioare.

După vreo două ore eram în căutarea unui club. În pofida ploii şi a sictirului generalizat, politica aplicată la uşă era “unul iese, unul intră”, chiar dacă localul nu era nici pe departe plin. Burlacul numărul doi s-a simţit jignit de acest tratament ofensator şi a decis să se adreseze bodyguarzilor în această problemă. Aceştia, la modul cel mai rezonabil, l-au aruncat în stradă fără prea multe formalităţi. L-am adunat de pe asfalt, l-am dus cu taxiul acasă la el, am găsit o pungă cu mazăre în congelator şi i-am lipit-o de obrazul tumefiat înainte să-mi fac ieşirea. Fiind deja inconştient, mă îndoiesc că a observat.

Burlacul numărul trei era genul de persoană pentru care a fost creată mantra “mai bine să taci şi să se creadă că eşti tâmpit decât să deschizi gura şi să înlături orice îndoială”. După o oră bătută pe muchie de conversaţie inteligentă (mie personal nefiindu-mi teamă că oamenii m-ar putea considera tâmpită), în sfârşit a scos la iveală nişte perle.

— Nu pot să spun că sunt un fan al [subiectului pe care-l studiasem la universitate]. Reuşind să anuleze o întreagă disciplină universitară cu o singură frază. E în regulă, e OK, nu pun preţ neapărat la asemenea lucruri. Aşa încât conversaţia a continuat, de data asta despre muzică, un subiect în legătură cu care a fost ceva mai însufleţit.

— Ascult orice, în afară de country&western.

Cum, o viaţă fără Dolly? Fără Patsy? Sau Flying Burrito Brothers? Recunosc, recolta actuală de interpreţi de la Nashville e înfiorător de anostă, dar să ştergi cu buretele personalităţi precum Wilco şi Lambchop? Ca s-o parafrazez pe diva muzicii country&western, mi-am epilat picioarele pentru chestia asta?

jeudi, le 12 fevrier

Într-un taxi, moţăi pe bancheta din spate. Avusesem genul ăla de zi când te trezeşti deja obosit şi nu prea-ţi iese pasienţa.

Mi-a sunat telefonul.

— Dragă, sper că eşti bine. Era şefa. Uitasem să o sun după ce-am plecat de la ultimul client.

— Scuze, da, sunt bine. Taxiul gonea spre nord, străzile erau liniştite. Totul a fost minunat, a fost foarte drăguţ.

— Întotdeauna zici că sunt foarte drăguţi. Pari atât de fericită.

— Fericită? Cred că da. Nu sunt nefericită.

Vreau să spun, individul era genul troglodit, dar pe ea nu o interesează să ştie.

— Asta pentru că încă nu ai fost victima vreunei agresiuni la locul de muncă.

Am râs. Prin comparaţie cu relaţiile reale, bărbaţii ăştia sunt nişte mieluşei, şi încă nişte mieluşei uşor de mulţumit. Chiar şi când am fost somnoroasă sau

deconectată, n-am întâlnit; până acum, nimic cu care să nu mă pot descurca.

— Cred că asta arată câtă grijă ai de mine, am spus.

Am ajuns acasă curând după aceea şi m-am dus la culcare, mi-am pus telefonul sub pernă pentru orice eventualitate, căci aşteptam un alt apel. A sunat pe la miezul nopţii.

.- Drăguţă, mai eşti trează? Poţi să mai faci un angajament?

— Mrrrr arrrrm mmmmmmmf fhmmmmmm.

— Bine, hai, culcă-te. Rămâi fericită, drăguţă.

vendredi, le 13 fevrier

De obicei îmi menţin opinii cât se poate de pozitive despre clienţi - fiind ei, cum s-ar zice, apa pe care pluteşte săpunul meu şi, de regulă, destul de plăcuţi, în stilul "corăbii care trec noaptea una pe lângă cealaltă". Dacă cineva face o pasiune pentru farmecele asistentei şcolare din jurul anului 1978, de exemplu, sau insistă să mă facă să citesc cu glas tare ziarul cu o voce sexy şi pe un ton indiferent, în timp ce el îşi imaginează că i-o trage pe la spate Fionei Bruce[39], mă întăresc şi merg mai departe. Dar unele lucruri depăşesc orice limite. Unele lucruri îmi îngheaţă sufletul.

De exemplu, referirea la vizita la hotel de ieri că fiind "o după-amiază încântătoare". Pentru numele lui Harvey N, omule, chiar n-ai nici pic de gust?

samedi, le 14 fevrier

Dar, fireşte, şefa se înşeală. Nu sunt chiar aşa de fericită. Este anotimpul iubirii, când sărbătorim

---

39 Cunoscută prezentatoare de televiziune din Marea Britanie (N. t).

aniversarea unui sfânt creştin făcând schimb de obiecte kitsch cumpărate la preţuri umflate.

Falsitatea crasă şi vădită a sărbătorii de Sfântul Valentin este îndeajuns de puternică încât să mă doboare până şi pe mine.

Nu e pur şi simplu faptul ideea de a fi singur, deşi, în sens strict tehnic, nu sunt singură - la Londra, niciodată nu eşti singur - am prieteni din belşug şi muncă destulă. Nu, e mai mult răsfăţul infatuat reciproc pe care ajung să-l trăiască cuplurile.

Nu-i pizmuiesc pe cei care se simt bine. Se ştie că am zâmbit către cuplurile care se giugiuleau în metrou în vreme ce femeile însărcinate şi bătrânicile erau obligate să stea în picioare. Dacă aveţi o persoană care să însemne mai mult sau mai puţin pentru voi, vă încurajez din toată inima să vă oferiţi cât de multă dragoste puteţi în ziua aceea.

Ce mă calcă pe nervi este felul neruşinat în care manichiurişti, coaforii şi furnizorii de lenjerie ieftină profită de pe urma acestei zile. Eu fac eforturi ca să-mi menţin tenul frumos şi să mă îmbrac în mătase în orice zi din an, şi care mi-e răsplata?

Nimic. Rezervă-ţi un week-end în doi la o staţiune balneoclimaterică în februarie şi ai parte de discounturi la greu. Alo, vă rog frumos. Cred că merit un tratament mai bun aici. Sigur, Ziua Sfântului Valentin e pentru *lifestyle* echivalentul Crăciunului, dar ce-ar fi să mai păstrăm nişte mălai şi pentru oamenii care te păstrează pe linia de plutire şi în restul anului? Am adus în discuţie acest subiect cu femeia care mă epilează pubian în ultimul timp. N-a fost impresionată de logica mea.

dimanche, le 15 fevrier

Nu prea aveam ce face în acest week-end, aşa că m-am dus în vizită la mama lui N. E o femeie minunată, robustă la minte şi la trup, care a rămas văduvă de curând. Mi s-a părut potrivit să-mi petrec Valentine's Day cu o persoană a cărei atitudine faţă de bărbaţi este: “Nu-ţi face griji, draga mea, pân-o să găseşti tu unul bun, oricum o să moară şi-o să te lase baltă.”

Se gândise să vândă locuinţa familiei acum că toţi copiii ei sunt oameni în toată firea, iar ea a rămas singură.

— Trebuie să ţi se pară tare pustie acum, am spus eu cu prudenţă. Niciodată nu ştii cât de departe şi cât de repede poate să-ţi intre piciorul în gura interlocutorului atunci când stai de vorbă cu un vârstnic.

— Nici vorbă, a spus ea. Pentru că, vezi tu, am micile fantome.

— Da, fireşte că le ai, am spus. Bătrânica se scrântise, de bună seamă. Nu m-am mai gândit la asta.

Mai târziu am ieşit să ne plimbăm prin cvartalul ei. E situat într-o zonă rurală neglijată din nordul Londrei, care n-a fost niciodată în pas cu vremea, unde încă mai există măcelarul de cartier (şi care nu vinde coriandru “ecologic” sau cârnaţi din carne de porc de Tamworth gurmanzilor de ultimă oră), unde pub-urile au rămas autohtone şi nu se dau peste cap să atragă atenţia celor de la Michelin sau Egon Ronay, iar rezidenţii au maşini normale, nu Land Rover-uri gigantice sau, şi mai şocant, folosesc transportul în comun. Pe scurt, la ţară. Şi chiar e o zonă de-a dreptul frumoasă.

Am tot trăncănit prin magazinul de la colţ şi am cumpărat un ziar şi sandvişuri. Am insistat să luăm de la brutărie două prăjituri cu glazură roz şi o inimioară din plastic înfiptă în vârf Am mers mai departe, până la un cimitir. Vremea nu era nemaipomenită, cam cenuşie şi bătea şi un pic vântul, dar parcă o nuanţă de albastru

încerca să răzbată pe cer. Mama lui N s-a aşezat cu greutate pe o bancă din piatră din apropierea unui monument funerar.

— Hai, citeşte-l.

Am citit. O familie - tatăl, mama şi patru fetiţe - cu numele şi datele naşterii şi ale morţii inscripţionate cu literele înflorate ale epocii victoriene timpurii.

— Nu observi nimic? a spus ea.

— Toţi au murit în aceeaşi zi. A fost cumva un accident?

— Un incendiu, mi-a spus. În casa în care locuiesc eu acum.

— O doamnă cu părul alb, care plimbă un terrier, s-a oprit în apropiere. I-a făcut cu mâna mamei lui N în timp ce cătelușul ei pângărea amintirea eternă a nu ştiu cărui ofiţer decorat.

— Nici nu s-au trezit din somn, zise ea.

— Cred că vrei să mă tragi pe sfoară.

Dar nu m-am putut abţine să-mi imaginez un pat în care dorm nişte fetiţe, cu păturile şi pijamalele din flanelă cuprinse de flăcări. O soartă pe care se presupune că am eliminat-o o dată cu încălzirea centrală şi mobila ignifugată. Genul de lucruri care acum se întâmplă doar atunci când câte un tată în pragul falimentului o ia pe arătură şi-şi mătrăşeşte întreaga familie.

— Când te trezeşti mâine, să cobori în bucătărie să vezi dacă nu miroase a fum.

— Şi de unde ştiu că nu e de la pâinea prăjită? am spus zâmbind.

— Nu e, a replicat ea. Sunt cele patru mici fantome, care nici n-au apucat să se trezească.

Ne-am dus acasă, am citit ziarul şi ne-am mâncat sandvişurile. I-am trimis un sms lui N ca să-l anunţ că petrec de minune cu maică-sa, întrebându-mă în taină dacă voi fi în stare să dorm la noapte. Fiecare pârâit de rămurică şi foşnet de vânt de afară se auzeau ca un

incendiu care se întinde şi la fiecare câteva minute săream ca arsă în pat convinsă că aerul mirosea a fum. Dimineaţa, când m-am trezit, am găsit o bucătărie lipsită de fum şi un mesaj pe telefon: “Distracţie frumoasă în week-end. Nu asculta poveştile ei cu fantome. N”.

lundi, le 16 fevrier

O bătaie în uşă în dimineaţa asta în timp ce-mi uscam părul. Era unul dintre muncitorii constructori, care ţinea în mână un trandafir roz.

— Ăă, îmm, a “spus” el fermecător.

— E pentru mine floarea? am întrebat. Constructorii ar fi trebuit să termine deja, dar apăruseră probleme cu noua maşină de spălat vase, problemă pe care fie nu erau dispuşi să o descrie unei constituţii delicate ca a mea, fie erau incapabili s-o formuleze în cuvinte. Necesităţile lor matinale legate de ceai şi asigurările vagi că vor termina în curând au devenit aspecte permanente ale vieţii mele casnice. Dacă unul dintre ei decide să cimenteze relaţia noastră, nu sunt sigură că aş fi în stare să-l descurajez, poate doar punând la cale o criză de ceai.

— Ce drăguţ!

— Nu *e* de la mine, a insistat el. Adică, vreau să spun... nu e de la mine, cineva mi l-a dat ca să vi-l dau.

— Foarte frumos. Şi e şi vreun bileţel?

— Io n-am văzut nici unul.

— Şi de la cine spuneai că e?

— Nu ştiu. S-a gândit un moment, scărpinându-şi bărbi cu tubul de plastic cu care era înfăşurat mugurul de trandafir. Un tip.

— Şi cum arăta?

— Aşa, cam de înălţime medie.

E bine de ştiut că lipsa lor generală de precizie nu e doar o metodă de a-şi asigura privilegiul ceaiului. Am

bănuit că dacă aş fi încercat să aflu mai multe detalii, cum ar fi dacă “peţitorul” venise pe jos sau cu maşina, n-aş fi obţinut decât nişte informaţii la fel de inutile.

— Păi, atunci, mulţumesc că mi l-ai adus, am spus, preluând controlul asupra florii. Constructorul s-a întors şi a plecat târşindu-şi picioarele la dubiţa lui. Am remarcat că plasticul avea o etichetă de la florăria de după colţ, aşa că din partea ăsta n-aveam nici un indiciu. Ţinând cont de fluxul mare de clienţi pe care trebuie să-l fi avut săptămâna asta, nu-mi imaginez nici că personalul şi-ar aduce aminte cine a cumpărat trandafirul.

I-am întrebat pe toţi candidaţii rezonabili, dar nimeni n-a vrut să-şi asume responsabilitatea gestului. Prin urmare, reiese că am pe cineva care mă iubeşte în taină, dar cum e o perioadă a anului propice pentru aşa ceva, n-am să mă las frământată prea tare de problemă. Cine-a spus că romantismul a murit?

mardi, le 17 fevrier

Prin 1992 studiam deja franceză de vreo şase ani. N-am fost niciodată prea bună la materia asta. La şcoală nu citeam niciodată ceva interesant. Aveam o prietenă din Canada, Francoise, care mi-a spus că Marguerite Duras e “sexy”. Aşa că mi-am cumpărat cea mai scurtă dintre cărţile ei pe care am găsit-o, dat fiind că franceza mea lasă de dorit, şi de-atunci traducerile au încetat să-mi mai placă. Cartea era *L'Amant.*

Traducerile sunt ca pastele. La început, fiindcă nu ştii de nici unele, cumperi tot ce se nimereşte. Cărţi-audio cu Keith Harrjs citându-l pe Gunther Grass? Bineînţeles. Versiunea în benzi desenate a *Iliadei?* Bagă! Dar cu cât prinzi mai mult gustul pentru originale, cu atât devii mai pretenţioasă, îţi încerci mâna cu o traducere simplă, înarmată doar cu ustensilele de bucătărie esenţiale, iar

rezultatul nu e deloc rău. Prietenii sunt impresionaţi. Şi, ca să fim cinstiţi, şi tu eşti. Investeşti ceva mai mult timp şi eforturi, iar consecinţele sunt pozitive, în cele din urmă, te arunci cu toate forţele pe Cartea de bucate / Gramatica Clasică Oxford şi te transformi într-o maşină de spaghetti / tradus. Cumperi cărţi suplimentare, te înscrii în societăţile de apreciere şi urmăreşti programele adecvate. După care îţi dai seama cât de cronofag este acest interes al tău şi, mai rău, cât de plictisitoare au ajuns să te considere prietenii, atunci când vorbeşti de grisul de calitate / Hesse în original, ca şi cum ar avea vreo importanţă. Aşa că las-o mai uşor. Cei care nu procedează astfel, ajung să-şi facă din asta o profesie sau în scurt timp se pomenesc că ajung echivalentul social al unei grenade de mână la orice party.

Dar chiar şi atunci când renunţi să-ţi mai prepari singură pastele / să traduci din original, ai căpătat suficiente cunoştinţe ca să strici plăcerea pe care ai simţit-o la început. Niciodată n-o să-ţi mai placă “doar” un castron de paşte, “doar” o carte frumoasă de citit. Nici una dintre ele nu mai are gust bun atunci când devine insipidă, superficială, produs de serie, aseptizat pentru piaţa occidentală. Aşadar, am cumpărat *V Amant* în franceză ca să văd dacă pot s-o citesc. De asemenea, a fost singura ediţie la care nu se făcea reclamă pentru film pe copertă. Nimic nu mă îndepărtează mai rapid de o carte ca temutele cuvinte “Acum pe marile ecrane”.

Aşa că am început s-o citesc. Cartea nu mi-a plăcut, n-am găsit-o sexy. Pe mai bine de o duzină de pagini, autoarea scrie despre căldura din Asia, o rochie de mătase, a pălărie. Descrie o fată având aceeaşi profesie ca mine - micuţă pentru vârsta . ei, împovărată de o claie de păr greu, delicată şi ciudată. Franţuzoaica minţea, de bună seamă. Nimeni de teapa mea nu poate să fie sexy, îmi ziceam. Poate că în unele pasaje puteam să

desluşesc ce voia să spună, deşi nevoia de a apela tot timpul la un manual de gramatică a limbii franceze ca să descifrez frazele meşteşugite ale autoarei făcea să dispară farmecul lecturii.

Şi deodată a venit surpriza. Spre sfârşitul cărţii - pe care nu-l voi dezvălui, fiindcă a relata ce s-a întâmplă (chiar dacă finalul nu e surprinzător) i-ar diminua efectul - mi-au dat lacrimile. Ceva care nu mi se întâmplase mie îmi frânsese inima: Aşa mi-am dat eu seama că sunt capabilă de simţăminte.

Din când în când, o recitesc. Adesea când mă simt singură.

Finalul vine întotdeauna că o rafală, mereu cu acelaşi efect.

mercredi, le 18 fevrier

Înainte era simplu să-mi cumpăr lucruri uşor jenante şi să le ascund printre celelalte cumpărături. Desigur, nu e vorba de vreun vicleşug inteligent, ci mai degrabă o ficţiune acceptată social. Nici un vânzător nu se lasă păcălit de deodorantul extra-putere ascuns printre portocale, dar nu e frumos să comentezi asupra unui obiect care se iţeşte din grămada de cumpărături banale ca măgarul dintre oi. Şi-apoi, cu toţii avem necesităţi fiziologice.

Pe de altă parte, dacă pui în coş prea multe asemenea articole, cauţi mişţoul cu lumânarea. Un martor la achiziţiile mele obişnuite de produse cosmetice ar putea bănui că fac cumpărături pentru cel puţin şase transsexuali aflaţi în fază postoperatorie. Aşa încât am un furnizor la care fac cumpărăturile normale şi un altul pentru orice altceva.

Lista de cumpărături normală la Farmacia 1:

Şampon

pastă de dinţi
săruri de baie
mască-gel din castraveţi
burete loofa

În cel mai rău caz, asta ar putea provoca remarca plină de solicitudine: “Oh, o mască de faţă? Vă trataţi singură?” Prin contrast cu cumpărăturile de azi de la Farmacia 2:

tampoane
pesare ginecologice
prezervativ
dropsuri mentolate fără zahăr
lubrifiant
şerveţele post-epilare
lichid de autobronzare
lame de ras
granule de citrat de potasiu (pentru cistită)

Ceea ce a fost întâmpinat cu o replică vag dezinteresată:

— Dacă vă interesează, găsiţi şi remedii pentru halitoză în celălalt capăt al culoarului doi.

Japiţă!

jeudi, le 19 fevrier

Muncitorii au trecut acum la iritanta problemă a frigiderului meu. Asta e o surpriză, nu numai pentru că nu i-aş fi crezut în stare să se descurce cu complexitatea condensoarelor interne, dar mai ales pentru că habar n-aveam că frigiderul meu are vreo hibă.

— Ce-i cu zgomotul ăsta? a întrebat unul dintre ei ieri după-amiază, deranjat fiind de la studierea detaliată a unei crăpături într-o placă de gresie (pe care mă grăbesc să precizez că tot el o pricinuise - un accident nefericit produs în cursul instalării noii maşini de spălat vase

tocmai în momentul ales de una dintre vecinele mele mai voluptuoase să-şi înceapă alergarea zilnică).

— Nu ştiu, am spus ridicându-mi privirea din ziar. Frigiderul, de bună seamă.

Începusem să mă obişnuiesc cu zumzăitul ocazional ca de greier al acestuia, ba chiar începusem să-l găsesc liniştitor.

Individul a deschis uşa frigiderului.

— Fir-ar să... când aţi dezgheţat ultima oară chestia asta?

Dezgheţat? Dar nu fac asta:singure, dacă sunt lăsate îndeajuns de mult timp, ca şi cizmele de cauciuc vechi de un deceniu din fundul debaralei, pe care mă aştept să le găsesc cu toate găurile lipite de la sine data viitoare când o să am nevoie de ele?

— Păi, nu cred c-am făcut-o vreodată.

A trecut în revistă peisajul dezolant al pâinilor învelite cu un strat de ţurţuri, alături de sticlele de votcă mumificate.

— Vă daţi seama că ce s-a adunat aici împiedică mecanismul de etanşeizare prin vid să funcţioneze corespunzător?

Ce-a fost asta?

— Poftim?

— Uşa nu se închide. Zgomotul pe care-l auziţi îl scoate frigiderul care încearcă întruna să înlocuiască aerul rece scurs afară.

Ceea ce ar explica şi curentul din bucătărie.

— Cred că asta nu presupune achiziţionarea unui frigider nou?

— Nu.

— Şi nici decongelarea frigiderelor nu face parte din aria voastră de competenţe?

— Nu.

Păcat că neglijarea aparatelor electrocasnice nu garantează obţinerea unora noi de la proprietăreasă. Zău c-o să trebuiască să analizez mai cu atenţie clauzele contractuale când o veni momentul reînnoirii. Aşa încât, sub privirile atente ale muncitorului aflat în pauză, sorbind ceai şi răsfăţându-se cu numeroasele şi variatele plăceri ale unuia dintre tabloidele cele mai interesante ale ţării, am atacat furtuna de gheaţă cu mâinile înfăşurate în prosoape, având la îndemână cuţitul pentru legume, ca un temerar explorator polar sau ca un canibal suburban atins de demenţă - la alegere. Şi nici placa de gresie n-a fost reparată, încă.

vendredi, le 20 fevrier

A2, cel cu amorul în latex, atât de fericit de recent descoperitul său fetiş, este extrem de preocupat de binele meu romanic. Mă străduiesc din răsputeri să nu comentez că, dacă alternativa la a fi celibatar este să miroşi ca o explozie într-o fabrică de cauciuc, atunci, mulţumesc, nu-mi trebuie.

Ne-am întâlnit la o cafea şi să mai vedem ce talente se preumblă prin oraş. Mai exact, el l-a urmărit din priviri pe respectivul talent, în vreme ce eu făceam tot ce puteam ca să evit inevitabilul codoşlâc.

— Peste umărul meu, a şuierat A2 şi m-am uitat că să văd cine era acolo. Nu, nu te uita direct la el. Aruncă şi tu o privire.

Ce era asta, şcoala generală? “Vrei să mă săruţi? Bifează Da sau Nu.”

— Începi să semeni cu maică-mea, am pufnit eu. Şi, în orice caz, e prea scund.

— De unde ştii, că doar stă jos?

— O, crede-mă, ştiu.

Cămaşă albastră din bumbac încheiată la toţi nasturii şi vârâtă în pantalonii cu talie prea înaltă.

— Şi probabil că are şi toate romanele lui Patrick O'Brian[40].

— Cred că glumeşti. (Era limpede că A2 nu vedea pădurea din pricina arborilor de cauciuc.) Nu poţi să respingi pe cineva din cauza gustului... nu, nici măcar asta, ci doar pe baza *presupunerii* că n-ar avea gusturi potrivite.

— Se poate face, s-a făcut, se va face.

Câteva minute mai târziu, în timp ce făceam pe din două un *pain au chocolat,* a zărit un alt potenţial pretendent.

— La stânga, înalt. Citeşte.

M-am uitat într-acolo. Se vede treaba că omul legumea îndelung un pahar cu apă, stând cu picioarele desfăcute sub masă ţinând în mână un exemplar *paperback* din *Requiem for a Dream.*

— Nu-i rău, am spus eu pe un ton meditativ. Ba nu, stai, e fumător, nici o şansă.

— Dar ai mai avut prieteni fumători.

— Am trecut de faza aia, am spus. Dacă tot e să aibă un hobby costisitor şi inutil, aş prefera să fie schiatul sau, şi mai bine, să-mi cumpere mie lucruri costisitoare şi inutile.

— Dac-o ţii tot aşa, o să mori singură.

Asta mi-o spunea unul care, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, îmi spunea că nu mai făcuse sex de şase luni şi, prin urmare, se trecuse permanent pe linie moartă. Acelaşi om care tânjeşte etern după prima lui iubită, pe care n-a mai văzut-o de când aveau amândoi şaptesprezece ani. Cu prieteni ca ăştia, cine mai are nevoie de rude. Am pufnit sfidător:

---

40 Romancier şi traducător britanic (1914-2000), cunoscut mai ales pentru romanele sale istorice (N. t.)

— Păi, la vârsta mea venerabilă, aspectul ăsta nu mă mai interesează. Şi-apoi, dragul meu prieten acoperit cu tâlc, oricum toţi murim singuri.

samedi, le 21 fevrier

Am un client pe care l-am văzut deja de două ori. O faţă dură, pomeţi proeminenţi, ochi limpezi şi pleoape de invidiat.

Un tip *cool,* chipeş într-o manieră aspră, blând. Inteligent.

Vorbim despre cărţi, e inginer nu ştiu de care şi îşi detestă slujba, aşa că vorbim despre piese de teatru şi filme. Eu mă entuziasmez pentru prestaţia lui Ben Kingsley din cutare sau cutare rol, sau în ceea ce-l priveşte pe Anthony Sher. El zâmbeşte pe jumătate. Habar n-am de ce e burlac. Poate că pur şi simplu vrea să fie singur?

Ies din bloc şi mă îndrept spre râu ca să iau un taxi. În drum spre staţia de taxi, am trecut pe lângă intrarea într-o staţie de metrou, unde un tip fără picioare solicita donaţii.

— Ajutaţi un biet infirm, vă rog, ajutaţi un biet infirm, cânta el.

Un strop de sudoare mi-a curs pe partea interioară a coapsei, probabil singura părticică din mine pe care o simţeam cu adevărat caldă. Când a ajuns la marginea de sus a ciorapului, am simţit cum se disipa în ţesătură. O clipă mai târziu, s-a auzit din nou vocea invalidului:

— Ajutaţi un biet infirm, vă rog, ajutaţi un biet infirm.

Cadenţa lui era monotonă dar cumva melodioasă, în ritm cu paşii valurilor de oameni care treceau pe lângă el.

— Ajutaţi un biet infirm, vă rog, ajutaţi un biet infirm.

M-am aşezat la coadă, dar, pentru câteva minute, n-a apărut nici un taxi. Un bărbat scund şi rotofei, purtând două pungi din plastic încărcate până la refuz s-a apropiat de mine:

— L-ai acceptat pe Iisus drept Domnul tău? m-a întrebat.

A sunat ca o replică reflex, văduvită de înţeles, la fel de automată ca un "salut".

— Mă tem că nu, sunt evreică, am spus. Răspunsul standard. Pentru mine, mai curând o chestiune culturală decât una religioasă, dar de obicei suficientă ca să-i gonească pe nebuni.

A dat din cap cu compasiune, ochii lui neridicându-se nici o clipă deasupra umărului meu.

Evreii şi-au dorit un rege, iar Dumnezeu le-a dat un rege, iar acesta era maniaco-depresiv, înţelegi, se ducea ca să se ascundă prin tufişuri şi striga la lume.

Am putea zice că nu era un rege foarte eficient, am spus.

O să îngheţ stând în picioare pe pod, a spus şi, luându-şi sacoşele cu cumpărături, s-a dus pe drumul lui.

dimanche, le 22 fevrier

Astăzi am primit următoarele:

Rest o monedă de l liră (de la o monedă de 2 lire; luat autobuzul)

O pereche de ciorapi albi (de la sală, unde-i lăsasem),

O alarmă personală (de la un prieten)

O brăţară din argint şi chihlimbar cinci margarete din acelea fluorescente, care arată straniu (de la un admirator neplătitor)

Factura de la constructori (dar parcă proprietăreasa trebuia să se ocupe de chestiile astea?)

Priviri ciudate de la un şofer de taxi (deci, ştia)

O răceală (vezi primul articol din listă)

Aşadar, mult lăudatul transport public îmbunătăţit al lui Ken Livingstone se dovedeşte destul de capabil în ceea ce priveşte calitatea de “public”, chiar dacă nu oferă prea mari satisfacţii în privinţa termenului “transport”. Ei bine, o ocazie foarte nimerită să mă-nfofolesc şi să-mi petrec timpul în compania unor cărţi bune şi să cer clătite de la prietenii mei cei mai dragi.

lundi, le 23 fevrier

Maşina misterioasă a revenit; nu vreau să mă uit într-acolo, dar nu-mi pot dezlipi privirea; nu sunt convinsă că e doar paranoia; trebuie să-mi amintesc să încui toate broaştele; constructorii îmi aruncă priviri ciudate; îmi trece prin cap să investesc într-o perucă şi o pereche de ochelari uriaşi, a la Jackie Onassis şi asta nu doar de dragul de a zgâlţâi o înfăţişare demodată.

Altfel, ceva mai bine azi, mulţumesc de întrebare.

mardi, le 24 fevrier

El: Ăă, ai un... nu sunt sigur...

Eu (uitându-mă peste umăr la bărbatul îngenuncheat în spatele meu): E totul în ordine, scumpule?

— E o... nu prea ştiu cum să-ţi spun asta...

Dintr-o dată, m-am îngrijorat - ce-o fi? O umflătură de la lama de ras? Să fi rămas vreun smoc de păr? Un tampon de săptămâna trecută? îmi creşte cumva vreo coadă?

— Da?

— Ai vânătăi pe spatele coapselor.

— Aa, despre asta era vorba? Nu înseamnă altceva decât că nu eşti primul care calcă ceva mai apăsat pe drumul ăsta, dragule. E în regulă? Putem s-o facem şi altfel.

— Păi, la drept vorbind, a spus el şi-am simţit cum mădularul i se întăreşte şi mai mult, iar el mă asalta cu şi mai multă vigoare. Ai putea să-mi povesteşti cum s-a întâmplat.

mercredi, le 25 fevrier

A1 a ajuns la o aniversare "rotundă". Partenera lui s-a ocupat de aranjamente şi a rezervat o masă la un local indian supraevaluat din Clerkenwell, ceea ce e acceptabil, ţinând cont de faptul că fata nu are nici pic de gust.

Aşteptam cu nerăbdare să ies în oraş într-o companie mai numeroasă. Munca poate fi intensă uneori. E ca şi cum ai avea de susţinut o serie prelungită de întâlniri "oarbe", străduindu-te să te achiţi de partea ta de obligaţie cât mai lejer şi fără complicaţii, ştiind că o să ai foarte puţin de câştigat din asta.

Istovitor. Nici revărsarea curentă de prime întâlniri nu mi-a fost de folos. Şi, chiar dacă-mi place să stau prin baruri şi cafenele cu câte un grup mai restrâns de amici, apare întotdeauna pericolul ca, ştiind prea multe unii despre ceilalţi, toate subiectele de conversaţie să se irosească. Nu te poţi distra decât cu oamenii care te cunosc din pubertate:

— Vă amintiţi de... (Gest vag cu mâna.)

— Da, exact ca-n film.

— Oh, Doamne! Şi chestia cu braţul pe care-o făcea B.

— Citat la întâmplare din Star Wars.

Referinţă la politica anilor 1990.

Tăcere satisfăcută sau accese inexplicabile de chicote preţ de o jumătate de oră.

Nu e o fortăreaţă care să admită cu uşurinţă noi apărători, iar prietenele lui N şi A se simt de obicei "pe tuşă", indiferent de farmecele şi aptitudinile lor. De

exemplu tipa care a fost crescută într-o comună din Africa de Sud, şi-a construit ultima casă de la temelie până la acoperiş şi n-a fost niciodată la un McDonald's (de fapt, o calitate admirabilă). Dar nu putea să citeze pe de rost din *The Princess Bride*[41], ceea ce o făcea să se afle într-o permanentă stare de buimăceală, mai ales când A2 încerca - şi nu reuşea - s-o ceară de nevastă explicându-i ca Viaţa înseamnă Suferinţă[42].

Trebuie să ieşim mai des. Cu alţi oameni. Oameni normali.

Am ajuns târziu, dar arătam elegant în cămaşa din mătase neagră şi pantalonii bine croiţi. Cu părul strâns într-un coc, cercei delicaţi din perlă. Okay, arătam ca asistenta de producţie a unei trupe de Gothic Metal. Ei, şi ce? Masa era însufleţită, băutura curgea, conversaţia era dureros, fericit şi minunat de normală. M-am aşezat vizavi de N, care o adusese pe prietena sa, Angel, cealaltă "profesionistă" cu care avusesem micul diferend luna trecută. Dar, după toate aparenţele, îi venise mintea la cap şi acum părea drăguţă şi binedispusă.

Pe la jumătatea cinei, Angel m-a rugat să-i dau telefonul meu - îi murise bateria - ca să trimită un sms. Ei, da, sunt o persoană încrezătoare şi, ocupată fiind să flirtez cu Adonisul din dreapta mea, n-am mai verificat ce fel de mesaj şi cui îl trimisese.

Aşa că am fost luată prin surprindere când First Date a apărut tocmai când se desfăceau cadourile. Mi-a zâmbit. I-am zâmbit şi eu. A trecut în revistă personajele aflate la masă şi s-a aşezat lângă Angel. Interesant. Ar fi trebuit să-mi dau seama că cei doi se cunosc, dar niciodată nu mi i-aş fi închipuit că un potenţial cuplu.

---

41 Film realizat în 1987 de către Rob Reiner după romanul omonim al lui William Goldman (N. t.).

42 Citat din romanul de mai sus (N. t.).

Adonis a zâmbit şi s-a prezentat întinzându-se peste masă.

First Date i-a strâns mâna.

— Iar tu eşti cu...? s-a interesat Adonis.

— Cu ea, a zis el, arătând cu capul către mine. Am râs nervos.

— Sigur?

— Păi, nu m-ai invitat, adineauri?

I-am aruncat lui Angel o privire cruntă.

— Presupun că arăt ca şi cum aş fi făcut-o, am spus. Nu sunt răspunzătoare pentru asta... Îmi cer scuze pentru confuzie.

Finalul cinei mi l-am petrecut acordându-i întreaga mea atenţie fetei sfioase şi palide de lângă mine, în vreme ce Adonis şi First Date - care, după cum s-a dovedit, aveau cunoştinţe comune - pălăvrăgeau despre zilele de studenţie. N s-a scuzat şi s-a cărat rapid, Adonis s-a fofilat şi el, toţi cei de la celălalt capăt al mesei urmau să se ducă la nu ştiu cine acasă ca să continue băuta, aşa că am rămas cu Angel şi cu First Date.

Ea s-a dus să-şi recupereze maşina, propunând ca noi trei să ne ducem la un bar de noapte pe care-l ştia.

First Date şi cu mine am ieşit în stradă tocmai când Angel apărea cu maşina de după colţ.

— Îmi pare rău, a spus el.

— E ceva ce aparţine de trecut, am spus, deşi era limpede că lucrurile nu stăteau aşa.

— N-am ştiut că mesajul nu era de la tine.

— Ştiu.

— Cumva... te încurc?

M-am întors spre el, supărată pe situaţie, supărată pentru că mă simţeam manipulată, chiar dacă nu el era cauza. Supărată fiindcă mă simţeam supărată; de ce să fiu furioasă, la urma urmei? în cea mai mare parte eram

supărată pe vulnerabilitatea lui, pe nevoia lui de a fi dorit de mine. Vocea lui avea timbrul lui...

— Pentru că te iubesc.

Mda, asta.

Am oftat, am închis ochii. Am rămas multă vreme pe trotuar, în tăcere. Eu mă uitam la pantofi, el se uita la mine. Nu era ceea ce-mi dorisem şi nici cum îmi dorisem să se întâmple. Un om ne-a întrebat cum se ajunge nu ştiu unde; l-am îndrumat spre următoarea intersecţie. Mă cuprindea teama, ca o ceaţă întunecată; mă simţeam ca prinsă în capcană de către prieteni bine intenţionaţi, de către soartă.

— O să mă duc cu un taxi acasă, am spus în cele din urmă.

Singură. Tu du-te să te întâlneşti cu Angel la bar, altfel o să creadă că am lăsat-o baltă.

Sau că ne-am dus acasă împreună, mi-am zis.

jeudi, le 26 fevrier

A doua zi dimineaţă am găsit trei apeluri ratate şi un sms.

Primele două apeluri erau de la numere pe care nu le cunoşteam. Nici un mesaj vocal. Nu era ceva foarte neobişnuit, dar nu mi s-a părut lucru curat. Aşa că i-am sunat eu.

— Bună dimineaţa. Cumva, din întâmplare, aţi sunat astă-noapte la numărul meu de telefon?

Amândoi au fost confuzi, fiindcă erau în mod clar oameni care nu mă ştiau, dar, dacă evidenţa apelurilor poate fi considerată un judecător imparţial, am încercat să-i sun. A reieşit că Angel trimisese mai multe sms-uri. Iar adresanţii încercaseră să o găsească sunând la numărul meu.

Cât de idioată am putut să fiu. Bine măcar că n-au fost convorbiri internaţionale.

Al treilea apel ratat fusese de la First Date, cândva, pe la orele mici ale dimineţii. Iar sms-ul era tot de la el: “Te mai vezi cu N? Dacă da, îţi dai seama că eu n-am ştiut?”

Am oftat. L-am şi sunat; era deja la birou.

— Alo, scuze că te deranjez la serviciu.

— Nici o problemă. (Părea surprins.)

— Ţi-am citit mesajul. (N-a răspuns.) Nu mă mai văd cu N. N-am mai avut nimic cu el de nici nu mai ştiu când. Cine ţi-a spus că n-ar fi aşa? (în continuare, nici un răspuns.) Ei lasă, nu-i nimic, chiar nu trebuie să întreb, nu-i aşa?

— Păreţi aşa de apropiaţi şi, cum amândoi sunteţi singuri...

— Asta înseamnă automat că suntem mai mult decât prieteni?

— Ei, nu, nu înseamnă. (A făcut o pauză.) Dar Angel a fost foarte surprinsă când a aflat că tu şi cu mine suntem combinaţi şi mi-a zis, nu ştiam despre tine şi N?

— Scuză-mă... noi doi... suntem combinaţi?

— Îhm.

— Bun, lăsând asta deoparte - o persoană pe care abia ai cunoscut-o e o sursă de informaţii mai credibilă decât mine în ceea ce priveşte viaţa mea?

— Păi...

— Asta-i o tâmpenie!

— Ei, hai, calmează-te. Te iubesc. Ţin la tine. Şi...

Ahh, cuvintele alea stupide, din nou.

— Eu nu simt la fel. Dacă n-ai ştiut asta, acum ştii. N-o să-ţi minimalizez sentimentele şi să-ţi spun că n-ar trebui să le ai, dar nu ştii nimic despre mine. Oricum ar fi, ceea ce simţi nu-ţi dă nici un drept.

Ah, opreşte-te, ştiu că acum ţip şi că totul a ieşit prost. Nu e vorba de faptul că-l vreau, dar vreau să-mi clarific poziţia fără ca el să creadă că sunt o naşpetă.

Nu. Uitaţi asta. Cu cât înţelege mai repede asta, cu atât mai devreme se va putea duce să caute pe cineva pe care să-l poată iubi cu adevărat. Nu vreau asta. Aş fi o nemernică.

— Totul e doar o neînţelegere. Sunt sigur că putem discuta despre asta cu ea...

— O, te rog... taci. Nu vreau să vorbim despre asta. Nu vreau să vorbesc cu ea. Sau cu tine. Zău că nu mă interesează deloc chestia asta.

— Dar eu...

— La revedere.

O pauză. Puteam să-mi imaginez faţa lui, ce aş fi făcut în aceeaşi situaţie. Aş fi tras de timp sau aş fi acceptat cu eleganţă? Spre meritul lui, a ales a doua variantă. '

— La revedere, îţi urez să ai noroc. O să-mi fie dor de tine.

— Mulţumesc.

Am închis telefonul. Şi m-am dus la computer ca să-i trimit individei un e-mail supărat cu privire la numerele misterioase şi la conversaţia ei cu First Date. Mă simţeam ca o laşă ascunzându-mă în spatele inbox-ului, dar nu eram sigură că m-aş putea abţine să nu ridic vocea la telefon. Tastează, corectează, trimite. Apoi am mâncat micul-dejun şi m-am simţit cam tristă, şi puţin "mâzdă" şi nici măcar gândul că nimic din toate astea nu contează nu a reuşit să mă însenineze.

vendredi, le 27 fevrier

După ce trece ceva timp, poate fi dificil să-ţi aminteşti cum, *ce* şi când ţi-a plăcut cineva, şi e drăguţ să rememorezi de la o distanţă lipsită de riscuri. Băiatul

care m-a pipăit într-o piscină publică atunci când aveam cincisprezece ani. Relaţia din timpul şcolii care s-a sfârşit din pricina aversiunii lui faţă de cunnilingus. A1, a cărui pricepere în a-mi manipula trupul era pe cât de distractivă, pe-atât de înspăimântătoare. “Prima oară” cu cineva la care şi-acum mă gândesc cu drag, cineva de care m-am îndrăgostit rapid şi profund şi cele în jur de o mie de ocazii în care am fost împreună după aceea şi, de asemenea, ultima oară când am fost împreună.

Puţinii de care nu mă mai săturam. Felul cum miroseau, cum îi simţeam la pipăit, gustul pe care-l aveau. Numărul de ori în care am fost cu Băiatul şi mi-am dorit doar să tacă şi să mi-o tragă, pentru că niciodată, cu nimeni, nu mi-am dat drumul în halul ăla. Ocaziile în care am simţit sexul ca pe o chemare spirituală tot atât de mult ca o necesitate biologică. Şi cum acele momente îmi furnizau energia necesară timp de câteva săptămâni după aceea, ca nişte perle care punctează firul relaţiei noastre muribunde.

Sunt drăguţe schiţele astea ale oamenilor care de care m-am bucurat, îmi omor timpul în trenuri şi taxiuri.

samedi, le 28 fevrier

Petrec câteva zile plăcute cu familia înainte ca ei să plece în vacanta, în străinătate, mă pun la punct cu bârfele locale şi, în general, creez probleme şi încurc lumea, acestea fiind prerogativele fiicei mai vârstnice.

Aşadar, maică-mea se duce luna viitoare la o nuntă. O ceremonie de confirmare a unui angajament în care miresele se vor îmbrăca în alb, vor face schimb de inele şi vor trăi fericite până la adânci bătrâneţi. Vechi prieteni de familie. Nici că se putea să fim mai încântaţi. Atât doar că mama nu reuşea să-şi găsească un partener pentru ocazia cu pricina. Pentru că perechea ei obişnuită,

adică tatăl meu, fusese trecut la categoria “Stare de Spirit Inadecvată”.

Şi asta nu pentru că i-ar repugna noţiunea de lesbiene (şi cărui bărbat îi repugnă, cel puţin în teorie?) sau pentru că ar avea cine ştie ce reţineri bizare cu privire la sanctitatea căsătorie (notă către liderii omenirii: într-o epocă în care cântăreaţa cu cele mai mari încasări din lume poate să intre împleticindu-se, beată fiind, în biserică, îmbrăcată în blugi şi cu o jartieră pe braţ, numai ca să ceară anularea tranzacţiei după douăzeci şi patru de ore[43], dar partenere devotate de o viaţă nu au voie să-şi spună una alteia soţie şi soţie, ceva e cam putred în Danemarca). Nu, de fapt tocmai entuziasmul excesiv al tatei pentru binecuvântatul eveniment a făcut să fie şters de pe lista invitaţilor.

Şi asta pentru că el insistă, cu toată seriozitatea, să angajeze nişte strippers ca să vină la recepţie. Tatăl meu nu e genul de om care să facă glume şi, fapt agravant, are antene sociale legendare pentru insensibilitatea lor. Mâncăm alene nişte chifle, iar el relata cum stăteau lucrurile până în acel moment. Mama îşi dădea ochii peste cap, ca şi cum ar fi fost un reflex codificat genetic, ceea ce bănuiesc că aşa e.

— *Strippers* bărbaţi sau femei? am întrebat parcă cu prea interes.

— Oh, draga mea, nu! a gemut mama exasperată.

— Femei, bineînţeles! a strigat tata. Doamne dezbrăcate peste tot!

Am apucat să vă spun că tata e un pervers de toată jena?

Cred că e ceva ereditar.

---

43 Este vorba de Britney Spears şi de căsătoria ei din 3 ianuarie 2004 cu prietenul din copilărie Jason Allen Alexander, anulată pe 5 ianuarie 2004 (N. t.).

— Nu sunt sigură că e ceva întru totul potrivit pentru o nuntă, am spus.

Mama a încuviinţat din cap cu înţelepciune, făcând să i se legene cocul de păr negru dat cu sclipici.

— Ai dreptate. S-a întors către tata. Vezi? Vezi? *Nimeni* nu crede că e o idee bună...

— Da, am spus. Nu e bună deloc, în schimb, o petrecere a doamnelor, în noaptea de dinaintea nunţii, cu *strippers,* asta da, ar fi *cool...*

— Nu-i mai dă şi tu idei!

Mama mi-a aruncat o privire cruntă în timp ce tata contempla posibilităţile, plin de voioşie.

dimanche, le 29 fevrier

Ieri eu şi mama ne-am dus la cumpărături. De ani de zile n-am mai intrat împreună într-un palat al comerţului cu amănuntul, dar credeţi-mă, vânzătoarele or să aibă ce povesti copiilor şi copiilor copiilor lor. Căci suntem gălăgioase, suntem eficiente, suntem înarmate cu un credit respectabil şi suntem de neoprit în calea noastră fulgerătoare de la raionul de încălţăminte la cel de lenjerie.

Ea ar vrea să-şi alcătuiască un *look* Palm-Beach (ei bine, ce doamnă la vârsta ei n-ar vrea). Imprimeuri â la Lily Pulitzer, culori cât mai vii, pulovere mătăsoase, pantaloni albi. Eu sunt programată genetic să-mi doresc cam aceleaşi lucruri, dar locuiesc într-un oraş soios şi nu poţi să porţi îmbrăcăminte din lână de culoare crem când rişti în orice moment să te aşezi în mâzgă.

Atacăm mai întâi raionul de pantofi. Aceeaşi mărime, aceleaşi gusturi. Ea a golit trei magazine de sandale cu cureluşe în vernil şi albastru. Eu am făcut acelaşi lucru, dar cu nuanţele cafeniu şi negru. Poşete, costume, mărunţişuri: toate au cedat în faţa forţei campaniei

noastre de teroare. Trebuie că şi-a cumpărat cel puţin trei ţinute pentru nuntă, precum şi suficiente ţoale de vacanţă încât să echipeze o armată de clone de-ale mamei. Am fost nevoită s-o iau cu forţa de la compleurile jachetă + pulover cu mărgeluţe şi modele florale, în vreme ce ea a remarcat că gleznele mele “arată butucănoase” în pantofii stil retro.

Asta e puterea iubirii necondiţionate. Numai o mamă poate să urle “SVDC!”[44] către fiica ei la un volum în stare să zdruncine temelia clădirii şi să mai trăiască după aia ca să poate povesti întâmplarea.

Ea: Draga mea, arăţi adorabil în verde! Nu-ţi iei asta?

Eu: Nu ştiu ce să zic, îmi face pieptul cam mare.

Ea: (împingându-şi în faţă pieptul generos): Nu există aşa ceva, să-ţi facă pieptul prea mare! Ce, vrei să arăţi ca o adolescentă?

Şi a aruncat articolul pe teancul meu de ţoale.

Mă cutremur la umbra unui intelect superior.

---

44 Acronim pentru „Se vede dunga chiloţilor", echivalentul românesc, al expresiei consacrate din limba engleză VPL, visible panty line (N. t.).

Mars

***P** de la Păr naşpa*

Uneori, timpul până la o întâlnire nu lasă răgazul necesar operaţiunii în trei acte de primenire şi dichisire din regimul normal al unei fete.

De regulă, părul e primul care suferă. Dacă mă grăbesc, tinde să rămână moale şi uşor grăsuţ. Există o soluţie de urgenţă, cu aplicabilitate unică şi care ţine o oră, învăţată de la o amică de la universitate: presară puţin praf de talc prin păr şi apoi piaptănă-l uşor. O să arate îndeajuns de bine atât timp cât e nevoie. Totuşi, e bine să evitaţi umezeala, altfel riscaţi să rămâneţi cu capul lipit de perete.

***P** de la Pensionare*

Unii spun că, din momentul în care ai fost plătit pentru sex, nu mai poţi să ieşi niciodată "din afaceri". O să vă spun în 2037 dacă e adevărat sau nu.

***P** de asemenea (evident) de la Porno*

Există o doză considerabilă de snobism la cei care cumpără cărţi ilustrate cu gust, legate în coperte din carton tare, despre picturile erotice rupestre din Neolitic vizavi de cei ce apar în filmele porno *hardcore.* Crede-mă, draga mea, snobismul se manifestă în ambele sensuri. Dacă te uiţi la o sculptură tribală africană reprezentând un bărbat cu o erecţie, nu înseamnă neapărat că eşti pervers, în esenţă, dacă nu apare posibilitatea că sperma să păteze ceva în procesul de creaţie, e vorba de porno de clasă B.

Scuze că ţi-am destrămat iluziile. Jenna Jameson, fetele de la saloanele de masaj şi tipul care spală pardoseala cu mopul la showurile pentru voyeuri lucrează în domeniul

sexului. Spre deosebire de oamenii care poartă tricouri roz-bonbon şi stau în spatele tejghelei şi vând vibratoare non-falice din materiale organice, reciclabile. Filmele “de artă” şic, pline de aluzii sexuale, filmate în Franţa pe fundalul protestelor studenţeşti din anii '60 nu sunt porno, în schimb, sunt porno cele care înfăţişează penetrări duble cu pumnul în timp ce protagonista îi face felaţie unui câine. Regulă empirică: cu cât e mai probabil ca un cuplu să considere un produs de factură explicit sexuală că un instrument de consolidare a relaţiei, cu atât acel produs e mai puţin *hardcore.*

lundi, le 1 mars

Sunt tot în nord, dorm pe canapeaua unuia dintre A, caut un masor priceput şi beau prea multe cocteiluri improvizate pe bază de tequila. Prin preajmă e o pisică şi, de câte ori mă vede, se urcă la mine în poală şi începe să-şi zumzăie torcătoarea ca pe un motor ruginit. Extrem de plăcut şi confortabil pentru moment şi cochetez vag cu ideea de a nu mă mai întoarce niciodată la Londra.

Glumeam! O să revin acasă într-o zi, două. Şi, ca să fie tacâmul complet, o să port lenjeria mea nou-nouţă din voal bleu-pastel.

mardi, le 2 mars

Probabil că aşa suntem cu toţii sortiţi să ne temem de bătrâneţe. Când eşti tânăr, ţi se pare imposibil ca într-o zi să ajungi la fel de vârstnic ca rudele tale şi, într-o egală măsură, ţi se pare imposibil ca ei să fi fost vreodată, la rândul lor, tineri. Abia când treci de primele exaltări ale tinereţii teama începe să se insinueze. Ochii bătrânilor întâlniţi pe stradă - oameni pe care, cu puţin timp în urmă, nici nu-i băgai în seamă - par să te

sfredelească. O să ajungi şi tu aici, curând, par să spună ei.

Cu puţin timp în urmă, mi-am văzut propriul viitor. Sau, ca să fiu mai precisă, l-am auzit.

Eram acasă. Mama şi bunica stăteau de vorbă în bucătărie i fără să-şi dea seama că eu, care-mi verificam e-mail-ul într-o j cameră învecinată, auzeam fiecare cuvinţel. Dar nu le-am acordat nici o atenţie până când urechile mele au prins sintagma: i păr pubian. Şi anume, maică-mea îi spunea mamei sale: l - Mă simt bătrână. Uite, cu doar câteva zile în urmă am remarcat că mai tot părul pubian mi-a încărunţit.

La care bunica mea a replicat:

— Şi crezi că asta e rău? Stai să vezi când o-ncepe să cadă.

Cred c-ar fi mai bine să mă sinucid acum, înainte să fie prea târziu.

mercredi, le 3 mars

Din cei patru A, cu unul singur nu m-am culcat. E vorba de A3. Când ne-am cunoscut, între noi a fost o atracţie imediată, copleşitoare. Ne-am giugiulit, dar n-am mers mai departe.

Locuia într-un oraş învecinat şi, când s-a dus acasă, m-am simţit singură. Cunoaşteţi senzaţia când toată energia acumulată se duce în picioare şi îţi vine să fugi şi iar să fugi până când te arunci de pe o stâncă? M-am confesat lui A2, spunându-i ce se întâmplase. Mă îndrăgostisem la greu şi trebuia să-l văd pe omul ăla.

Am pus la cale un plan: să mă înfăţişez la uşa lui A3 în week-end şi să văd ce se-ntâmplă.

Până atunci aveam la dispoziţie patru zile în care să pun ţara la cale şi să mă frământ. Aşa că am făcut ceea ce ar fi făcut orice altă fată: m-am culcat cu A2.

V-am lăsat mască?

Nu? Atunci, ce ziceţi de asta: în acea vreme eram prietenă cu A4. Relaţia era cam pe terminate, dar tot se chema că suntem împreună. Una din priorităţile mele era să părăsesc navă cât mai repede, iar acesta părea un prilej potrivit.

Aşadar, A4 e plecat din oraş la o conferinţă, eu mă culc cu prietenul nostru comun A2 şi plănuiesc să mă arunc la picioarele lui A3. Când vine week-end-ul, mă înfăţişez la uşa lui A3.

El avea o prietenă. Eu n-aveam habar. Până când a venit să-mi deschidă uşa. Zâmbetul ei încurcat îmi spunea că n-are nici cea mai mică idee despre ceea ce se întâmplă, iar eu mă simţeam îngrozitor. Semănăm cu Paula Radcliffe[45] la cursele de sprint.

M-am despărţit de A4 cuviincios; am încercat să înjgheb o relaţie cu A2, dar n-a prea mers. Dar acum totul ţine de trecut; ei sunt acum prieteni unul cu celălalt. Majoritatea oamenilor cu care ne întâlnim cred că A4 e soţul meu, A2, fratele, iar A1, unchiul nostru - nu fiindcă ar arăta mai bătrân, îl asigurăm noi, ci pur şi simplu pentru că emană autoritate masculină. Dar a rămas o problemă supărătoare a lui A3. După toţi anii care au trecut de atunci, el încă se mai vede cu fata aia. Iar uneori, când ieşim în oraş şi se matoleşte niţel, devine excesiv de prietenos cu mine.

Prea puţin, dragule. Şi cu câţiva ani buni prea târziu.

Acum câteva nopţi eram toţi la un restaurant. A2 m-a prezentat unuia dintre colegii lui. De parcă ar mai fi fost nevoie să-l scoată în evidenţă. L-am observat pe tip de îndată ce-a intrat pe uşă.

— Simpatic, i-am şoptit lui A2.

— M-am gândit că e exact genul tău, a spus el zâmbind.

---

45 Atletă britanică cunoscută mai ales pentru performanţele de la cursele de maraton (N. t.).

— Era. Elegant îmbrăcat, corp bine făcut, mâini pe care mi le puteam închipui frământându-mi tot trupul. Deştept, politicos, gură splendidă.

— Şi de unde zici că e?

— La origine, de pe coasta sudică.

— Mmm. Şi unde l-ai ţinut ascuns până acum?

— Locuieşte în Sân Diego.

— Îhh. De ce?

A2 saltă din umeri.

— Slujba.

M-am încruntat. Nu voiam să se repete situaţia cu First Date. O relaţie la o distanţă de peste 11 000 de kilometri n-ar putea deveni acceptabilă decât ca decontarea generoasă a cheltuielilor de călătorie. Am mai traversat o dată oceanul pentru o inimă de aur[46] doar ca să aflu că nu merită efortul. Dar în interesul lubrifierii sociale am flirtat cu el şi cu ceilalţi băieţi în timpul cinei.

După aceea, A2 s-a simţit obosit şi s-a dus acasă, lăsându-l pe Dr. California în mâinile capabile ale celorlalţi participanţi la întrunire: eu, A3 şi A4. Ne-am dus la un pub. A3 era în mod evident beat.

— Îmi place coada ta, a spus el mângâindu-mi părul împletit într-o coadă.

A strâns degetele în jurul capătului şi a tras. Am simţit o furnicătură în pielea de pe ceafă. Să nu mă înţelegeţi greşit, încă-mi mai imaginez că-i dau pantalonii jos bărbatului acesta, dar nu mai vreau să am de a face cu poligoane amoroase care provoacă suferinţe.

— Mulţumesc, am spus întorcând capul astfel încât coada să-i scape din mână.

Dr. California a strâns un set de bile de biliard la mijlocul mesei. Noi patru am dat ocol mesei timp de vreo

---

46 Aluzie la versul din piesă Heart ofGold (Inimă de aur) de pe albumul Harvest a lui Neil Young: „I crossed the ocean for a heart of gold" (N. t.).

două ore, eu făcând echipă cu “ex”-ul oficial, A4, el cu cel de care eram îndrăgostită neoficial, A3. Doi oameni cu care nu mă mai văzusem de câţiva ani au trecut prin preajmă; am făcut schimb de noutăţi şi de râsete. Ochii mei urmăreau forma mlădioasă a Dr. C cum se mişca prin încăpere - studiind tablă, pregătind o lovitură, legănarea sigură a antebraţului după aplicarea loviturii. Competenţa mă excită la culme.

De vreo câteva ori, în timp ce-i întindeam tacul, mi-am strecurat mâna pe şalele lui. Tari ca piatra.

A3 se uita urât la mine, pe măsură ce devenea mai beat Şi mai ţâfnos, în cele din urmă a bombănit ceva despre ultimul tren spre casă. În drum spre ieşire, şi-a pus cu un gest aspru mâinile pe şoldurile mele. L-am sărutat pe vârful nasului.

— Noapte bună, am ciripit.

A strâns mai tare, ridicându-mă pe vârfurile degetelor, şi Hi-a sărutat direct pe buze, în faţa tuturor. Nu fusese aşa de îndrăzneţ niciodată. Mi-am cuibărit faţa într-o parte a gâtului său. Îi simţeam în ureche suflarea fierbinte.

— Ai grijă, să nu-i faci rău băiatului ăsta nou, a spus el şi a plecat.

Am pus tacurile deoparte. Cei trei care am rămas ne-am terminat paharele de băutură. A4 ne-a adus hainele şi s-a dus la uşă.

Am pus mâna pe braţul Dr. C, reţinându-l până când A4 a ieşit din local. M-am întors spre el, uitându-mă la faţa lui luminoasă şi deschisă.

— Îmi dai voie să te sărut?

— Te rog, mi-a răspuns.

Ne-am îmbrăţişat în uşă, blocând ieşirea din local.

— Unde stai? a întrebat. I-am spus că pe canapeaua lui A2.

— Am la hotel un pat uriaş, a spus.

— Perfect.

A4 era afară şi ne-a făcut cu mâna când a ajuns la colţul străzii. Când mai aveam câteva zeci de metri până la hotel, Dr. C s-a întors către mine.

— Nu mă mai ţii minte, nu?

— Nu.

— Ne-am cunoscut acum trei ani. Şi atunci mi s-a părut că eşti foarte sexy.

— Îmi pare rău, nu-mi aduc aminte.

A zâmbit. Am trecut prin holul întunecos şi maro al hotelului şi am urcat la etajul al doilea, în drum, am salutat din cap o cunoştinţă. Uneori îmi dau seama cât de mică e lumea. Până dimineaţă, mi-am zis, toţi prietenii şi rudele mele or să afle chestia asta.

De-abia s-a închis uşa că am şi început să ne smulgem hainele unul altuia. Dr. C era la fel de bine făcut dezbrăcat pe cât arăta când era îmbrăcat, iar mâinile îi erau aşa cum îmi închipuisem. I-am luat penisul în gură.

— Ahh, e fantastic, a murmurat el. Americancele nu ştiu ce sa facă cu prepuţul.

Simţeam că ne potrivim, avea un gust grozav şi mirosea uluitor. Sexul a fost bun, dar nu ca la locul de muncă. Era ceva care-mi dădea o stare de bucurie, să mă delectez cu trupul lui, mă simţeam minunat să i-l dăruiesc pe al meu. Îmi venea să-l mângâi, să-l muşc în joacă şi să-l doresc întruna, îl simţeam ca pe un om cu care eram împreună de-o veşnicie. Şi m-a avut iarăşi şi iarăşi cu o intensitate uluitoare. De fiecare dată când îşi dădea drumul, spasmele puternice mă cutremurau ca o undă sonoră, declanşându-mi propriile sisteme de alarmă, iniţiind un orgasm din interior.

Am dormit vreo două ore, ne-am trezit, ne-am pus-o din nou. Am ascultat ştirile dimineţii la radio. Subiectele obişnuite: bombe, morţi, alegeri în străinătate. Conversaţia lăsa de dorit. Nu ştiam ce să spun.

Mulţumesc, a fost delicios, dar ştii că n-o să ne mai vedem niciodată, nu? Eu plecam la Londra cam în două ore, iar el urma să ia avionul spre Sân Diego, mai târziu în cursul zilei. Şi totuşi domnea o linişte confortabilă, din aceea pe care mi-o puteam închipui întinzându-se nedefinit în atmosfera unui cuplu.

M-am spălat pe dinţi. Când am ieşit din baie, el se îmbrăcase. M-a privit în timp ce-mi îmbrăcam haina; aveam un tren de prins.

— Ai nevoie de un taxi? a întrebat el.

De câte ori auzisem întrebarea asta?

— Nu, mersi, merg pe jos.

— Nu e departe, sper?

— Nu, nu e.

S-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de mine. Şi-a pus mâinile pe şoldurile mele şi m-a sărutat cu tandreţe. Citesc prea multe în acest gest, nu-i aşa? A fost un sărut care făgăduia mai mult dacă aş fi dorit. O întrebare deschisă la care se ştia deja răspunsul.

— Drum bun, a spus el.

— La revedere, am spus şi am plecat.

California e la mii de kilometri distanţă. Am zâmbit. Dimineaţa era mai caldă şi mai senină decât aveam motive să mă aştept să fie.

vendredi, le 5 mars

Din nou la Londra într-o zi moderată de primăvară - nu criminal de caldă, dar îndeajuns de plăcută ca să stai afară să-ţi citeşti ziarul şi să reflectezi la posibilitatea de a-ţi lăsa haina acasă. Tocmai ieşisem pe afară când l-am văzut pe S, unul dintre prietenii Băiatului. Ultima oară când auzisem despre el, feţişoara lui roşcată, care şi-o trăgea cu colegul de apartament al Băiatului, tocmai îi dăduse papucii. Presupun că, tehnic, S este şi prietenul

meu - nu-l ştia pe vreunul dintre noi mai bine decât pe celălalt - dar mi-am închipuit că orice persoană care nu m-a contactat în douăzeci şi patru de ore de la despărţire ca să-mi ofere ceva de băut şi cugetarea conform căreia toţi bărbaţii sunt nişte ticăloşi era probabil de partea lui.

Am zâmbit şi i-am făcut cu mâna. A traversat strada şi m-a sărutat pe obraz.

— Au trecut secole, a spus el. Ce mai faci?

— Plesnesc de sănătate, am spus. Ca să nu mai spun că plesnesc la toate capitolele. Cum merg lecţiile de mers cu motocicleta?

— Îngrozitor de bine, a spus el. Mă duc să văd un Ducaţi 996 T-reg în după-amiaza asta.

Semnul cel mai sigur după care recunoşti un proaspăt convertit - începe să strecoare abrevieri neinteligibile în discuţii.

Fie-i binecuvântaţi ciorapii de bumbac.

— Zdrobitor, am spus. Sau mai bine nu, sper. Am râs amândoi.

— Mâncăm ceva?

Ne-am dus într-un mic restaurant oriental mohorât şi am mâncat nişte cărnuri misterioase care pluteau într-o supă gătită, în mod evident, din prafuri. Bine că măcar ceaiul era din belşug, fierbinte şi gratuit. S se vedea cu o femeie pe care o cunoscuse prin cercurile în care îşi fac veacul pasionaţii de motociclete. El trebuia să ajungă undeva, iar eu începeam să sufăr de o indigestie provocată de monoglutamatul de sodiu, aşa că am mers pe jos împreună până la staţia Bayswater.

— Nu prea-mi vine să te întreb, dar...

— Chiar mă întrebam când o s-aduci vorba. Ne-am oprit pe trotuar. Mulţimile care se întorceau din pauza de prânz forfoteau în jurul nostru.

— Mmm, mă întrebam, care-a zis c-a fost cauza despărţirii noastre?

Jenant, ştiu, dar curiozitatea nu-i un sfetnic bun.

S a dat din mâini neajutorat.

— Ei, chestiile obişnuite pe care le spune orice bărbat, a spus. Că nu prea aveaţi timp, că nu eraţi destul de apropiaţi...

— eu cred că e puţin cam imatur, zău aşa.

— Nu eşti obligat să spui asta ca să-mi faci plăcere, am spus zâmbind.

— Aşa e. N-a avut cine ştie ce experienţă cu femeile.

— Nu mă pot abţine să nu remarc că dac-o ţine tot aşa nici n-o să aibă cum să-şi îmbunătăţească experienţa.

Bineînţeles că trebuia să spun asta, nu?

— Asta i-am spus şi eu.

S a oftat şi s-a uitat la ceas cu un gest sugestiv. Probabil că-l reţineam, ca să nu mai zic că eram o ţipă plictisitoare obsedată să analizeze o relaţie eşuată. Nimic nu-l face mai mult pe un om să se grăbească să ajungă la următoarea întâlnire. S m-a ciupit de obraz:

— În tot cazul, m-am bucurat să te văd.

— Şi mie mi-a făcut plăcere. Să ai baftă cu motorul.

(Chiloţii de azi: imprimeu cu fluturi şi cu o dantelă roz şocantă în jurul piciorului.)

dimanche, le 7 mars

Mă refac după un bal-mascat de fiţe, unde cea mai proastă muzică a ultimelor două decenii m-a făcut pulbere în vreme ce un rabin s-a aruncat la podea, pretinzând că înoată, iar un individ costumat în copac a dansat din buric deasupra lui.

Şi asta pentru că, după toate aparenţele, de Purim[47], evreilor li se porunceşte literalmente să se îmbete şi să fie cât mai gălăgioşi.

Ceea ce face că, prin comparaţie, carnavalul să pară de-a dreptul timid, nu-i aşa?

Mi-am petrecut cea mai mare parte a dimineţii încercând să-mi revin din mahmureală, citind mai multe exemplare din *Big Issue*[48], câte unul cumpărat de la fiecare vânzător pe care l-am întâlnit vineri şi ciugulind din plăcintele aduse azi, la prima oră, de un prieten.

Cred că va trebui să mă culc din nou acum. Chiloţii de astăzi: canei. Cine poartă chiloţi când doarme?

lundi, le 8 marş

Uneori mă simt tare obosită şi nu m-ar deranja să vină cineva să presteze munca de jos în vreme ce eu fac plimbări de recuperare prin nord. Totuşi, procesul de selecţie pentru încredinţarea unor astfel de responsabilităţi ar trebui să fie fără cusur.

Unul dintre criterii va trebui să fie inteligenţa. Şi un abdomen de milioane, în ceea ce mă priveşte, pot să fac de-acum Şi până la sfântu-aşteaptă exerciţii pentru abdomen şi tot n-o să am acolo muşchii frumos aranjaţi. Plat, da. Dar n-o să vedeţi la mine cele şase grupe de muşchi abdominali ca în revistele de culturism. Atunci care-ar fi raţiunea pedepsei masochiste a sălii de gimnastică? Trebuie să repartizez munca asta unei

---

47 Festival evreiesc de mai mică importanţă, care se ţine primăvara pentru a comemora izbăvirea evreilor de masacrul plănuit de Haman, conform Cărţii lui Esther

48 Ziar publicat în numele şi vândut de către oamenii tară adăpost (aşa-numiţii theTekss) din Marea Britanie (N. t.).

dubluri cu un trup mai bine făcut şi să mă reorientez spre scris şi mâncat biscuiţi.

Oameni pe care nu i-aş arunca din pat pentru că s-au dat drept eu:

Karolina Kurkova

Carolina Kluft

teoretic, oricine poartă numele Karolina

Anna Kurnikova

Anna Nicole Smith multe, deşi nu toate, tipele pe care le cheamă Anna

Lisa Lopes

Lisa Simpson

O fracţie rezonabilă din Lisele planetei

LizTaylor

Liz Hurley

Vă rog să trimiteţi o scurtă scrisoare (pe o faţă de format A4) în care să descrieţi de ce ar trebui să fiţi eu, împreună cu detaliile de contact şi recomandările, la locul obişnuit. O s-o însărcinez pe secretara mea personală imaginară să le sorteze şi să vă contacteze pentru interviuri.

Ataşaţi poze cu dumneavoastră în cea mai bună lenjerie intimă pe care-o aveţi. Ca întotdeauna, stilul are prioritate în faţa substanţei.

mardi, le 9 mars

Clientul era un bărbat tânăr, probabil nu cu mult mai vârstnic ca mine. Când am intrat în cameră, era îmbrăcat lejer, ca oricare dintre prietenii mei, într-un tricou strâmt şi pantaloni largi.

Imediat m-am simţit îmbrăcată prea “de oraş”, puternic machiată şi îmbrăcată în costum cum eram.

— Bună, am zâmbit şi l-am rugat să-mi confirme numele.

— Există întotdeauna o mică posibilitate să baţi la altă uşă. Ar refuza cineva o prostituată pe care n-a angajat-o? Probabil doar dacă i se cere să plătească înainte.

— Bună, a spus el. Avea o piele frumoasă, catifelată şi un accent american. Camera era plină cu valize nedesfăcute şi teancuri de cărţi. Venise în oraş în interes de serviciu? Da, mi-a spus el. Urma să plece a doua zi. A dat din cap spre plicul cu bani de pe birou. I-am pus deoparte fără să-i număr.

Mulţi dintre clienţi sunt veniţi la Londra cu treburi. Mulţi angajează câte o fată la începutul şederii, nu la sfârşit, iar dacă o plac, o mai cheamă şi cât timp se află în oraş. Dacă cei doi nu se potrivesc prea bine, e timp destul să încerce o alta. Faptul că aşteptase până în ultima zi mă făcea să cred că nu se aşteptase să fie nevoit să scoată bani din buzunar pentru o legătură în cursul acestei călătorii şi angajase o fată din disperare sau din plictiseală.

— Vin roşu sau alb? a întrebat el, trecând în revistă conţinutul minibarului.

Ca să fiu sinceră, prefer alcoolurile tari, dar nu aleg decât din ceea ce mi se oferă explicit. Dacă nu se specifică - ca în “Ce-ai vrea să bei?” - cer ceea ce bea şi partenerul său un pahar cu apă. Gura mea are tendinţa să se usuce repede, iar primul contact al buzelor trebuie să fie umed, primitor, dar nu chiar apos.

Mi-a dat paharul, ne-am urât pe jumătate ironic “pentru prieteni noi” şi am băut. Am observat un tatuaj pe braţul care ţinea paharul: un mic pumnal negru. Părea ameninţător de viu.

— Drăguţ, am spus întinzând mâna ca să ating cerneala aplicată. Uneori, primul contact poate fi greu de pus la cale.

Cu bărbaţii care te sărută de la uşă e uşor să ajungi la intimitate fizică, dar cel mai adesea clientul e agitat, iar

eu trebuie să găsesc un pretext ca să întind mâna şi să realizez contactul.

Aproape ca din întâmplare, ca acel moment din cadrul unei întâlniri în oraş când apropierea celeilalte persoane e ca o permisiune implicită să o iei în braţe şi s-o săruţi.

Mi-a luat paharul de vin şi m-a întins pe pat. Avea antebraţele mai puternice decât mijlocul înmuiat, sugerând un fost atlet ieşit din formă. M-am uitat în sus la el, cu buzele despărţite. Pantalonii îi căzuseră în vine şi nu purta chiloţi. Mi-a trecut prin minte, chiar în clipa aia, că felul în care mă manipulase avea ceva impulsiv şi că nici toată protecţia din lume nu l-ar fi putut opri, dacă ar fi vrut să-mi facă rău. M-am aplecat şi i-am luat membrul în gură.

Ca una căreia i se face reclamă că oferă "servicii complete", ştiu că mulţi clienţi mă angajează aşteptându-se la sex anal şi sunt pregătită pentru aşa ceva. De regulă, mă lasă la început să le-o sug un timp, apoi trec la o scurtă repriză de sex vaginal, pentru ca în final fie să ceară uşor agitaţi să pătrundă pe uşa din spate, fie încep să se îndrepte într-acolo întâmplător-intenţionat. Individul ăsta n-a făcut nici una, nici alta.

Împingându-mă înapoi pe pat, s-a aplecat deasupra mea, ridicându-mi picioarele deasupra capului. Şi-a lins degetele şi a introdus trei dintre ele în păsărică mea. Am întins mâna, i-am *scos* mâna şi i-am lins degetele, îmi place să ştiu ce gust am, părţial fiindcă-mi place aroma, parţial ca să ştiu ce se întâmplă acolo jos.

L-am oprit, m-am întors pe o parte, am scos un prezervativ din geantă şi mi-am pus pe deget o cantitate zdravănă de lubrifiant. Cât timp a desfăcut şi şi-a pus prezervativul, eu mi-am uns rozeta. El şi-a înfipt din nou degetele şi, folosindu-se de încheietura mâinii ca să mă pivoteze în spate, şi-a îndreptat mădularul spre intrarea mea dosnică. A intrat fără probleme până la rădăcină.

Era limpede că exersase în prealabil mişcarea - aplicase exact unghiul optim pentru instrumentul său.

A pistonat aşa vreme de o jumătate de oră, ţintuindu-mă literalmente de pat; tot ce puteam să fac era să gem şi să scot zgomote de încurajare. Mâna şi-o ţinea îngropată în mine, frecând fundul vaginului ca să-şi pipăie propriul membru prin peretele muscular. Am simţit primele spasme şi spermă lui umplându-mi fundul. N-a vrut să fie ţinut în braţe. M-am dus la toaletă, m-am spălat, m-am întors şi m-am îmbrăcat. Am discutat despre Iris Murdoch şi pe urmă am plecat. Nu erau taxiuri afară, aşa că am mers pe jos până pe Regent Street, unde luminile magazinelor şi ale maşinilor se îngemănau în amăgire.

mercredi, le 10 mars

Azi-dimineaţă am văzut flori de vişin, trebuie să fie primăvară. Probabil că prin alte părţi înfloriseră de câteva săptămâni, dar abia de curând pomul de lângă uşa mea a înflorit pe neaşteptate şi din abundenţă.

Astăzi au plecat constructorii. Cel mai delicat stătea stingherit în bucătărie în timp ce proprietăreasa examina cu un ochi critic pereţii albi şi dulapurile curate din lemn de brad. Nu s-a arătat nici pe jumătate impresionată faţă de cum mă arătasem eu, dar n-a spus nimic, a semnat factura şi a plecat.

Celălalt, tipul înalt, a arătat din cap spre masa unde lăsase al doilea rând de chei de la casă.

— Vă mulţumesc, începusem să mă obişnuiesc cu voi, să ştiţi, i-am spus pe când se îndrepta spre uşă.

— Nu, noi îţi mulţumim (cu un accent londonez-sudic pe care n-aş îndrăzni să-l imit cu glas tare, cu atât mai puţin în scris - e suficient să spun că felul cum pronunţam “room”, “house” şi “year” li se părea la fel de amuzant

precum mi se părea mie felul cum pronunţau ei). Eşti o doamnă pe cinste, să ştii.

Mai-mai să izbucnesc în hohote de râs. Într-adevăr o doamnă. Şi încă o doamnă cu tanga verzi.

vendredi, le 12 mars

El: La mine e prima oară.

Eu: E prima oară cu o damă de companie?

El: E prima oară şi-atât.

Urmează numeroase gesturi stângace.

El: Te rog să-mi spui ce trebuie să fac. De-aia am vrut să fie tiu o tipă ca tine. Prietenele nu spun niciodată ceva util.

După…

El: Sincer să-mi spui, cum a fost?

Eu: Plăcut. Ai mâini frumoase. Muzician?

El încuviinţează din cap.

— Ce crezi despre mine, în general?

— Drăguţ. Deştept. Bine făcut. O să fii o partidă excelentă pentru cineva.

— Dacă m-ai fi cunoscut în alte circumstanţe, m-ai fi plăcut?

— Câţi ani ai?

— Nouăsprezece.

— Păi, nu, dacă ţi-aş fi ştiut vârsta.

El se încruntă, îi spun că pare mai matur de-atât, dar că nu m-am culcat cu băieţi de nouăsprezece ani nici când aveam această vârstă. Asta n-a părut să fie de folos; pare chiar şi mai deprimat.

— Mi-ar fi plăcut de tine. Serios că mi-ar fi plăcut. Eşti un tip periculos.

Cum aşa? se întreabă el.

Trebuie să fiu atentă aici. Spune ceva sincer, dar drăguţ, şi care să nu semene prea vădit a linguşeală. E tentant:

— N-aş vrea să fiu prima persoană care să-ţi frângă inima.

El se încruntă iar. Dar n-are de ce să se teamă. Sunt sigură că pe lumea asta există o grămadă de femei care şi-ar dori asta.

samedi, le 13 mars

Jocuri de local pentru târfe, partea întâi dintr-o serie de o una:

PRIETENE SAU LESBIENE

Regulile sunt ridicol de simple: te ataşezi de o prietenă şi asta e important - fără să recurgi la sărutări sau la dans lasciv, încerci să convingi pe oricine se află la o distanţă rezonabilă că sunteţi un cuplu. De ce interdicţia privind sărutul? Pentru că giugiuleala cu femeile în public este metoda aplicată de non-lesbiene ca să agaţe bărbaţii heterosexuali.

Trucul ăsta a avut atâta succes la un moment dat încât am respins un nu-tocmai-gentleman care-i făcea avansuri unei prietene. Am luat-o energic de braţ şi am declarat tare şi răspicat: “Dă-te la o parte, amice - doamna e cu mine. Vrei să ieşim afară sau preferi să-ţi trag chiar aici un şut în cur?” Specimenul jalnic s-a evaporat imediat din bar. Din păcate, acest gest cavaleresc n-a atras după sine o recompensă sexuală de la femeia în cauză.

Varianta populară: Te plasezi într-un colţ al încăperii şi îţi dai cu presupusul dacă femeile pe care le vezi vorbind

una cu alta sunt prietene sau “prietene”. Am petrecut în felul ăsta multe ore fericite la universitate.

PLICTICOASĂ PÂNĂ LA LACRIMI

Pentru o seară, îmbrăţişează clasa trăncănitoare. Eşti un consultant *freelancer,* în domeniile tale de interes intră vinurile roşii din America de Sud, cultura japoneză şi al doilea sezon din *Buffy* pe DVD. Printre subiecte de discuţii preferate se numără ipotecile, dietele cu conţinut ridicat de proteine şi de ce oria de congestie n-ar trebui extinsă în Kensington şi Chelea Recomand cu entuziasm So Bar, Front Room[49] şi celelalte Am văzut cele mai strălucite minţi ale generaţiei mele făcute pulbere încă de la aperitive şi discutând despre restricţiile de parcare din Zona 2.

VREAU ŞI EU CE ARE EA

Cine n-a dorit să mimeze un orgasm într-un loc public?

Procedează ca într-o reclamă pentru lichiorul Bailey şi savurează-ţi băutura mai mult decât ar fi normal.

OCUPAŢIE IMPROBABILĂ

Când un bărbat se dă la tine, inventează o slujbă imaginară ca să ai ce să-i răspunzi în momentul în care el (inevitabil; bărbaţii sunt previzibili în ceea ce priveşte conversaţia) te întreabă cu ce te ocupi. Printre favoritele mele deja încercate se numără: acrobat aerian; programator de sonerii pentru telefoane mobile; manechin pentru încălţăminte; muzician gamelan[50].

---

49 Probabil că autoarea se referă la expoziţia de artă în aer liber organizată anual în suburbia Totterdown a oraşului Bristol şi intitulată Front Room (N. t.).

50 Ansamblu muzical de origine indoneziana, care foloseşte o mare varietate de instrumente de percuţie (N. t.).

Vezi cât de mult poţi continua să inventezi cunoştinţe de specialitate pentru CV-ul tău imaginar. Obţii puncte suplimentare dacă el are exact acea profesie. “Pe bune? Chiar eşti epidemiolog? Ce coincidenţă!”

NU VORBEŞTE INGLEZA

Nu e nevoie de explicaţii. Deosebit de amuzantă dacă nu eşti în mod evident membră a unei minorităţi etnice.

CU MINE VORBEŞTI?

“... Deci, scoteam arme ilegal din Serbia, da? Şi, la graniţă, mă opresc trupele ONU. Ăia habar n-aveau că eram drogată şi că aveam ascunsă sub haină o puşcă cu ţeava retezată...” Opţiunea Travis Bickle[51]. Fă pe nemernica fioroasă.

Condimentează-ţi conversaţia *ad libitum* cu referinţe la kalaşnikoave, filmele lui John Woo ca stil de viaţă şi revista *Soldier of Fortune*[52]*.* Nouăzeci şi nouă la sută dintre bărbaţi vor fugi unde-or vedea cu ochii de o femeie sociopată, posibil înarmată. Cât despre cum vă descurcaţi cu procentul rămas...

Ei bine, s-ar putea să fie distractiv. Dar aveţi grijă să nu vă lăsaţi spatele descoperit.

PREA MULTE INFORMAŢII

Cu cât mai extrem, cu atât mai bine. Discută pe larg (şi cu volumul dat la maxim) despre detaliile specifice ale vieţii tale sexuale. *Rimming*[53]*,* BDSM, fantezii masturbatorii în care sunt implicaţi Michael Howard[54] şi

---

51 Naratorul şi antieroul din Taxi Driver, interpretat de Robert De Niro (N. t.)

52 Revistă a mercenarilor de pretutindeni (N. f.).

53 Perversiune sexuală constând în ungerea anusului partenerului (N. f.)-

54 Parlamentar conservator britanic. Amănunt anecdotic,

un porc modificat genetic. Maximum de puncte persoanei care goneşte cei mai mulţi clienţi din local.

Majoritatea conversaţiilor mele sunt aşa.

TIC-TAC, TIC-TAC

“Ce plăcere să te întâlnesc... fiindcă temperatura bazală pe care mi-am luat-o azi-dimineaţă îmi spune că în următoarele douăzeci şi patru de ore ovulez. Locuieşti prin apropiere sau să chem un taxi?”

PICIORUL DIN SPATE

Acostează la întâmplare un domn. Surprinde-l cu revelaţia că aţi făcut sex de curând şi că nu te-a mai sunat după aia, motiv pentru care eşti foarte supărată. Relatează cu glas tare amănuntele nopţii voastre de pasiune. Aluzii plasate judicios conform cărora el a înregistrat eşecuri în anumite zone anatomice esenţiale sunt adaosuri eficiente la rutină. Aveţi grijă: dacă e cu un grup de prieteni, el e cel care iese în avantaj, nu voi. Cel mai bine e să-l prinzi cu partenera sau singur. Şi încearcă să nu te laşi dusă de val. Fierberea iepuraşilor e un sport care poate crea dependenţă.

CE MAMA...?

Continuă o conversaţie cu un tip complet necunoscut ca şi cum v-aţi cunoaşte de ani de zile şi tocmai s-a nimerit să apară în discuţie pe la mijlocul frazei. Ai grijă să foloseşti din plin un limbaj al trupului cât mai familiar, cum ar fi, să-i atingi braţul, să-l întrebi ce mai fac rudele apropiate şi aşa mai departe.

NB: Aşa l-am cunoscut pe A1.

ADEVĂRUL

---

tatăl lui Howard era evr de origine română (N. t.).

Spune cuiva că eşti damă de companie. După care râzi. Nimeni n-o să te creadă. “Ei, am vrut să te trag în piept. De fapt sunt călugăriţă.”

dimanche, le 14 mars

Sfârşitul relaţiei era scris de la bun început. El e un bărbat care plăteşte femei pentru sex, eu sunt târfa şi, la un moment dat, gusturile lui se vor schimba.

M-am obişnuit cu el şi, chiar dacă nu-l iubesc, recunosc că sunt la fel de interesată să stau trează toată noaptea şi să discut cu el, pe cât mă atrage tranzacţia carnală.

În baia de la etaj e o cadă mare cu robinete aurite şi patru desene pe pereţi înfăţişând un sat din Franţa. Spune că i le-a dăruit chiar pictorul. M-am uitat de atâtea ori la desenele alea când făceam baia “de după” încât, atunci când muncitorii care au zugrăvit pereţii le-au aranjat în ordine greşită, am observat asta înaintea lui.

— Aşa deci, a zis el mijindu-şi ochii. Bine remarcat.

Omul ăsta ştie o grămadă de chestii despre mine. Îmi ştie numele adevărat şi ce am studiat, şi deseori spune - lucrează într-un domeniu înrudit - că dacă vreodată voi avea nevoie să-mi găsesc de lucru, ei bine... şi îmi strecoară în buzunar cartea lui de vizită pentru a nu ştiu câta oară.

E ca şi cum ai avea un unchi protector. Care ţi-o şi trage. Uneori nu ne-o tragem propriu-zis. Nu-i place latexul, dar nici nu-mi stă-n fire să-mi asum riscuri inutil. Aşa că se masturbează şi ejaculează pe mine. Eu stau întinsă pe pat, pe canapea sau, uneori, pe podea, cu capul ridicat pe o pernă sau două, jar el îmi încalecă torsul imediat sub sâni. În timp ce mă joc cu sfârcurile şi cu biluţele lui, el îşi freacă mădularul şi îşi dă drumul pe faţa mea. După care găsim o oglindă şi analizăm împreună rezultatele - se acordă puncte pentru

consistenţă, *precizie şi* volum. Şi, pentru că îi face plăcere să mă spele, lasă sperma să se usuce puţin şi apoi, cu o cârpă umedă, îmi şterge faţa.

Ultimele săptămâni au fost dificil de organizat. Niciodată n-am reuşit să stabilim o zi şi o oră pentru o întâlnire, deşi de regulă se întâmpla în timpul săptămânii şi după orele zece seara, în ultima vreme am fost ocupată. Şi el. Dacă nu reuşeşte să mă găsească pe mine mai întâi, o să ia o altă fată de la agenţie.

Observ că am ratat un apel de la el şi-i trimit un sms. O ţinem tot aşa timp de câteva săptămâni, începe să-mi fie dor de paharul de şampanie spumoasă Pol Roger pe care mi-l oferă întotdeauna când mă duc la el.

Când am plecat, a sunat de trei ori. Începe să devină neliniştit. E ca la finalul unei relaţii: senzaţia lipicioasă, de suspiciune nejustificată.

Şi deodată, decizia. Doar un sms într-o dimineaţă: “Cred că suntem sortiţi să nu ne mai întâlnim niciodată. O să-mi fie dor de tine. X” Şi mie o să-mi fie dor de tine.

lundi, le 15 mars

Nu sunt sigur dacă asta semnifică o cotitură importantă în gândirea mea sau e vorba de deprinderile mele casnice, dar nu mă mai ostenesc să fac distincţie între chiloţii pentru muncă şi cei de purtat acasă. Asta nu înseamnă că ajung “la serviciu” cu cine ştie ce chiloţi sport, dar uneori, când mă duc la băcănie, mă pomenesc că-mi iese din blugi câte o fâşie de satin sau dantelă. Mi se dă de înţeles că în unele culturi asta e o trăsătură dezirabilă. Se sperie gândul...,

mardi, le 17 mars

A sunat N.

— Nu te-am mai văzut de-o vreme.

— Nu.
— E totul în ordine?
— Da, e excelent.
— Mincinoaso. (Ca de obicei, avea dreptate.) Ia zi, ce se-ntâmplă?
— Nu ştiu. Poate că-i de vină prima zi adevărată de primăvară. Am ieşit să mă plimb pe malul râului, la soare, şi mi-a trecut prin minte că, cu un an în urmă, făceam acelaşi lucru cu cineva pe care l-am iubit şi cu care credeam c-o să mă mărit.
— Trebuie să fie ceva cu apa. Şi eu m-am gândit azi la fosta mea prietenă. (E vorba de cea care i-a dat papucii pe neaşteptate, fără măcar un rămas bun.) Vin pe la tine, dacă vrei.
— (M-am mulţumit să oftez din greu.) Bine, hai că ajung acolo în zece minute.
N a ciocănit scurt şi a intrat. Stăteam încruntată pe canapea.
— Hei, frumoaso, a spus, ciufulindu-mi uşor părul. Ce-ar fi să ieşim puţin să halim ceva?
Nu-mi era foame, dar am plecat.
— Aşadar, dacă te-ai putea întâlni cu ex-ul tău şi cu tipa cu *care* e acum - mi-a zis N, în timp ce serveam o salată şi o halbă d*e* bere la un *gastro-pub* mizerabil -, cum ţi-ar plăcea să fie ea?
— Grasă, mi-am dat eu cu presupusul.
— Pe-a mea mi-ar plăcea s-o văd cu un tip care să fie perfect - dar să fie impotent.
— Nu, nu grasă. Proastă.
— Cineva care-i perfect, dar e impotent şi are nişte socri îngrozitori.
— Proastă şi să miroase naşpa.
— Oho, asta e bună. E insulta fizică supremă. Impotent, cu socri ai dracu' şi să-i spună că nu poate să-şi ia un job decât acasă.

Şi-a terminat berea şi a început s-o bea şi pe-a mea, care abia dacă era atinsă.

— Proastă, miroase naşpa şi are gusturi muzicale înfiorătoare.

M-am gândit să-mi recuperez băutura, dar era în mod limpede o cauză pierdută - a dat peste cap o jumătate de halbă dintr-o sorbitură.

— De fapt, am greşit, din capul locului el n-ar fi interesat de cineva cu gusturi proaste. Ar refuza asta fără să stea pe gânduri.

N a mai luat o gură de bere.

— Impotent şi chel.

— A1 meu o să fie chel în maxim cinci ani. Cred asta. Trebuie să cred asta.

— Impotent, chel şi o şi înşeală. Pentru că ştie că eu nu i-aş fi făcut asta niciodată.

— Proastă, miroase naşpa şi e o catastrofă în pat.

— Catastrofă în pat. Acum am ajuns la esenţa problemei, a spus N zâmbind. Chel, impotent şi nu vrea s-o reguleze cu pumnul.

— Serios? Chiar aşa de mult îi plăcea?

— Oh, da. Nu ţi-am povestit niciodată faza cu pumnul şi castravetele? Simultan?

— Şi mai rău, n-ai făcut niciodată poze, nu?

— Întotdeauna am zis că dacă ar da greş în toate celelalte aspecte ale carierei, putea să facă bani frumoşi în film.

— Un adevărat talent. Nu-i de mirare că te-ai îndrăgostit de ea. (Am ridicat marginea umedă a unui suport pentru pahar.) Proastă - şi nu doar handicapată intelectual, dar şi incapabilă să tacă - şi se culcă cu unul dintre fraţii lui.

— Cu care dintre ei?

— Nu contează. Ba nu, şi mai bine... cu tatăl lui.

— Dar tot trebuie să miroasă naşpa, nu?

— Absolut.

— Chel, impotent, nu vrea s-o reguleze cu pumnul şi scund.

— Şi de ce a fi scund e un defect?

Nici eu nu sunt prea departe de scoarţa terestră şi nu cred că asta reflectă valoarea unei persoane. Şi, în plus, niciodată nu ameţesc când mă ridic repede în picioare. Aşa încât...

— Nimic, doar că tipa era înaltă. Vreau să fie nevoită să se uite-n jos şi să-i vadă chelia cât mai des posibil.

A pus paharul gol pe partea mea de masă.

— Mi se pare corect, am spus zâmbind, încă ţi-e dor de ea, aşa e?

— Aşa este. Iar tu tot mai eşti îndrăgostită de el, nu?

— Ştii că sunt.

— Mi se pare ciudat, a spus el. Teoretic, am depăşit momentul, dar, dacă aşa stau lucrurile, probabil că ar trebui să fac un efort să mă întâlnesc cu alte femei, decât să le evit de-a dreptul.

— Aa, cunosc etapa asta, am spus. Eu am trecut la “sabotarea unor potenţiale relaţii excelente”.

Ca să nu mai vorbim de faptul că mi-e teamă că nu cumva Băiatul să-şi facă reapariţia tocmai când aş găsi pe cineva de care să merite să mă ataşez.

N s-a bătut cu palma pe stomac. Localul era pustiu, în afară de angajaţi şi de un cuplu care se uita îngrozit la mâncarea sleită şi exagerat de scumpă care le fusese adusă. Era mai bine să fii cu inima frântă sau să nu ştii cum e? Acum el ştia, mi-a zis, că n-ar vrea niciodată să mai facă pe cineva să simtă aşa ceva. Nu se ştie niciodată, am spus. S-ar putea să-mi frângi mie inima. Şi-a pus braţul pe după umerii mei şi a început să mă gâdile. M-am foit pe scaun.

— Nesuferite, mi-a zis. N-am cum să-ţi frâng inima pentru că nu mă iubeşti.

— Încetează, am spus. Severă, dar continuând să zâmbesc.

— Ştia că nu glumesc. S-a ridicat în picioare, şi-a îmbrăcat haina şi s-a dus la uşă. I-am spus că o să mă arunc în pat de cum ajung acasă.

— După ce-o să tastezi această conversaţie în computerul tău, m-a corectat el. Mi-a zis noapte bună şi a plecat.

mercredi, le 17 mars

Ooo, asta e una dintre perechile mele preferate: din mătase roz cu volănaşe şi dantelă de tipul ţesăturilor vechi, cu sutien asortat. Păcat că îi pun doar ca să-i port sub nişte blugi şi un pulover când mă duc să cumpăr lapte.

Odată m-am dus la o întâlnire direct de la un interviu de angajare. Acceptabil, dar nu ideal; îmbrăcămintea era aproape corectă pentru o întâlnire de după-amiază, iar machiajul cu siguranţă că era, dar probabil că era puţin cam ciudat să umblu prin oraş cu un CV îndoit şi pus bine lângă o cutie de prezervative. Iar eu îmi făceam griji că s-ar fi putut să se uite cineva în geantă în timpul interviului şi să le observe acolo.

Oare asta o să sporească sau o să diminueze şansele de angajare, m-am întrebat. Şi, da, am obţinut postul, dar până la urmă nu m-am mai dus - era doar o prostie administrativă care oricum avea să se ducă pe copcă în mai puţin de un an.

Altădată mă aranjam în toaleta unui muzeu. Asta era mai pe la început, când eram convinsă că mulţimea de clienţi o să bătătorească poteca spre uşa mea şi umblam prin oraş cu o rochiţă uşoară de vară, sandale cu tocuri, articole din latex şi o pereche de chiloţi de schimb în geantă, pentru orice eventualitate. Asta era înainte să-mi

dau seama că nu trebuia să mă spetesc muncind ca să-mi plătesc facturile şi cheltuielile curente şi, totodată, că majoritatea clienţilor acceptă programarea întâlnirii cu o oră-două mai târziu decât au cerut ei dacă într-adevăr mă voiau pe mine. Dacă nu, ei bine, are baltă peşte.

Îmi dădeam cu luciu de buze şi rimei în vreme ce turiştii intrau şi ieşeau cu zecile din toalete. Dacă ar exista o uniformă pentru grupurile de turişti, şi presupun că ar trebui să existe, ea ar arăta cam aşa: pantaloni până sub genunchi, adidaşi albii tricouri voluminoase purtând reclame despre ultimul loc vizitat, vizieră, părul prins în codiţe, geantă de umăr.

Nici nu pot să-mi închipui pentru ce se gândeau ei că mă ferchezuiesc aşa.

jeudi, le 18 mars

Clientul stătea în picioare, cu pantalonii daţi jos. Eu stăteam într-un fotoliu în faţa lui. Cămaşa mea (albă, conform solicitării) era pe jumătate descheiată.

— Vreau să-mi scriu numele cu spermă pe tot trupul tău, a spus el.

Eu am zâmbit atotcunoscător:

— Nu mă poţi păcăli, ai furat replica asta din *London Fields*[55].

S-a uitat la mine ciudat. Oh, nu, mi-am zis. Mai bine să-mi ţin gura.

— Îţi place Amis? a întrebat el într-o doară, trăgând de mădular cu o mână.

— Nu e rău, am spus, băgându-mi mâna în cămaşă ca să-mi scot sânii din sutien.

— *Times Arrow* e totuşi cam înşelătoare.

---

55 Roman al scriitorului Martin Amis, publicat în 1989 (N. t.)

O picătură scânteietoare de fluid pre-ejaculator îşi făcu apariţia în vârful glandului.

— Foarte pe gustul maselor, o carte bună pentru călătoriile lungi cu trenul.

Mi-am ciupit sfârcurile în timp ce el încuviinţa încântat din cap.

Era zăpuşeală în camera strâmtă. Vremea nu era aşa de rea şi m-am gândit să-l rog să oprească încălzirea.

— Vreau să-ţi miros sudoarea amestecată cu sperma mea a zis el, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Mai târziu, am avut întâlnire cu un alt client. Un hotel mare din Lancaster Gate. Camera era mică şi avea multe decoraţiuni, lucru care cu siguranţă o făcea să pară şi mai mică. Pentru cât costă o cameră aici, mi s-a părut cam înghesuită. O cameră de la capătul culoarului.

Clientul era îmbrăcat în cămaşă, în cămaşă cu mâneci scurte sub sacou - urăsc chestia asta, e la fel de stridentă ca ciorapii albi la pantofi. Fereastră era deschisă.

— Ai deja sfârcurile tari, a zis el (sutien *balconette* din dantelă neagră şi chiloţei asortaţi, băieţeşti). Fereastră era larg deschisă.

Mi-am pus braţele pe umerii lui.

— Nu ţi-e un pic cam frig aici?

— Mi-e foarte bine.

— Ţi s-a făcut pielea ca de găină pe braţe.

Am zâmbit şi m-am dus până la fereastră ca să trag draperiile.

— Face bine la metabolism.

— Pe cât facem pariu că am ceva şi mai bun, am spus.

vendredi, le 19 mars

Astăzi cred c-o să stau în casă. N s-a întors din Belgia cu o tonă de material porno numai bun de frunzărit, inclusiv

niciodată dezamăgitoarea *Lady Anita F (Hotter Than Hell!) şi* o altă revistă cu o ţipă graţioasă, cu părul tuns scurt, practicând "sporturi acvatice" peste un tânăr care, fără îndoială, merita acest tratament. O să vă dăm de ştire dacă se mai întâmplă ceva interesant.

samedi, le 20 mars

Una dintre primele zile însorite, în care oamenii încep să-şi lase paltoanele acasă şi îşi fac apariţia primele porţiuni de piele albă ca varul. Am ieşit să cumpăr un ziar şi, inspirată de soarele strălucitor, nu m-am putut opri din mers.

După o oră de bătut trotuarul, am ajuns la o vitrină de magazin atrăgătoare. E un loc pe care l-am remarcat, dar numai din taxi şi după orele de program, întotdeauna mi-a plăcut numele magazinului. La drept vorbind, e foarte evocator pentru meseria mea. Pe uşa încuiată era un mic anunţ pe care scria: "Vă rog să sunaţi la ambele sonerii". Am sunat şi am aşteptat.

Un bărbat mi-a deschis uşa şi a zâmbit, înăuntru spaţiul era mic şi încărcat cu haine, gablonzuri şi heruvimi suflaţi cu aur.

Destul de drăguţ, în privinţa îmbrăcămintei elegante, poate un pic spre stilul gotic. Şi scump. De multe ori mă întreb cum de rezistă pe piaţă asemenea magazine. Atractivitatea produselor e atât de limitată încât te pomeneşti sperând cu disperare ca acei circa doisprezece oameni pentru care această prăvălie trebuie să reprezinte raiul pe pământ să ajungă cât de curând şi Pe strada asta.

Bărbatul a dispărut în spate şi s-a auzit un clinchet de clopoţel. Era o adolescentă, probabil fiica lui. Era îmbrăcată cu o rochie scurtă, pulover şi cizmuliţe din

plastic roz. Când bărbatul a reapărut, ea i s-a adresat cu numele mic.

Tatăl Nume-Mic şi-a rugat progenitura să ambaleze ceva.

Puştoaica a oftat şi a bătut din picior un pic. Acum, părinţii mei nu sunt nici pe departe nişte modele de convenţionalism, dar au avut grijă să mă expedieze de acasă vreme de câteva săptămâni bune atunci când eram în vacanţă. Era soluţia optimă pentru toţi cei implicaţi: ei mai scăpau un pic de grijile meseriei de părinte iar eu nu eram obligată să-mi dau ochii peste cap şi să bombăn cât de nedreaptă e lumea mai mult de, să zicem, două ori pe zi, cel mult.

— Excelent, a şuierat ea şi s-a apucat să învelească o broşa în hectare de voal negru. Am recunoscut pe loc cadenţa vorbirii care indică o intersecţie între educaţia de la o şcoală publică, părinţi indulgenţi şi nuanţele generale ale accentului sudic. Nimic nu mă irită mai mult decât o pre-pubescentă care se crede cel mai grozav lucru de pe pământ şi îşi închipuie că, într-o bună zi, chiar va fi omagiată ca atare.

Clopoţelul a sunat din nou şi Tatăl Nume-Mic a dispărut aproape instantaneu. De data asta a apărut o femeie mărunţică, îmbrăcată din creştet până-n tălpi cu haine din magazin.

Iar prin asta înţeleg că tipa semăna cu o bezea de culoare vânătă. Ea şi faţă au început să se plângă zgomotos de temperatura scăzută din interior, după care văcuţa nărăvaşă s-a dus să-i ceară vehement lu' tătâne-su să facă ceva în privinţa asta.

De fapt, am rămas chiar impresionată - la vârsta ei cred că repertoriul meu vorbit nu se extindea dincolo de “nu ştiu” şi “pleacă de-aici”.

— Vă serveşte cineva? m-a întrebat femeia.

Nu sunt teribil de înaltă, dar cred că o depăşeam cu un cap pe această Morticia miniaturală care, judecând după straturile de corsete şi fuste, arăta ca o reprezentantă a curentului după un accident într-o fabrică de tapete, cam cu ci de ani în urmă.

Doar mă uitam, mulţumesc.

Morticia s-a agăţat de cotul meu în timp ce pipăiam cu gesturi politicoase nişte haine din brocart şi fuste cu crinoline, poate că şi acestea ar fi fost atrăgătoare, dacă ar fi avut cu vreo cinci-şase chile de panglici din catifea mai puţin.

— Aveţi o vitrină foarte drăguţă, am spus, sperând că o frântură de conversaţie s-o îndepărteze de mine. Trec destul de des pe strada asta când mă duc la muncă, dar n-am intrat niciodată.

— Unde lucraţi? a întrebat ea.

Gândeşte rapid, fetiţo.

— La V&A, am spus.

— La ce?

— La Victoria and Albert.

Părea la fel de nedumerită. Cum era posibil să nu cunoască muzeul de costume? Ciudat pentru cineva atât de strident şi excesiv de îmbrăcat.

— Muzeul V&A.

— Aaa, *muzeul,* a zis, ca pentru a-mi face pe plac.

“Dar-ar naiba, cucoană,” mi-am zis. “E imediat după colţ.”

— Astea sunt...ăăă... creaţiile dumneavoastră? am îndrăznit eu să întreb.

— Da, a răspuns ea fără intonaţie şi a întors capul ca să-şi strige nemulţumirea faţă de fiica ei. În magazin era în continuare dezagreabil de frig pentru ele. M-am întrebat dacă nu cumva era anemică şi n-a lipsit mult să-i sugerez o şedinţă de recuperare prin şedinţe în poziţia tolănit pe o stâncă fierbinte.

— Minunate, am spus pe un ton iritat.

— Vă mai pot ajuta cu ceva? a întrebat ea nerăbdătoare.

Tocmai mă uitam la nişte cercei delicaţi, în formă de fluture, care nu erau excesiv de încărcaţi cu pietre preţioase, dar am optat împotriva lor, din principiu. Morticia m-a condus până la uşă, a ţinut deschis zăvorul şi m-a trimis grăbită înapoi în aerul cald de afară. Traumatizată de această experienţă, m-am dus imediat ia un magazin de peste drum şi am cheltuit şaizeci de lire pe o pereche de cercei din sticlă strălucitoare.

dimanche, le 21 mars

Vreau foarte puţine lucruri de la viaţă, zău aşa. Tot ce-şi doreşte o fată este:

- o tunsoare care să arate la fel, indiferent de viteză sau de direcţia din care bate vântul;
- să mi se răspundă cu un zâmbet de către oamenii cărora le zâmbesc;
- pantofi care să te facă să pari mai înaltă, să arăţi bine cu ei şi chiar să poată fi folosiţi la mersul pe jos;
- în locurile destinate persoanelor handicapate să parcheze numai astfel de persoane;
- să deprind instantaneu chestiile legate de bucătărie;
- câte-un pic de soare din când în când;
- o interzicere mondială a soneriilor polifonice;
- o interzicere mondială a telefoanelor care nu-ţi oferă altă opţiune decât o sonerie polifonică;
- o încetare a tuturor suferinţelor, retroactivă până la începutul timpului.

lundi, le 22 mars

M-am întâlnit cu A4 să luăm masa la un restaurant polonez. Ne fusese recomandat călduros ca un antidot la

acele *trattoria* vegetariene, pline de propria importanţă, şi acei la *über-kosher* furnizori de chifle din nordul Londrei, întotdeauna m-am considerat prea sceptică pentru localurile din prima categorie şi prea laică pentru celelalte. Interiorul restaurantului avea un aspect sever, decorat în tonurile pământii grele, tipice pentru anii '70, reproduceri proaste după picturi înfăţişând bătăliile istorice ale polonezilor şi un strat de jeg care ar fi putut foarte bine să fie importat din bucătăriile copilăriei mele. Aşa cum mâncarea putea să vină direct din cuptorul mamei mele: barczsz[56] din sfeclă cu smântână şi legume; cartofi prăjiţi *latkes* cu sos de mere şi smântână. Chelneriţele erau şi ele autentic de masive şi de dure, cu cosiţele blonde strâns împletite şi şorţurile cenuşii strânse în jurul unor şolduri dolofane. Atunci când catadicseau să bage în seamă vreun client, o făceau cu acelaşi limbaj plin de bombăneli pe care l-am întâlnit prin restaurante în mai toate călătoriile din nord-estul Europei. Totul - dar absolut totul - era prăjit şi era însoţit de o porţie de varză. Eram distrusă.

Masa noastră era aşezată lângă fereastră. Ne-am uitat afară ta trotuarul aglomerat şi la traficul din timpul pauzei de prânz: oameni de afaceri care ronţăiau chipsuri; oamenii înghesuindu-se la cozile de la bănci şi de la farmacii; un local chinezesc ieftin supraaglomerat cu studenţi, înăuntrul restaurantului totuşi, era parcă o altă lume, protejată de zgomotele moderne de afară prin nimic altceva decât scârţâitul suportului mecanic pentru vase ca fundal sonor.

Ne-am amuzat s-o ascultăm pe femeia de la masa învecinată care se chinuia să priceapă ceva din meniu. Nu era un local pentru cei atenţi la calorii sau la propria imagine (eu însumi avusesem prevederea să sar peste

---

56 Supă tradiţională poloneză (N. t.).

micul dejun), în timp ce aştepta felul principal, i-a făcut semn uneia dintre chelneriţele agale-mişcătoare.

— Faceţi şi cappuccino? a întrebat femeia.

A4 şi cu mine râdeam pe înfundate. Chelneriţa cu obraji rozalii a încruntat sprâncenele.

— Cappuccino? a întrebat din nou femeia, mimând scurgerea laptelui fierbinte printr-o maşină. Ştiţi, şşş şşş, şşş şşş?

Chelneriţa a clătinat din cap şi a plecat de lângă masă. Nouă ne dăduseră lacrimile din pricina râsului înăbuşit.

M-am dus să mă uit la deserturile din vitrină. Un ştrudel cu mere, cu multe straturi de foietaj şi albit cu zahăr pudră. Tarte cu aspect bogat. Pe când mă întorceam la locul meu, un gentleman m-a atins în secţiunea mediană a corpului.

M-am uitat în jos la masă. Patru ţipi de vârstă mijlocie, îmbrăcaţi în costume, luau un prânz “de afaceri”, îl cunoşteam oare pe individul ăsta? m-am întrebat. Nu reuşeam să-i identific faţa. Un fost client?

— Ăă, adu-ne, te rog, un coş cu pâine! mi-a comandat el.

Am râs, scurt şi strident.

— Scuze... nu lucrez aici, am spus şi mi-am văzut de drum.

mardi, le 23 mars

Sunt o relaţie ieftină.

La câteva sute de lire pe oră, asta e o afirmaţie costisitoare. Dar e adevărată. Dacă ne gândim la aspectele economice ale sexului - în care un bărbat e pregătit să investească ceva timp şi nişte bani pe cadouri şi distracţii, ca să convingă o femeie să vină în patul lui - sunt asigurată de către clienţi că banii cheltuiţi cu o damă de companie sunt cam tot atâţia ca şi cei necesari

ca să agăţi o ţipă într-o deplasare în interes de serviciu. Şi nici nu rişti ca mai târziu să vină să te frece la cap.

Dar nu mă refeream la muncă, unde, ca să apreciez dacă serviciile mele îşi merită banii, mi-ar trebui nişte cunoştinţe de matematică pe care nu le posed. Sunt o relaţie ieftină în viaţa de zi cu zi.

Pe hârtie sună grozav. Femeia se îngrijeşte singură de mijloacele de transport, îşi cumpără singură berea şi poate chiar şi câteva pentru tine, şi, dacă de aici rezultă o relaţie, nu se formalizează prea tare în legătură cu primirea de cadouri, vacanţe sau alte accesorii ale afecţiunii tale, în afară de afecţiunea propriu-zisă. Dacă plecaţi undeva împreună, ea îşi va plăti partea de cheltuieli; dacă uiţi să rezervi o masă la restaurant la vreuna din principalele aniversări de peste an, o să zâmbească Şi-o să spună că preferă să stea acasă. Nu cere în mod arbitrar obiecte strălucitoare în cutii bleu de la Tiffany; dacă vede ceva care-i place, o să şi-l cumpere singură, iar dacă tu faci un efort suplimentar, bineînţeles c-o să-ţi fie recunoscătoare. Dar nu consideră gestul tău ca fiind ceva de la sine înţeles.

Sunt un o grădină cu cheltuieli mari de întreţinere, dar, cum ar veni, îmi angajez singură grădinarii.

Mi-a trebuit ceva timp ca să ajung la concluzia că nu asta îi atrage pe bărbaţi. Lor le place să vâneze, nu-i aşa; ideea că valoarea unei femei e reflectată de eforturile depuse ca să cucereşti din partea ei un zâmbet sau un sărut. Chiar dacă se dovedeşte a fi nepricepută în pat, până ai reuşit să-i desfaci coapsele ferecate în oţel cu week-end-uri în Sardinia şi cu o pietricică strălucitoare de carbon pe un inel, o să fii atât de recunoscător că ai ajuns în situaţia aia că n-o să-ţi mai pese.

Deduc că asta înseamnă că oamenii vor tinde să fie mai nepricepuţi la pat decât strămoşii lor, necesitatea de a-ţi cuceri partenerul cu ajutorul talentului de a-ţi folosi limba

fiind extirpată genetic din rândurile populaţiei (NB: nu s-a dovedit ştiinţific). S-ar putea să însemne şi că femeile cu ochi mari, ca de căprioară, cu degetele de la picioare uşor îndoite spre înăuntru şi pricepute să se fandosească vor deveni predominante.

Genul *film noir* ne-a oferit un termen pentru genul de femei uşor de întreţinut şi ieftine ca relaţie, aşa cum au fost ele personificate de către Ingrid Bergman şi celelalte blonde *cool.*

Într-un limbaj mai grosolan, au fost denumite Tipe cu Clasă.

O Tipă cu Clasă nu te bombardează cu telefoane smiorcăite ca să te întrebe “de ce ai ieşit în oraş cu băieţii ca să te uiţi la meci când puteai foarte bine să vii cu mine să alegem preşuri din sisal?” O Tipă cu Clasă nu ia în tragic o despărţire sau, dacă totuşi o ia, o face cu un minim de jelanii, O Tipă cu Clasă e silueta care dispare în noapte, pe care fără îndoială c-o să ţi-o aminteşti, dar cu care n-o să mai vorbeşti niciodată.

O Tipă cu Clasă petrece multă vreme singură, bând alcool tare. O Tipă cu Clasă nu va ieşi niciodată din biserică sub o ploaie de petale. O Tipă cu Clasă nu va fi niciodată mămică, cu sau fără vino-ncoace.

O Tipă cu Clasă nu va avea niciodată un soţ care să meargă la prostituate.

Uitaţi c-am adus vorba.

mercredi, le 24 mars

Astă-noapte când mi-am verificat e-mail-ul, Hotmail propunea un link către “Sugestii pentru întâlniri de la reprezentanţii regnului animal”. Cum mă aştept ca materialul oferit spre delectare şi distracţie să fie la fel de sterp ca şi lecturarea etichetei unei sticle de şampon în căutarea unor fineţuri literare, vă ofer o listă

alternativă de sugestii amoroase din partea regnului animal:

* bunul nostru prieten şi tovarăş într-ale evoluţiei, *Canis familiaris* (câinele domestic) ne arată că, atunci când nu ştii la ce gaură să te repezi, n-ai decât să dai tare şi cu forţă. Oricum o să nimereşti în ceva bun.

* Crevetele au inimă în cap. Bărbaţii nu au nici inimă, nici cap.

* Limba girafei *(Giraffa camelopardalis)* are o jumătate de metru în lungime, îndeajuns ca să-şi poată curăţa cu ea urechile. Dacă puteţi să faceţi la fel, s-ar putea să aveţi şansa să vă lansaţi într-o carieră la care nici nu v-aţi gândit.

* Delfinii fac sex în grup. Dacă aceşti mâncători de peşte chiţăitori, cu pielea cenuşie, pot s-o facă, la fel puteţi şi voi.

Se ştie că femelele din specia de cimpanzei bonobo *(Pan paniscus),* strâns înrudite cu oamenii, se folosesc de favorurile sexuale pentru a obţine hrană şi un statut superior în cadrul grupului. Un element de ţinut minte pentru data viitoare când rămâi fără mărunţiş la magazinul din colţ.

Dacă nu găsesc de mâncare, unii viermi laţi se mănâncă pe ei înşişi. Din nefericire, bărbaţii care nu găsesc cu cine să facă sex sunt arareori la fel de talentaţi.

Pisicile, se folosesc de glandele anale pentru a-şi marca teritoriul şi pentru a se diferenţia de celelalte pisici. Rămâne de văzut dacă această explicaţie va convinge pe cei de la hotel să nu vă treacă pe factură şi excesul de rufărie spălată.

Peştele-sabie, peştele-navigator şi rechinul mako sunt toţi în stare să înoate cu peste 80 de kilometri la oră. Dacă întâlneşti o persoană dezagreabilă într-un club e

puţin probabil să fii în stare să speli putina la fel de repede.

- Se ştie despre lei că şi-o pun de peste cincizeci de ori pe zi.
- Ăsta e probabil criteriul unic pentru a deveni Regele Junglei.
- Cornul de rinocer e alcătuit din păr. Pe de altă parte, bărbaţii cu lipsuri la capitolul "corn"[57] nu sunt sfătuiţi să-şi lase părul lung drept compensaţie.
- Pilulele anticoncepţionale umane au efect şi la gorile. Dacă reuşeşti mai uşor să găseşti anticoncepţionale şi o femelă de gorilă decât o parteneră umană, ceva foarte grav s-a întâmplat.

Timpul e limitat şi unele oportunităţi s-ar putea să nu se repete niciodată. Luaţi exemplu de la rândunicile din genul care se împerechează în zbor, indiferent de numărul pasagerilor din avion.

Ca o digresiune, în timp ce mă documentam pentru alcătuirea acestei liste, am dat peste un website de dildouri "delfineşti". Şi nu mă refer la dildouri în formă de delfin, ci la unele având formă şi dimensiunile unui mădular de delfin. Câh!

jeudi, le 25 mars

Am luat micul-dejun cu N la un mic restaurant unde se serveau mâncăruri prăjite (el: prăjeală cu cartofi prăjiţi; eu: ouă jumări cu pâine prăjită). N-a dormit prea bine şi se vede, dar nu poate să-şi explice de ce. Poate că a muncit peste program la serviciu, poate are griji legate de familie, poate o senzaţie întârziată că ar fi trebuit să fie primăvară, dar vremea rămâne atât de friguroasă şi

---

57 Joc de cuvinte intraductibil bazat pe sensurile multiple ale cuvântului englez horn, care poate să însemne „corn", dar şi „penis în erecţie" (N. t.).

de umedă încât ceasul biologic continuă să bată ca pentru iarnă. O cunoştinţă comună a lansat săptămâna trecută zvonul cum că s-ar fi trecut la ora de vară înainte de Duminică Mamei[58], în loc de sfârşitul acestei săptămâni, iar asta l-a dat peste cap. De atunci n-a mai putut să doarmă noapte cum se cuvine.

Auzise unele lucruri despre mine. Poveşti care circulă. Nimic cutremurător, doar câte un comentariu-două, care tot ajungeau pe la urechile lui. Am spus oare că N pare a fi placa Ornantă a tuturor informaţiilor din Londra? Tu ştii un nume - el ştie pe cineva care cunoaşte pe altcineva. Vrei să ştii dacă ceea ce ai auzit e adevărat? El îţi poate obţine marfa E un *dealer,* iar informaţia e drogul lui.

La mijloc e invidia, care e de obicei motorul din spatele celor mai rele şi mai dăunătoare zvonuri. Alte lucruri. Urăsc acest *Sturm una Drang.* Cineva cu care m-am culcat şi care m-a rugat să păstrez secretul - nici măcar n-am scris despre asta .

S-a întors cu 180 de grade şi a povestit cam la jumătate din oraş. Câteva chestii personale. De care nu-mi pasă. În schimb mă deranjează atunci când cineva cere discreţie şi pe urmă el o încalcă cu neruşinare. Proastele maniere ale amanţilor.

— Poate că ar trebui să-i spun lui ceva despre chestia asta, am spus.

— Nu-i o idee prea bună, m-a sfătuit N, subliniind că individul ăsta e tânăr şi iresponsabil, şi că ar fi mai indicat să-l mângâi pe creştet şi să-i gânguresc vorbe de iertăciune, decât să-i ard scatoalcă pe care fără doar şi poate că o merită. Mingea e în terenul lui acum. El o să se simtă stânjenit când o să se întâlnească cu oricare dintre noi.

---

58 În original, Mothering Sunday, a patra duminică din Postul Pastelul, în mod tradiţional rezervată onorării mamelor (N. t.).

— Poate n-ar strica să lansez şi eu nişte zvonuri.

— Nu te-ncrede în cei din jur. E mai bine pe termen lung.

— Simt cum îmi palpită antenele generatoare de rele, am spus mişcându-mi arătătoarele în aer.

— Să nu cumva...

— Ah, fir-ar să fie, apropo...

— O...

— Ce e?

— În drum spre ieşire, m-a întrebat dacă e adevărat că am participat la o partidă de sex în trei cu tine şi cu altcineva.

— Şi ce i-ai spus?

— Ca da.

N s-a făcut mic.

— Ei bine, nu-mi pasă şi e evident că nici ţie nu-ţi pasă, cred că nici celeilalte fete nu-i pasă. Dar, mă întreb, de ce-l interesa chestia asta? în locul lui, m-aş fi întrebat pe mine, nu pe tine.

— Da. Sau să fi întrebat dacă am făcut una ca asta în cazul în care ar fi intenţionat să mă convingă s-o fac.

— Exact. Mă întreb de ce era atât de interesat de acest aspect al vieţii mele private tocmai când pleca din patul tău.

N şi-a frecat barba nerasă.

— Prea multe partide de o noapte, a spus. Ai grijă ce vorbeşti despre viaţa sexuală a altcuiva.

Am ridicat din umeri. Am băut cafeaua foarte tare şi foarte aromată. M-a întrebat dacă mai văzusem maşina în preajma casei mele. O văzusem. M-a întrebat dacă am nevoie de ceva. I-am spus că n-am.

— Renunţă, dacă poţi, mi-a spus.

— La job, la casă sau la fostul prieten? am întrebat.

— La toate trei. Nu ştiu ce pui la cale, dar indiferent despre ce e vorba, să ai un refugiu pregătit.

Împingea prin farfurie cu o coajă de pâine prăjită. Micul restaurant, care la sosirea noastră fusese aglomerat, era acum aproape pustiu. Mi-am luat o prăjitură cu morcov pentru mai târziu. El i-a lăsat un bacşiş chelneriţei şi m-a dus cu maşina acasă. Mâna lui stângă s-a odihnit pe genunchiul meu tot drumul.

— Să ai grijă de tine, a spus.

I-am făcut cu mâna şi am urcat la mine. (Chiloţii de azi: negri, transparenţi, cu tiv din dantelă crem şi cu un mic decupaj la spate, în momentul de faţă, sunt primii pe lista preferaţilor.)

vendredi, le 26 mars

Dau un chef în week-end şi N trece pe la mine să dea cu aspiratorul. El s-a oferit voluntar. Mă întreb, dacă las baltă spălatul vaselor, o să se ofere voluntar şi pentru asta?

Nu mă întâlnesc prea des cu vecinii, de obicei se întâmplă când ies din casă. Aşadar, ori cred că duc o nespus de încântătoare viaţă în care party-urile şi premierele se ţin lanţ, ori ştiu i totul. Sau poate doar cred că-mi place să mă îmbrac ca de ocazie. În orice caz, se aud foarte puţine zgomote din apartamentele lor. Până astă-noapte, când m-am întors acasă pe la orele două şi am mai fost ţinută trează încă o oră de sunetul distinct al unor cărţi aruncate, una câte una, de perete. Ciudat.

De asemenea, la sala de gimnastică am observat că, în ultima vreme, tendonul lui Ahile mi-e cam ţeapăn. Mi s-a spus că asta e consecinţa obiceiului de a purta tocuri. Ştiu că în fiecare nou anotimp suntem bombardaţi de propagandă conform căreia pantofii fără toc sunt drăguţi şi chiar sexy, dar să încerce cineva să mă convingă să port combinaţia dintre pantofi fără toc şi fustă ar fi un proiect de convertire echivalent cu colonizarea Malului

Vestic. Pur şi simplu va trebui să fac mai multe exerciţii de stretching.

samedi, le 27 mars

La atâtea sfaturi bune pe care le-am primit de-a lungul anilor, nici unul nu s-a ocupat de ceea ce ar putea fi cea mai mare provocare a vieţii mele profesionale: cum să procedez cu un mădular non-standard.

Penisurile pot să fie ciudate din multe motive. Pot să aibă n raport neobişnuit între lungime şi grosime, să fie curbate intr-un mod caraghios, sau să-ţi amintească de slăbiciunea pe care o avea fratele tatălui tău pentru puloverele cu guler pe gât.

De fapt am impresia că sunt mai numeroase cele ciudate decât cele ne-ciudate. Ceea ce conferă respectivului organ o plajă întinsă de exprimare a personalităţii.

În cea mai mare parte, diferenţele pot fi categorisite drept ciudat, dar nu deranjant, sau “ciudat, dar nu anormal din punct de vedere medical”. Iar când un membru năruieşte aceste clasificări, nu ştiu niciodată ce să spun. Să tratez problema cu graţie? Cum ar fi, de exemplu, să murmur cu cochetărie, “Mamă, ce sculă neobişnuită ai!” Să manifest un minimum de interes medical şi să întreb, “Ai fost vreodată la doctor pentru chestia asta?”. Să mă dau înapoi îngrozită? Să cer indicaţii despre cum i-ar plăcea să-i fie mânuită? Sau poate că domnul preferă să nu fac nici un comentariu? Am avut plăcerea să cunosc un client cu un penis cât se poate de normal. Normal în toate privinţele sesizabile. Prepuţul era cel neobişnuit, în loc să se desfacă la vârf, astfel încât glandul să poată să se strecoare prin deschizătură, teaca acestui gentleman se deschidea într-o parte.

Într-o parte. A penisului. Cam pe la jumătatea trunchiului.

O deschizătură prea mică pentru ca penisul său să poată încăpea prin ea. Ceea ce însemna că avea mădularul mereu acoperit, chiar şi atunci când era sculat. Am zâmbit. M-am uitat la Penis, m-am uitat la posesorul lui. N-am spus nimic. Nici el nu mi-a dat vreo sugestie. Să mă ocup de cap (complet acoperit) sau de deschizătură (mustind de lichid pre-ejaculator, dar la vreo şapte-opt centimetri mai în spate)? Era mai în vârstă decât mine, divorţat, deci era evident că şi altcineva se lovise de această anomalie, îl jena oare când o avea sculată?, m-am întrebat. Va avea probleme cu anumite poziţii? Va afecta asta prezervativul? S-ar simţi insultat dacă l-aş întreba?

Am acordat atenţie atât capului, cât şi deschizăturii, având grijă să nu strâng prea tare cu mâna trunchiul organului. Când am trecut la actul sexual propriu-zis, am strâns între degete vârful penisului pentru colectarea lichidului seminal, întrebându-mă dacă avea vreo importanţă. M-a luat pe la spate, dar nu mi-a zis că ar mai exista vreun motiv în afara preferinţelor personale. După, şi-a scos singur prezervativul. N-am putut să cercetez cum se cuvine rezultatul.

dimanche, le 28 mars

Iar mi s-a pus la cale o “întrevedere”, de data asta cu cineva care mi-a fost prezentat drept “viitorul tău soţ”. Fără nici un fel de presiuni, totuşi.

lundi, le 29 mars

Am o prietenă, aşa e, numai că nu mi-e prietenă cu adevărat. Mai degrabă un aliat sau o cunoştinţă care nu

vrea să te lase în pace. Şi, de obicei, nu sunt o persoană rea, vă jur că nu sunt.

Am cunoscut-o prin A3, care se pare că ar fi avut ceva cu ea în urmă cu câţiva ani. Altfel spus, i-a plăcut de ea până când a aflat cât de teribil de îngrozitoare era, moment în care nu mai ista cale de întoarcere. Cum zicea Churchill, când străbaţi iadul, nu te opri.

FMCC, aşa-i spuneam. Abreviere de la Fiecare Mare Cât Capul. Această referinţă la masivele ei... teritorii fiind aproape de nepronunţat, a fost prescurtată la gestul cu cele două mâini descriind nişte baloane în dreptul pieptului, care înseamnă nişte sâni mai mult decât generoşi.

Mostră: “M-am întâlnit de curând cu [gestul cu mâinile]. Se pare că ţine un regim cu conţinut scăzut de carbohidraţi.”

“Da? Şi funcţionează?”

Pentru că posesiunile lui “Gest cu Mâna” sunt întrutotul naturale, există şi un şezut pe măsura pieptului. Ca să nu mai pomenim de mijloc. Şi de glezne, de care poţi să ancorezi fără riscuri vasele de agrement de pe Tamisa.

Sprâncene ridicate drept răspuns, ceea ce arată că, dacă se vede vreun rezultat, tipa s-a făcut şi mai voluminoasă.

Dintre toate cunoştinţele mele, “Gest cu Mâna” a avut cea mai mare rată de diete şi exerciţii la sală eşuate, raportat la numărul de kilograme efectiv pierdute.

Să nu mă înţelegeţi greşit. Nu e politicos să ridiculizezi greutatea altcuiva. De exemplu, a fost o perioadă când A4 avea un kilogram-două peste greutatea normală, dar nici unul dintre noi n-a zis nici pas. Dar Gest cu Mâna şi-a câştigat dreptul de a fi luată la mişto prin faptul că, în mod automat, declara că orice persoană mai pipernicită decât ea suferă de tulburări de alimentaţie. De care, prin definiţie, suferă întreaga populaţie a planetei, în afară de

cartierele cele mai înfiorătoare din Glasgow şi câţiva ţărănoi din Miami.

O discuţie cu Gest cu Mâna va include foarte probabil o frază de genul: “M-am întâlnit cu Ruth acum câteva zile, ştii?

Tocmai a născut un bebeluş - a revenit la greutatea iniţiala - şi mi-a povestit despre noua trupa în care cântă partenerul ei...”, şi-aşa mai departe, şi-aşa mai departe. Blonda din *Teachers?* Tulburări de alimentaţie. Noua siluetă suplă a Vanessei Feltz[59]? O vacă bulimică. Invers, dacă te prinde că ronţăi fie şi numai un biscuit, îţi reproşează că faci excese.

În fine... Săptămâna trecută, A3 a venit în oraş şi m-a sunat să mă întrebe dacă voiam să luăm masa de prânz împreună. Ziua a fost destul de dezorganizată - a avut două întâlniri în prealabil, una în Bayswater şi cealaltă în City. Dar programul meu de peste zi e extrem de uşor de rearanjat, aşa că am decis să ne întâlnim vineri, la orele 3 după-amiaza. Mi-am luat un sandviş cu o oră înainte, am mai hoinărit un pic prin magazine şi am ajuns la restaurant. Angajaţii păreau un pic cam posomorâţi din pricina faptului că aveau clienţi în orele de după pauză de prânz, ceea ce nu m-a făcut însă să simt nici cea mai mică vină. Un ospătar cu faţa plină de coşuri, ce părea a fi student, m-a condus fără prea multă vorbă la masă.

M-a aşezat vizavi de Gest cu Mâna şi magnificul ei piept capitonat. Fir-ar să fie, nu ştiusem c-o să vină şi ea aici. Deşi, dacă aş fi ştiut, nu cred că m-aş mai fi ostenit să vin. În afară de mine, ea era singura persoană din local care ronţăia cu entuziasm pâinea şi măslinele oferite gratuit. Şi mai zicea că ţine cură de slăbire!

---

59 Personalitate tv şi radio britanică, ţinta a numeroase glume legate de încercării ei de a pierde din greutate (N. t.).

— Bună, draga mea, am zâmbit, fără să simt nimic din bunăvoinţa care speram să se reverse din tonul meu. Ce surpriză plăcută să te văd.

Am întrebat-o despre familie şi mi-a actualizat cunoştinţele despre cine arăta prea slab, cine ar trebui să pună mâna să mănânce şi - chiar dacă nu existau dovezi materiale care să-i confirme spusele - kilogramele care pur şi simplu cădeau de pe ea în ultima vreme mulţumită dietei şi exerciţiilor fizice, jvli-a oferit o felie de pâine pe care, simţindu-mă încă sătulă după sandviş, am refuzat-o.

— Eşti sigură? m-a întrebat, cercetându-mi cu privirea sânii, care, prin nici un efort de imaginaţie, nu pot fi consideraţi la fel de mari ca şi capul meu, cu atât mai puţin al ei. Doar nu eşti una din alea...

Mi-am aplicat pe faţă o expresie îndurerată şi mi-am fluturat mâna în dreptul pieptului.

— De fapt, mal-absorbţie intestinală, am spus, răsucindu-mi în jos colţurile gurii, într-o grimasă plângăcioasă. Mi-au pus diagnosticul luna trecută. Maţele îmi ies literalmente din mine, nu pot să diger glutenul şi elimin totul cu cea mai mare viteză.

— Măi... nu se poate. Serios? a întrebat ea, cu gura înmuiată.

M-am aplecat în faţă, cu un aer conspirativ.

— Partea cea mai rea e diareea explozivă, i-am şoptit exact în momentul când ceilalţi participanţi la dejun soseau şi se aşezau la masă. Nu poţi să-ţi închipui cât de îngrozitor poate să fie. Cât eşti de norocoasă. Ar fi o binecuvântare pentru mine să am din nou coapse adevărate.

Fireşte, asta a însemnat că tot restul prânzului a trebuit să ciugulesc peşte fiert şi o salată îngrozitoare, dar a meritat să văd cum, timp de o oră, nici cuvintele, nici

mâncarea nu i-au trecut prin gură. De obicei, nu sunt o persoană rea, vă jur, nu sunt.

mardi, le 30 mars

Clientul stătea aplecat deasupra mea, frecându-şi mădularul.

— O să-mi dau drumul pe faţa ta, a spus.

Era a şasea oară în zece minute când o spunea, răguşit, de parcă ar fi încercat să se convingă singur.

Asta era tot: “O să-mi dau drumul pe faţa ta.” Nici un fel de instrucţiuni pentru mine, deşi mă jucam cu sânii şi cu sfârcurile, îmi sugeam degetele după ce mă pipăiam, sperând ca asta să ajute, înainte de întâlnire nu aflasem decât detaliile legate de loc şi de oră şi solicitarea de a mă machia din abundenţă.

Strădaniile mele n-au părut să fie de folos. Se uita la perete, nu la mine. De câteva ori, mâna lui cuprinsă de frenezie îşi încetinea mişcarea şi îşi cobora membrul spre buzele mele. I se înmuia şi eu i-o întăream sugându-i-o. Nu s-a uitat în jos nici măcar o dată. După care masturbarea începea din nou. Şi mantra: “O să-mi dau drumul pe faţa ta.” Mă zvârcoleam şi gemeam pe cearşaf.

Nici o reacţie. Mi-am aplecat capul în faţă şi i-am lins partea interioară a coapselor. Din nou, nici o reacţie.

O jumătate de oră mai târziu, tot nu terminase. Am murmurat şi am sondat, degete rătăcitoare, întrebări blânde. Dar se pare că nu voia nimic de la mine, în afară de a fi pânza pe care să picteze. Mă făcea să mă simt precum lutul neprelucrat, doream să capăt o formă oarecare, o fantezie, dar nu mi se întrevedea. Umerii i-au căzut şi el s-a prăbuşit, asudat, la pieptul meu.

— Îmi pare rău, iubito, dar nu vrea să se întâmple, mi-a zis, parcă a mea fusese ideea.

mercredi, le 31 mars

În mod amuzant, relaţia cu “viitorul meu soţ” nu a evoluat conform planului. Reţin asta ca un argument concludent împotriva alegerii bărbaţilor de către prieteni cu care să am legături amoroase, dar A1 nu se dă bătut şi e hotărât nu numai să se afirme în meseria de codoş, dar şi să descopere cauza fundamentală a problemelor mele cu partenerii.

Aşa încât el naviga alene pe Internet, în vreme ce eu vânam o fărâmă cât de mică de prăjitură în casa lui. Cum n-am găsit nici una, am făcut un pact cu diavolul şi mi-am preparat o cană de ciocolată constând dintr-un rest de baton Flake topit de căldură, cea mai mare parte dintr-un baton de ciocolată provenit dintr-o raţie militară şi cafea nes.

Licoarea se învolbura, uleioasă şi ameninţătoare, într-o cană albă.

— Când şi unde te-ai născut? a întrebat A1.

— De ce?

— Diagrama natală.

Astrologia online este unul dintre semnele sigure ale unui colaps din punct de vedere social. I-am spus, totuşi.

— Of, Doamne, of, Doamne-Dumnezeule.

— Care-i treaba? am zis, sorbind din aşa-zisa ciocolată.

Respingătoare, e drept, dar deloc nesatisfăcătoare. Trebuie totuşi să găsesc o metodă mai bună de rezolvare a ciclurilor hormonale, căci e primăvară, când imaginaţia femeilor tinere se îndreaptă spre bikini.

— Marte e în Cancer. (Sau cum o fi spus el acolo. Căci nu sunt pusă la punct cu acest tip de superstiţie.)

— Ceea ce ar însemna ce anume?

— Că poţi fi uşor manipulată emoţional.

— Dă repede de veste presei. Mă întreb cine nu ştie deja asta.

Avril

***P** de la Plastic*

Ţâţe, nu cărţi de credit. Preferă oare bărbaţii perfecţiunea sau chestiile veritabile? Sunt toate celelalte fete din agenţie atât de natural “optimiste” sau funcţionează cine ştie ce sistem secret de susţinere? Ar trebui oare să-ţi economiseşti profiturile pentru un *upgrade?* Chiar şi cea mai pragmatică dintre fete va începe să se întrebe dacă nu cumva cariera ei ar avea de câştigat de pe urma augmentării volumului. Totuşi, dacă n-aţi face-o în viaţa reală, nu v-aş recomanda s-o faceţi deloc.

***R** de la Relaţii*

Ăsta nu e nici film, nici poveste cu zâne şi feţi frumoşi. N-o să sfârşeşti prin a te mărita cu un bărbat bogat, chipeş şi burlac cu care te-ai întâlnit în timpul exercitării meseriei ca să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Nu ieşi în oraş cu clienţii, nu confunda natura relaţiei. Bucură-te de omul respectiv dacă e un tip drăguţ, dar nu uita nici o clipă unde e linia. Te-ai aştepta ca un antrenor de gimnastică să-şi conducă acasă clienta de la sala de gimnastică sau să se întâlnească cu ea în week-end doar aşa, ca să le treacă vremea? Nu, Nici nu încape vorbă.

***S** de la Sexy*

Atractivitatea nu e un raport între centimetrii pătraţi de îmbrăcăminte şi cei de piele expusă. Sexy nu e consecinţa inevitabilă a calităţii de a fi blondă, bronzată şi suplă (deşi se pare că aşa stau lucrurile pentru prezentatoarele de televiziune). Sexy e consecinţa calităţii de a fi bine alcătuită şi de a te simţi comod în propria-ţi piele. Să-ţi sugi burta când eşti dezbrăcată nu

este un gest care să facă o femeie futabilă. Să-ţi arzi o palmă peste popoul amplu şi să-l inviţi să se urce-n şa este.

jeudi, le 1 avril

Rechin

Etimologie: probabil modificat din germanul *Schurke* (pungaş).

Funcţie: substantiv, verb intranzitiv.

1. Unul dintre numeroşii peşti de mare din clasa Elasmobranchii, care au o formă fusiformă, despicături pentru branhii laterale şi sunt prădătoare vorace.

2. O persoană abilă care îi jefuieşte pe ceilalţi prin speculă, escrocherie şi înşelăciune.

3- Persoană care excelează într-un anumit domeniu.

4- Actul de a prinde în capcană o persoană, de obicei mai tânără şi mai lipsită de experienţă.

În ultimele luni am pus ochii pe un tip la sala de gimnastică.

Şi zău că nu mi-am făcut un obicei din asta. Sala de gimnastică e pentru mişcare fizică, poate un pic de socializare, dar ideea larg răspândită conform căreia asemenea incinte ar constitui nişte pieţe de desfacere a "cărnii" este oribilă, după orice standard ai lua-o. Ca un aspect pozitiv, dacă într-adevăr cunoşti pe cineva în acea atmosferă de nebunie ambalată în lycra şi îmbibată de endorfine, poţi să stai liniştită fiindcă te-a văzut în starea cea mai rea posibilă, plină de transpiraţie şi cu părul vâlvoi, şi cu toate astea te-a găsit atrăgătoare.

Pe de altă parte, nu mi-aş dori o relaţie cu cineva care mă vede în mod regulat în starea cea mai rea posibilă.

Totuşi, la începutul anului, un bărbat anume mi-a atras privirea. Zâmbet sfios, păr mătăsos, constituţie fizică

impresionantă. Am făcut cercetări. Am aflat cum îl cheamă.

— E gay, a strigat N, care nu *e* gay, dar susţine că are "gaydar"-ul cel mai bine reglat dintre toţi bărbaţii heterosexuali din sudul Angliei. E o tâmpenie, dar nu-ndrăznesc să-l contrazic. Fără doar şi poate.

— Nu cred, am zis oftând, străduindu-mă să nu mă holbez, căci subiectul conversaţiei noastre tocmai se pregătea să ridice nişte greutăţi.

— Pariez pe zece pence că este.

O adevărată declaraţie de război.

— S-a făcut.

— Va fi într-adevăr o plăcere, a spus N frecându-şi mâinile, şi-l văd pe maestrul-rechin în persoană pierzând acest pariu.

vendredi, le 2 avril

Conversaţiile cu clienţii nu sunt tocmai ceea ce s-ar putea numi "normale", dar au totuşi convenţiile lor rigide. E plăcut sa ştii de unde e o anumită persoană, să ai habar de ocupaţia lui. Cei mai mulţi dintre bărbaţi se află în delegaţie, în interes de serviciu, şi nu apelează frecvent la servicii de natură sexuală. Un pic de flecăreală poate să facă ambele părţi să se simtă în largul lor.

Există o linie de demarcaţie fină între a fi curios şi a fi băgăreţ şi chiar dacă întrevederea cu o "profesionistă" seamănă puţin cu o primă întâlnire cu o persoană de sex opus, unele subiecte de interogare sunt pur şi simplu interzise. Cum ar fi, de exemplu, întrebări despre părinţi, despre adresa de la domiciliu (întrucât nu primesc decât comenzi la "sediul" clientului), numărul de înregistrare al maşinii...

Pe de altă parte, faptul că este improbabil să vă întâlniţi din nou înseamnă că un client poate pune acele întrebări care ar face pe oricine altcineva să facă rapid cunoştinţă cu trotuarul.

Contextul e totul.

Exemplul 1: “Crezi c-o să te căsătoreşti şi-o să ai copii?” îmi plac copiii, destul de mult. Îmi plac mai ales atunci când se întorc la părinţii lor. Uneori - doar uneori - sunt frapată de farmecul câte unui *bebe* precoce şi mă gândesc că ar fi o idee bună să cresc un copil. Şi dacă s-ar găsi cineva care să se ocupe de copilaş între vârstele de unsprezece şi şaisprezece ani, ar îndulci enorm situaţia.

Clienţii sunt, cred, singurii oameni cărora le voi da un răspuns sincer. Sincer, ambivalenţa faţă de o viitoare familie, nesiguranţa legată de întrebarea dacă această lume e un loc potrivit ca să te legi pe vecie de o altă fiinţă sau de alte fiinţe, mă tulbură, în măsura în care sunt căsătoriţi şi au copii, clienţii apreciază. Uneori oferă şi sfaturi.

Unii îşi adoră copiii şi viaţa de familie. Alţii... ei bine, s-au hotărât să plătească pentru sex, nu?

Părinţii mei sunt îndeajuns de fraieri ca să mă întrebe ce planuri de viitor am în privinţa naşterii unui copil şi primesc răspunsul standard: “Pur şi simplu n-am întâlnit bărbatul potrivit.” Orice amant care ar îndrăzni să formuleze o astfel de întrebare vă fi trimis pe un drum cu

sens unic către întâlnirile pe fugă[60] şi iadul singuraticilor[61].

Exemplul 2: întrebări referitoare la preferinţele legate de filme, cărţi şi muzică.

Prietenii potenţiali primesc un răspuns sincer. N-or fi gusturile mele culturale prea de soi, dar sunt ale mele şi oricine ar spera să-şi fuzioneze posesiunile materiale cu ale mele într-o nouă şi fericită punere în scenă a lui homo erectus organizând economia domestică în Defileul Olduvai[62], va trebui să se împace cu o colecţie de muzică ce ar putea fi descrisă cel mai bine cu termenul "atractivitate selectivă".

Dacă am de a face cu un client, încerc să discern ce gusturi ar putea el să aibă şi să nu mă abat prea mult de cărarea bătătorită a curentelor principale. Să încerc să discut despre aspectele cele mai rafinate ale *free* jazz-ului în timp ce administrez o spumoasă masturbare cu ţâţele ar însemna, probabil, să forţez privilegiile poziţiei pe care o deţin.

Exemplul 3: "Cu câţi bărbaţi te-ai culcat până acum?"

Nici un client nu m-a întrebat asta. Uneori mă întreabă de cât timp sunt în branşă, dar nu-mi dau seama dacă, pe baza răspunsului, încearcă să deducă numărul

---

60 în original, speed dating, eveniment social organizat pentru a se facilita înfiripareа unor noi relaţii între persoane care nu se cunosc între ele. Discuţiile între parteneri durează cea. 3 minute, de unde şi denumirea. A fost popularizat în serialul " televiziune Totul despre sex (N. t.).

61 în original, singleton. Folosit pentru prima oară cu sensul de „persoană fără partener" în Jurnalul lui Bridget Jones (N. t.).

62 Locul din estul Africii (Tanzania) unde au fost descoperite primele artefacte atribuite lui Homo erectus (N. t.).

amanţilor mei din trecut. Dat fiind că, în cazul meu, practicarea meseriei a fost uneori sporadică, e foarte puţin probabil că ar ajunge la un rezultat exact.

Non-clienţii întreabă întotdeauna, în cazul în care consider *că* bărbatul are un sănătos simţ al umorului, îi spun un număr care e aproximativ exact. Sau cel puţin de acelaşi ordin de mărime. Nici eu nu ştiu răspunsul real. Pentru indivizii super-cool, cu un extrem de pronunţat simţ al umorului, ofer totalul în notaţie ştiinţifică sau în hexazecimal. Dacă mi se pare că nu are un bun simţ al umorului, încerc să schimb subiectul sau să reorientez asupra lui sensul întrebării.

Şi ce importanţă are? Cantitatea nu garantează calitatea.

Nici frecvenţa, fără doar şi poate. Dar nici un total scăzut nu constituie un indicator al personalităţii. Mulţi dintre foştii mei amanţi pot să spună că mă pricep să ţin companie bărbaţilor, iar lipsa hărţuitorilor arată că puterile mele selective sunt rezonabile, la fel de uşor cum ar putea oferi interpretarea mai răspândită a frazei “sunt o mare târfă, sunt mereu umedă şi-mi place să beau”. Bărbaţii - şi femeile - care au fost şocaţi de răspunsul meu au fost adeseori auziţi mormăind: “Dar pari o fată aşa de *drăguţă!”* Sunt drăguţă. Chiar foarte drăguţă.

Când aveam şaptesprezece ani, cineva s-a despărţit de mine Pentru că era al treilea partener şi, pentru el, era un număr acceptabil de mare. Următorul bărbat, al patrulea, a declarat că numărul amanţilor mei precedenţi era inacceptabil de scăzut. Unora n-ai cum să le faci pe plac.

Ultima oară când am avut un iubit cu mai multe foste partenere (despre care ştiam) a fost când aveam nouăsprezece ani.

Exemplul 4: “N-avem la dispoziţie decât un sfert de oră. Pot să-mi dau drumul în gura ta?”

Într-o situaţie normală, această solicitare ar putea fi întâmpinată cu o grimasă, în cazul cel mai fericit, şi cu un ordin de interdicţie, în cel mai rău caz. La muncă, totuşi, răspunsurile tipice se situează între “Dă-i bătaie, atunci!” şi “Bine, dar aş prefera să-ţi dai drumul pe faţa mea.

dimanche, le 4 avril

În urmă cu un an sau doi, a devenit evident cât de clar lăsasem în urmă primele elanuri ale tinereţii. Linia Maginot[63] a fost, dintre toate lucrurile, muzica. Uitându-mă la nişte videoclipuri după o pauză de muzică pop, am remarcat cu oroare că cei care nu-s îndeajuns de vârstnici ca să şi-l amintească din prima pe Lionel Richie îl consideră un fel de Mare Profet al genului *soft rock.* Lionel era peste tot, fălindu-se cu părul lui creţ tuns scurt şi nişte bijuterii stridente, de neam prost. Greşit, greşit, greşit! Chiar nimeni nu-şi mai aduce aminte de vremurile de început ale televiziunilor muzicale marcate inexorabil de imaginea dlui Richie fredonând de zor către propriul său cap din lut? Uneori mă cuprinde teama pentru tânăra generaţie, zău aşa.

Ceea ce mi-aduce aminte că se apropie ziua de naştere a mamei mele şi că trebuie neapărat să nu uit să-i pregătesc acea cutie Neil Sedaka Tzedakah pe care mereu îi promit - sau o ameninţ? - c-am să i-o fac.

---

63 Linie de fortificaţii construită de Franţa de-a lungul graniţelor cu Germania şi Italia, în urma Primului Război Mondial. Sinonim cu „linie de separaţie" (N. t.)

lundi, le 5 avril

Ceară[64]

Etimologie: engleza medie, din *weax,* provenind din engleza veche; înrudit cu *wahs,* din vechea germană de sus şi cu *vaskas,* din lituaniană.

Funcţii: verb tranzitiv, verb intranzitiv, substantiv.

1. Substanţă secretată de albine şi folosită la construirea fagurelui, compusă dintr-un amestec de esteri, acid cerotic şi hidrocarburi.

2. Oricare dintre substanţele asemănătoare cu ceară de albine; oricare dintre numeroasele substanţe care diferă de grăsimi prin faptul că sunt mai puţin unsuroase, au o duritate şi o fragilitate mai mari, şi conţin în principal compuşi cu greutate moleculară ridicată (precum acizi graşi, alcooluri şi hidrocarburi saturate), sau o substanţă solidă de origine minerală constând din hidrocarburi cu greutate moleculară ridicată.

3. Ceva asemuit cu ceară prin aceea că este moale, impresionabil şi uşor de modelat.

4. A trata sau a freca cu ceară, de obicei pentru lustruire sau rigidizare.

5. Procesul de îndepărtare a pilozităţii corporale în modul cel mai dureros, şi totuşi cumva satisfăcător, posibil.

6. A cerui - a te ţine după obiectul afecţiunii tale prin cameră în încercarea de a-i atrage atenţia asupra ta.

Stăteam lângă distribuitorul de prosoape de hârtie, ştergându-mi sudoarea de pe ceafă, când Pariul de Zece Pence şi-a făcut apariţia. Se pregătea să folosească un dispozitiv de tortură cu ridicare de greutăţi. Când s-a întors într-o parte ca să ia o greutate de pe rastel, m-am strecurat în spatele lui.

---

64 în original, wax, care în engleză are funcţie de substantiv, dar şi funcţie de verb (N. t.)

— Pot să lucrez în seturi cu tine?

Jargon de sală folosit când vrei să întrebi dacă poţi alterna greutăţile cu respectiva persoană. Niciodată nu e considerată ca o invitaţie deschisă: e mai probabil că oamenii care te “ceruiesc” să stea pe margine şi să se uite la tine.

Era o solicitare absurdă, bineînţeles. Nici n-aş fi putut clinti din loc greutatea pe care el ar fi putut probabil s-o ridice cu degetul mic de la picior.

— Ridici greutăţi? a întrebat el. O voce caldă, plăcută.

— Poate bara plus douăzeci, am spus.

Fir-ar să fie, am spus-o cu tonul uneia care chiar ştie despre ce vorbeşte. El a încuviinţat din cap. Am lucrat pe câte trei seturi de exerciţii fiecare. Am stat pe partea opusă a barei în timp ce el îşi efectua flotările, uitându-mă la felul cum i se întindea pe piept bluza cu mâneci lungi. Când îmi venea mie rândul, mă străduiam din răsputeri să par calmă şi serioasă, nu făptura hlizită şi debilă care păream când eram cu N la sală. Am terminat cu banchetă şi ne-am mutat în alte zone ale sălii de gimnastică. Joacă tare, fetiţo, mi-am zis. Nu te ţine după el prin sală. Nu-l “cerui”.

După vreo jumătate de oră mă duceam spre zona de aerobic. El era la maşina de vâslit, exersa deja de câteva minute transpiraţia începea să i se prelingă pe ceafă. M-am aşezat şi eu la câteva standuri mai încolo şi mi-am prins picioarele în curele.

— Aşadar, azi ţi-ai propus să tragi tare la aparate? m-a întrebat.

— A, doar aşa, de încălzire, i-am răspuns zâmbind.

Am vâslit timp de cinci minute, privindu-i pe furiş imaginea reflectată în geamul de vizavi de noi. Începea să asude serios, îşi dăduse jos bluza cu mâneci lungi. Am terminat şi am ieşit pe uşa din spatele lui, aruncând o privire la felul cum i se contractau muşchii spatelui la

finalul fiecărei mişcări, iar picăturile de transpiraţie îi alunecau pe depresiunea dintre omoplaţi.

Eram singură în holul care dădea înspre vestiare. “Aşteaptă câteva minute”, mi-am zis. “O să iasă şi-o să poţi şi tu să zici ceva.”

Ba nu. O să ştie că l-ai aşteptat.

Laşo.

Târfă.

Şi ce aş spune, mă rog frumos? “Oh, aş vrea să fiu persoana care să aibă privilegiul de a-ţi linge sudoarea de pe corp”, după care să plec unde-oi vedea cu ochii? Uşa s-a crăpat. N-am mai aşteptat să văd cine era. M-am strecurat cât ai clipi în vestiarul pentru femei.

mardi, le 6 avril

N şi cum mine am ieşit în oraş să mâncăm şi să bem o bere la un restaurant italian. Am stat pe terasă în aşteptarea mâncării. Era o seară blândă, eu eram puţin cam obosită după o lungă şedinţă de alungare a frustrărilor prin exerciţii la sala de sport, aşa că băutura mi s-a urcat direct la cap Am vorbit despre lună care urmă, despre ce urma să facă el la serviciu şi puţin despre femeile de care era interesat. Am mărturisit că am făcut niscaiva cercetări secrete pe Internet în legătură cu Băiatul. De bună seamă că eram cumva sincronizaţi - N, care se pricepuse atât de bine să nu se arate obsedat de fosta lui prietenă, mi-a dezvăluit că şi el făcuse acelaşi lucru.

— Şi-ai găsit ceva? am întrebat eu prima.

Nimic, mi-a spus. Poate că se măritase. Poate că se mutase.

M-am gândit că era prea devreme. O fi ea o fată impulsivă, dar să se aşeze deja la casa ei ar fi fost ceva

de neînchipuit, chiar şi pentru ea. Apoi m-a întrebat şi el dacă găsisem ceva.

— Puţin, am spus. Destul.

S-a mutat, probabil că e singur. Nimic zguduitor. Am mai gustat din paharele cu băutură. A venit şi mâncarea. Porţiile de la felul întâi erau mai mari decât ne aşteptaserăm, aşa că N a trebuit să o termine pe a mea. A venit şi felul al doilea, eu cerusem doar o salată. Cred că am senzaţia că am violat intimitatea Băiatului căutându-l pe Internet, dar nu m-am putut abţine.

— Incapacitate reciprocă de a renunţa, a spus N.

— Da.

Am mai stat în tăcere o vreme, mestecând şi alungându-i pe omniprezenţii băieţi care ofereau piper proaspăt măcinat cu râşniţele lor indecent de mari.

— Şi, ia zi, ai cunoscut în ultima vreme vreo fată drăguţă cu ţâţe mari? m-a întrebat el pe neaşteptate.,

Am râs atât de tare încât era cât pe ce să mă înec cu o gură salată *roquette.*

mercredi, le 7 avril

Copil[65].

Etimologie: din engleza veche *cild,* înrudit cu *kiltht* (uter), din gotică şi cu *jaihara* (pântece) din sanscrită.

Funcţie: substantiv.

1. O persoană aflată între pruncie şi tinereţe.

2. O persoană puternic influenţată de alta sau de un loc sau de o stare de lucruri.

3. Un produs sau un rezultat.

4. Oricine s-a născut într-un an în care eu am aniversat un număr de ani format din două cifre.

— Ghici ghicitoarea mea? mi-a zis N zâmbind.

---

65 Ca şi în cazurile precedente, analiza lexicală se referă la cuvântul din originalul englezesc, child (N. t.).

— Care-i treaba?

N-aveam nici un chef de ghicitori.

— Am stat de vorbă cu micul tău prieten, a spus.

— Care mic prieten?

N se referea la Pariul de Zece Pence.

— Şi ce-ai aflat? am întrebat.

— Că e student.

— O mulţime de oameni sunt studenţi în zilele noastre. Ce vrei să spui?

— Că are *optsprezece* ani.

Oh nu, de bună seamă că glumeşti. Nimeni nu arată aşa la optsprezece ani.

— Mă păcăleşti.

— E în primul an la universitate, la nu ştiu ce facultate de inginerie.

M-am încruntat. M-am gândit la Pariul de Zece Pence, la cât de netedă şi lipsită de riduri îi era faţa. Şi la cât de politicos era. Au început să-mi zornăie tot felul de clopoţei în cap; bărbaţii arătoşi nu rămân politicoşi pentru prea mult timp. “Se potriveşte. Ar trebui să se dea o lege.” Am oftat.

— N-ar trebui să se construiască adolescenţi cu coordonate de adulţi. Nu e corect!

samedi, le 10 avril

— Te-ai distrat azi-noapte? m-a întrebat N. Eram la sala de: sport. M-am rezemat de peretele de lângă uşa vestiarului pentru bărbaţi, în timp ce el îşi lega şireturile pantofilor sport. Avizierele erau pline de tot felul de fluturaşi. Yoga, fizioterapie, fotbal de sală, ceva care se chema Esenţial. Ce anume era “esenţial”? m-am întrebat. Stretching esenţial? “Sporturi acvatice” esenţiale? Ooh, aduceţi covoraşul din cauciuc.

— A fost OK, am spus.

Ieri a fost aniversarea lui A3. N-aveam de gând să mă duc de teamă că nu cumva să apară Băiatul pe-acolo. Când i-ani spus asta lui N, mi-a zis că aş fi caraghioasă dacă m-aş lăsa influenţată de acest argument. Aşa că m-am agitat în legătură cu toaleta pe care urma s-o port, am cochetat cu ideea de a nu mă mai duce şi, până la urmă, m-am dus.

N a început să se încălzească la bandă continuă. Instalaţiile de pe acea parte a sălii dădeau spre o fereastră. Nu-mi imaginez cine s-a gândit că priveliştea maşinilor parcate ilegal şi a adolescenţilor care mergeau bălăbănindu-se prin zonă ar putea să fie o sursă de inspiraţie.

— A fost şi “ex”-ul tău acolo?

— A fost.

Băiatul a apărut târziu, înainte ca petrecăreţii să plece de la bar şi să se ducă la un club. Stăteam de vorbă cu A3, ne uitam la diferiţi oameni din încăpere şi-i evaluam din perspectiva “tragerilor”. “Tipul în cămaşă roşie?” “Numai la beţie.” “Cin' să fie beat, tu sau el?” “Amândoi.”

După care A3, care stătea cu faţa la uşă, l-a zărit pe Băiat.

— Tipul în cămaşă albastră în carouri? a întrebat el.

M-am întors, am văzut despre cine era vorba şi m-am cutremurat fără voia mea.

— Du-te naibii.

— Scuze, asta a fost naşpa, a spus A3.

— Nu-i nimic.

— Dar el a spus ceva?

N a mărit viteza şi a trecut de la mersul relaxat la alergare uşoară.

— Nu, s-a ţinut la o distanţă apreciabilă.

Faptul că nu ştiam dacă Băiatul o să vină sau nu acolo a fost de departe partea cea mai rea a acelei seri. Nu

reuşeam să susţin o conversaţie cu nimeni, pentru că privirea-mi rătăcea în permanenţă prin încăpere, în căutarea lui. Dacă vedeam pe cineva care semăna cu el, mi se usca gura şi mi se împleticea limba. Dar din clipa în care am ştiut că e acolo, m-am relaxat.

Băiatul nu s-a uitat la mine, eu nu m-am uitat la el. S-a menţinut la marginea grupului numeros de oameni de acolo, discutând cu cei pe care-i cunoşteam amândoi.

Şi eu şi N eram în alergare uşoară. Transpiraţia începea să mă furnice la claviculă.

— Ai făcut vreo lipeală? a întrebat el.

— Nu tocmai, am spus. Era un tip în bar, care a apărut ca din pământ. M-a tras tare de păr şi m-a muşcat de gât, după care a plecat.

— Serios? Şi tu ce-ai făcut?

— Nimic.

Dar mi se înmuiaseră genunchii. Necunoscutul m-a strâns de păr un lung moment, privindu-mă fix în ochi. L-am privit şi eu în ochi. El a tras mai tare. Privirile noastre au rămas încleştate. Ştiam că toţi prietenii mei se uită. Să-i ia naiba. Şi deodată bărbatul care mă muşcase s-a întors la prietenii lui. Fără să spună nimic.

— Şi el ce-a făcut?

— Nimic.

— Serios? N a continuat să alerge o vreme. Poate că a făcut-o fiindc-a pus pariu cu prietenii. Deci, cât de târziu aţi stat?

— Târziu de tot.

Ne-am dus apoi la un club. Discutam cu o prietenă de-a lui A3, de la el din oraş, o ţipă scundă, foarte simpatică, cu părul aranjat în ţepi. Îmi cam plăcea de ea şi eram conştientă că Băiatul (a cărui voce o auzeam în spatele meu) probabil se uita la noi. Ne-am aşezat în şir indian şi am intrat. Muzica era veche, au pus chiar şi Vanilia Ice. Nu mă mai opream din dansat. Băiatul a rămas la

marginea mulţimii. M-am prăbuşit în scaun, transpirând din abundenţă în urma efortului de pe ringul de dans. A3 mi-a luat picioarele şi le-a pus la el în poală, după care a început să maseze partea interioară a tălpilor prin decupajul pantofilor cu toc înalt. Cineva ne-a făcut o poză. Căldura sufocantă şi ceaţa din local m-au făcut să închid ochii. Muzica a avut dintotdeauna puterea să-mi schimbe starea sufletească. Sau poate că de vină era băutura. Mi-a fost uşor să uit de tot ce era în jurul meu.

N s-a dat jos de pe bandă continuă şi ne-am dus să facem stretching.

— Şi asta a fost tot? Ai dansat un timp şi te-ai dus acasă?

— Nu... cel puţin patru bărbaţi au încercat să mă vrăjească.

Unul dintre ei a îngenuncheat când eu încă şedeam cu ochii închişi, bucurându-mă de muzică. “N-am văzut niciodată pe nimeni atât de fericit”, mi-a spus. Ha, mi-am zis. “Mulţumesc”, i-am răspuns. Am început să vorbim. El voia să danseze, eu nu.

— Ai luat de la cineva vreun număr de telefon? a întrebat N, în timp ce se strâmba în încercarea de a-şi alungi cât mai mult tendoanele.

— Numai unul care să merite menţionat, însoţitor de zbor la British Airways.

— Arată bine?

— Păi, aşa cum sunt toţi, nu?

Băiatul a rămas acolo vreme îndelungată, dar chiar şi el a plecat pe la trei dimineaţa. Au rămas cei mai vajnici dintre noi; făceam pe rând cinste tuturor celor de faţă, în onoarea celui sărbătorit, însoţitorul de zbor a fost mai insistent decât ceilalţi indivizi care m-au abordat în timpul nopţii şi mi-a dat cartea lui de vizită. I-am făcut cu mâna în timp ce părăseam clubul clătinându-ne pe picioare în căutarea autobuzelor de noapte.

— Trecem la greutăţi? a întrebat N, îndreptându-se spre înspăimântătoarea banchetă pentru greutăţi din colţ.

— Hai să le facem şi p-alea.

dimanche, le 11 avril

Mi-am luat geanta şi am scos din ea o cutie de prezervative. El ţinea mădularul în dreptul feţei mele în timp ce eu rupeam colţul ambalajului. Am apucat membrul şi am pus cauciucul rulat pe vârful cocoşelului.

— Chiar trebuie să faci asta? m-a întrebat clientul.

— Mă tem că trebuie, am oftat. Minimizează riscurile implicate.

— Dar eu am încredere în tine, a spus el.

— E foarte drăguţ din partea ta, am spus şi am zâmbit. Problema e că nu ştiu unde a fost obiectul acesta - şi am arătat spre instrumentul pe care-l bălăbănea în faţa mea.

— Oh, a spus el şi a tăcut o clipă. Atâta doar că nu-mi place mirosul pe care-l lasă în urmă chestiile alea.

M-am gândit o clipă şi am spus:

— Aş putea să mă duc în baie să-l spăl cu apă fierbinte şi săpun în loc să folosesc un prezervativ.

— Ar fi de ajuns?

Era împotriva politicii mele, dar el risca foarte puţin, iar eu, aproape deloc.

A oftat uşurat. Era un dildo negru, mare şi cărnos - propriul lui mădular stătea bine mersi în spatele fermoarului tras al pantalonilor. Am dus instrumentul la chiuvetă, având grijă sa-l clătesc bine de săpun ca nu cumva să-i simtă gustul mai târziu când îmi va suge fluidele vaginale de pe el.

lundi, le 12 avril

M-am dus la un club. Am văzut-o pe Angel, care purta o fustă sau, mai degrabă, o magnifică centură. Fata asta

avea nişte picioare incredibile. Muzica era tare; n-am vorbit, oricum n-aş fi ştiut ce să-i spun. Am dansat împreună, am ţopăit şi am cântat cu glas tare când DJ-ul a pus piesa trupei The Jam, “That's Entertainment”. M-am uitat la băieţii care ne priveau - şi mi-am dat seama că nici unul nu avea vârsta necesară ca să cunoască piesa. Probabil că nici măcar nu erau născuţi pe atunci. Am zâmbit sardonic.

Am ales un tip tânăr, un mascul înalt, slab şi pistruiat, care arăta ca o versiune alungită a Băiatului. L-am dus în spate, la toalete, unde ne-am giugiulit un timp, după care i-am dat jos bluză de culoare verde-închis şi i-am lins sfârcurile.

— Stai prin apropiere? a întrebat el surprins. Am clătinat din cap în semn că nu şi l-am întrebat dacă el stătea pe aproape. Nici el nu stătea. Am ieşit pe uşa din spate şi ne-am pus-o pe trepte, lângă tomberoanele pentru gunoi.

mardi, le 13 avril

O vorbă foarte răspândită şi bine cunoscută spune că Primeşti atât cât plăteşti. Nu sunt de acord. Anumite lucruri le obţii gratis, altele, contra unui preţ, ceea ce nu înseamnă că unele sunt mai bune decât celelalte. Există şi părţi negative ale sexului întâmplător, neplătit, fireşte. Aşa a fost dintotdeauna, nu? Angajându-te în relaţii cu adevărat întâmplătoare, de o singură noapte, te expui riscului de a fi hărţuită, de a ţi se cere o relaţie “adevărată” şi la tot soiul de boli cu transmitere sexuală. Din cine ştie ce motiv, noi, la nivel de naţiune, am hotărât că o pupăceală între două persoane bete într-un club aglomerat poate fi o uvertură acceptabilă la o iubire veşnică. Aflaţi că nu este. Aşa că hai să lămurim pe loc problema asta.

Bărbaţii pe care i-am cunoscut în cadrul activităţii mele profesionale pot fi caracterizaţi printr-o singură trăsătură: timiditate. Fie că solicită “sporturi acvatice” ori să intre pe uşa din spate, în general, clienţilor le vine peste mână să ceară ceea ce, în virtutea tarifului plătit, sunt implicit îndreptăţiţi să primească. Unul din lucrurile care pot fi prezise cu siguranţă este acela că, cu cât e mai exotică solicitarea, cu atât mai dese vor fi apelurile la managementul firmei pentru discutarea în prealabil a detaliilor. Pe de altă parte, bărbaţii de o noapte au tendinţa să ia, pur şi simplu.

Nu mă înţelegeţi greşit. Uneori, incapacitatea clientului de a-şi exprima dorinţele intime mi se pare fermecătoare. Chiar drăguţă. Dar devine amuzant când îl întreb pe bărbat ce i-ar plăcea să facă şi el răspunde: “Ce vrei tu să faci”.

Adică, pot să mă duc acasă şi să mă uit la televizor îmbrăcată în pijama şi sorbind din ciocolată caldă? Cred că asta l-ar face să creadă că tariful meu e cumva nejustificat. Par şi mai mişto e atunci când mormăie: “Oh, ştii, cele obişnuite”.

Nu, nu ştiu. Pentru tine “cele obişnuite” ar putea să însemne *bondage* cu frânghii în aer liber, în compania unei trupe de fete-poney[66]. Ştiu că pentru mine asta înseamnă.

În schimb, masculul pe care-l întâlneşti de regulă prin cluburi are o abordare radicală a propriilor sale nevoi, care mi se pare reconfortantă. Tu eşti acolo, el e acolo, DJ-ul tocmai a pus “Carmina Burana”, care e fără doar şi poate semnalul să-ţi iei hainele şi să pleci, iar voi sunteţi singurele persoane aflate la coadă pentru taxi care nu se joacă de-a “găseşte-mi amigdalele”. E uşor de anticipat

---

66 În original, ponygirl, care, alături de echivalentul masculin, ponyboy, fac parte dintre jocurile erotice BDSM (N. t.)

ce-o să se întâmple în continuare şi singura garanţie e că în următoarea jumătate de oră părţile încreţite ale cuiva vor ajunge la televiziunea cu circuit închis. Şi, ca să fiu sinceră, nu agăţ bărbaţii la întâmplare pentru că vreau să existe o potrivire amoroasă. Doar o leziune cervicală în toată regulă mă poate mulţumi şi rareori sunt dezamăgită. Sau, cum spune N, când ştii că n-ai s-o mai vezi vreodată, de ce să nu forţezi limitele?

Cine altul în afară de un necunoscut neplătitor ar insista să susţină că nu mi-ar pune-o decât dacă părţile mele femeieşti ar fi mai întâi acoperite parţial cu ţurţuri de gheaţă? Cine altul ar încerca - fără succes - să mi-o tragă cu pumnul în timp ce şofează (NB: nu e manevra cea mai potrivită pentru traficul urban)? Nici un client n-ar îndrăzni aşa-ceva, de teamă să nu scot la iveală un calculator şi să încep să adaug costurile adiţionale ale serviciului respectiv.

Se vorbeşte mult în cercurile damelor de companie despre Experienţa Prietenei (EP). Asta pentru că e, de departe, lucrul cel mai solicitat din oferta noastră. Am fost îmbrăţişată cu multă afecţiune de ţipi bine intenţionaţi care nu mă cunoscuseră înainte decât prin intermediul website-ului. Am băut vin roşu şi m-am uitat la televizor împreună cu bărbaţi singuri până când taxiul claxona de afară. Şi, din câte-mi amintesc, nici unul dintre cei agăţaţi întâmplător nu s-a întins vreodată pe cuvertură ca să-mi povestească despre copilăria lui petrecută în Africa. Ultimul gentleman de dinaintea puştiului de la club - şi extind aici sensurile cuvântului *gentleman* - pe care l-am dus la mine acasă după ce l-am agăţat la întâmplare, a rămas exact nouăzeci de minute.

Ne-am pus-o, ne-am gândit să o facem din nou, după care a început să se agite din pricina fostei sale amice de care se despărţise de curând, s-a îmbrăcat şi a plecat. Am fost cumva jignită de faptul că m-a refuzat când i-am

oferit o ceaşcă de ceai. Totuşi, m-am dus la culcare după ce obţinusem ce-mi dorisem de la acea noapte, şi anume un futai sănătos şi forţos.

Clienţii sunt o specie cu totul diferită. M-au invitat să merg cu ei în concediu, mi-au cerut părerea despre posibilitatea existenţei vieţii extraterestre şi mi-au lustruit pantofii în timp ce rosteau poezii despre proporţiile profilului meu. Pe de altă parte, cel mai "capitonat" compliment pe care l-am primit vreodată de la vreun tip agăţat întâmplător a fost: "Cafea? Prosop curat? E nemaipomenit - la tine acasă mă simt ca la hotel."

O, nu. Am fost într-o grămadă de hoteluri. Şi bărbaţii nu plătesc pentru prosoape pufoase.

jeudi, le 15 avril

Era a doua vizită pe care i-o făceam clientului. Lucra în instituţiile de apărare a legii şi prima oară când m-a scos în oraş m-a dus la un eveniment semioficial la locul de muncă. Judecând după raportul dintre frumuseţile nubile şi detectivii burduhănoşi, e posibil să nu fi fost singura fată plătită de acolo.

Sau probabil că eforturile de PR ale Poliţiei Metropolitane londoneze sunt recompensate în moduri neaşteptate. Am fost aşezată lângă cel cu care venisem, în vreme ce unul dintre colegii lui, un tânăr scoţian, se uita în decolteul meu într-o manieră care se dorea mai discretă decât i-a ieşit.

De data asta clientul m-a aşteptat la el acasă şi mi-a pus o mulţime de întrebări, probabil pentru că eram singuri. Asta poate fi înşelător: sunt doar curioşi sau potenţiali hărţuitori.

Cum se spune, adevărul e ca soarele, caracterul său benefic depinde în întregime de distanţa la care ne aflăm faţă de el.

Aşa încât am la îndemână o poveste manufacturată care e în cea mai mare parte, dar nu întru totul adevărată. Diferenţe minore, dar plauzibile, legate de oraşul de baştină, universitate, licenţă, domiciliul actual. La alte întrebări e simplu de răspuns.

— Ai fost vreodată dominantă.

— Dragule, aşa mi-am început activitatea în domeniu.

Când eram studentă şi am lucrat pentru scurt timp ca femeie dominantă[67], a fost un lucru care nu mi-a plăcut cine ştie ce şi n-am vrut să-l fac din nou. În mare parte, din pricină ca mi-era greu să ies din pielea propriului meu personaj. Dar poate că, fiind o fire mai supusă în viaţa mea privată, a dus la o oarecare empatie pentru cei cărora le place să fie dominaţi deoarece am ajuns până la urmă să o fac chiar de mai multe ori în meseria asta.

— Serios? Clientul încuviinţă din cap şi-şi ţuguie buzele.

— Serios.

Era înalt, mult peste un metru optzeci. Solid şi puternic.

Probabil, în jur de patruzeci şi cinci de ani. Chel. Şi singur, ceea ce, din câte am văzut, pare a fi o regulă pentru clienţi.

— Mie mi se pare... fascinant.

Ce se întâmplă cu bărbaţii care ştiu şapte metode de a ucide cu mâinile goale, dar în dormitor vor să fie pisicuţe?

---

67 în original, domme, termen de slang referitor la femeia dominantă într-o relaţie de tip BDSM (abreviere „suprapusă" de la Bondage and Discipline (Legare şi disciplinare), Dominance and Submission (Dominare şi supunere) şi Sadism and Masochism (Sadism şi masochism) (N. t.).

— Ai lăsat vreodată pe cineva să preia controlul? am întrebat. El stătea într-un fotoliu capitonat, iar eu eram ghemuită la picioarele lui, bând Shiraz şi mângâindu-i spatele gambelor.

— Mereu am vrut asta, dar...

— Scumpule, am spus şi am ridicat mâna ca să-l mângâi pe bărbie, nu te ruşina. Pentru asta sunt eu aici.

De regulă, un tip care joacă pentru prima oară rolul supusului e uşor de manipulat şi dornic nevoie mare să ofere plăcere. Trec câteva luni până când încep să încerce pe ocolite să controleze activităţile din poziţia lor de inferioritate. L-am întrebat dacă mă lasă să-l leg. A spus că da, dar cu ce? Nu eram pregătită, aşa că i-am cerut câteva cravate. M-a dus în dormitorul de la etaj şi mi le-a oferit.

I-am spus să se dezbrace. A făcut-o, în timp ce eu şedeam în pat, cu picioarele încrucişate. I-am poruncit să se urce în pat. A şovăit pentru o clipă.

întinde-te cu faţa în sus, braţele şi picioarele drepte, i-am spus pe un ton tăios. S-a conformat. Mi-am ridicat fusta şi m-am ridicat deasupra lui, fără să mă descalţ de pantofi, încălecând pe pieptul lui, i-am legat mâinile de pat. La picioarele patului nu era nimic la îndemână, aşa că am petrecut capetele cravatelor pe după rotiţele cadrului de pat, sperând să fie destul de rezistente, îl simţeam cum îşi întinde gâtul, încercând să-şi apropie gura de fundul meu.

— Stai culcat, am strigat eu. Când o să vreau să mă atingi, o să-ţi dau de veste.

A fost o partidă de sado-masochism standard, nimic foarte interesant. Aţâţare şi o (extrem de) uşoară tortură. Dar am plecat de acolo cu cei mai curaţi pantofi din lume, în afară de cei de la Russell & Bromley.

dimanche, le 18 avril

N a făcut o pauză de la pasiunea lui de a face comentarii despre sport şi ţâţe ca să se concentreze asupra pisicuţei.

Asupra propriei pisici, ca să fim exacţi.

Spre deosebire de scumpă mea felină dispărută, care se repezea ca o pisică adevărată asupra cuiburilor pline cu puişori de pasăre incapabili să zboare, folosindu-şi reflexele pisiceşti ca să ţopăie cu agilitate din creangă-n creangă, speriind toate vietăţile care-şi duceau veacul prin copaci, pisica lui N abia se târa de colo-colo, neputând nici măcar să urce scările.

S-a întors de la clinică veterinară cu o lăbuţă bandajată şi o uitătură îngrijorată, căci, aşa cum mi se explicase, i se scosese din picior un ghimpe mare cât o pisică. Se formase un abces şi... mă rog, ceva prea dezgustător şi prea tehnic ca să intrăm în amănunte, zău aşa. Dar bănuiesc că a implicat o “drenare” care presupun că nu are nimic de a face cu chiuvetele de bucătărie. N a îngrijit-o cu milostenia tandră a unei surori de salon. E de-a dreptul drăguţ.

Astă-noapte, când am plecat de la sală, nu s-a mai oferit să mă ducă acasă cu maşina şi nici n-a sugerat să mergem undeva să mâncăm sau să bem un pahar. Mormăind ceva despre schimbarea unui bandaj, aproape că a alergat până în parcare.

Am zâmbit atotcunoscător:

— Dacă nu te-aş fi cunoscut, aş fi zis că te cam dai la pisicuţe, pe furiş.

mardi, le 20 avril

La o cafea cu N şi A1, fără vreun alt pretext decât disecarea vieţii mele amoroase. Din nou.

— Şi ce s-a mai întâmplat cu însoţitorul ăla de zbor? a întrebat N, sorbind dintr-un Americano.

— Ar fi fost şanse să fie ceva. Dar m-a sunat în week-end-ul ăsta ca să-mi spună că vrea să pună capăt relaţiei, am dat eu raportul. A fost enervant. E drept, era mai mult în aer decât în oraş, dar asta n-ar fi trebuit să fie o barieră. După părerea mea, unele dintre cele mai bune relaţii sunt acelea în care partenerii nu se văd unii cu alţii.

— A avut vreun motiv anume? a întrebat N.

— Prea ocupat cu serviciul. Nu voia să se complice.

— Chiar a spus a doua parte?

— Nu, parafrazez.

Probabil că ar fi o naivitate prea mare să crezi că, atunci când un bărbat spune că e prea ocupat cu munca, spune adevărul.

A1 a ridicat din umeri:

— Ei bine, să sperăm că o să-şi dea seama ce-a pierdut.

— E îndoielnic. N-am trecut de faza giugiulelilor.

Trei întâlniri, o grămadă de discuţii, un torent de e-mail-uri. Din care n-a rezultat altceva decât vreo două îmbrăţişări stângace şi un pic de îngemănare a limbilor până să plece Cenuşăreasa acasă. Devenind circumspectă în urma celor întâmplate ultimele daţi, nu mi s-a părut potrivit să forţez lucrurile. Dar, indiferent care-i erau punctele sensibile, era limpede că nu reuşeam să ajung la ele.

— Serios? bolborosi N. Eu măcar m-aş fi culcat cu tine mai întâi.

— Fruntea sus, dragule, am spus trimiţându-i o bezea, cu un gest ironic.

— Am un amic, îndrăzni A1. Totuşi, e cam scurt...

— Ăsta e un eufemism? Deja l-am văzut pe micul tău amic, mersi, am spus aruncând o privire către zona lui inghinală.

— Au! a exclamat A1, întorcându-se spre N. I s-a pus pata, a adăugat el. Când are cu cine să şi-o tragă, niciodată nu e atât de caustică.

mercredi, le 21 avril

Cunosc o fată. O fată drăguţă, bine crescută, care pronunţă vocalele foarte rotund şi corect şi ale cărei maniere sunt desăvârşite.

O cunosc pe fata asta de câţiva ani, de pe vremea când Amândouă eram studente. Ca şi în cazul meu, diploma ei era în mare măsură inutilă; ca şi mine, s-a mutat la Londra ca să-şi facă un rost. Şi a dat peste o adevărat sugativă financiară. Mutându-se de la un job temporar la altul, sau cumulând două-trei slujbe cu program redus cu diverse proiecte de liber profesionist ca să-şi poată permite minusculul apartament, nu extraordinar de scump. Ei, şi fata asta nu prea ştie ce vrea. Poate că i-ar plăcea o carieră universitară, dar mai degrabă ca un refugiu faţă de restul lumii decât ca o manifestare a unei iubiri sincere faţă de lumea literelor. Când o văd prin pub-uri cu prietenii, cam la câteva săptămâni o dată, de fiecare dată arată ca o bibliotecară sărăcăcios îmbrăcată, dar am remarcat felul cum se mişcă şi ar putea fi mult mai atrăgătoare decât este.

Are nişte picioare fantastice. Mai ştiu că se luptă de câtăva vreme cu o depresie, având - literalmente - răni drept dovadă a acestei lupte. Iar bărbaţii din viaţa ei sunt fie nişte indivizi care abuzează de ea, fie nişte cârpe.

Îi cumpăr o halbă, deşi ştiu că se făcuse prea târziu ca să apuce să plătească rândul următor, dar nu e nici o problemă, fiindcă arareori îşi poate permite. Banii pe care-i cheltuieşte cu largheţe se duc pe cărţi, îi place să citească fetei ăsteia, şi e de-ajuns să pomeneşti un subiect potrivit, că imediat braţele ei de un alb-lăptos

încep să se mişte cu însufleţire, cu o ţigară aprinsă într-o mână, prezentând una sau alta dintre teorii sau proclamând că nu ştiu care autor ar fi un geniu nepreţuit cum se cuvine.

Totuşi, cel mai adesea, mormăia nedesluşit în timpul unei discuţii, ceea ce mă determina să mă străduiesc să întreţin conversaţia de două ori mai mult decât aş face-o cu oricine altcineva. Pentru că e mereu sinceră atunci când răspunde la întrebarea: "Şi cum zici că ai mai dus-o în ultima vreme?" Şi întotdeauna e o chestie deprimantă.

Ce ar putea să-i facă viaţa mai bună? Cine ştie? Lipsa cronica a banilor e o problemă. La fel cum nu ajută nici faptul că se simte intimidată de orice femeie ce se apropie la mai puţin de cinci sute de metri de actualul ei prieten (ei da, e posibil să se fi folosit o dată sau de două ori de stratagema cu sarcina. Nu căutând-o, fireşte, dar uitând în mod convenabil să ia pilula din când în când, când mai trebuia trasă lesa câte un pic).

Aşa încât mi-a trecut prin minte, mă rog, nu e un panaceu, dar câteva luni de prostituţie s-ar putea să-i facă un pustiu de bine. Măcar aşa va fi nevoită să se îngrijească şi să zâmbească.

Să-şi mai aducă finanţele pe linia de plutire. Să se mai gândească şi la altceva, nu numai la propria-i persoană.

Dar nu pot să suflu nici o vorbă. Aşteaptă să vadă ce-i cu finanţările pentru doctorat din toamnă asta. Pe un subiect în cea mai mare parte inutil.

jeudi, le 22 avril

A rezulta/Rezultat

Etimologie: engleza medie, din latina medievală *resultare,* din latinescul a ricoşa, din re- + *saltare,* a sări.

Funcţie: substantiv, verb intranzitiv

1. A se trage sau a decurge ca o consecinţă, efect concluzie.

2. Efect util sau tangibil.

3. Ceva obţinut în urma unui calcul sau a unei investigaţii.

4. Ce-o să spun când o să-l fac pe N de tot rahatul. Pentru că nu e vorba de bani, ci de principiu.

N şi cu mine ne-am dus la un club la care fusese angajat cu câţiva ani în urmă. Muzica era cea obişnuită, genul *pop-trash;* portarii ne cunoşteau şi ne-au făcut semn că putem intra.

Era plin cu clienţii obişnuiţi. Câţiva se aflau pe ringul de dans, legănându-şi poponeţele, dar şi mai mulţi stăteau la bar, privindu-i de sus pe cei din jur. O adevărată "piaţă de carne", dar una prietenoasă. M-am tolănit într-o canapea din piele albă şi am privit în jur. Un chip familiar într-un mic pâlc de bărbaţi: Pariul de Zece Pence. L-am împuns cu cotul pe N.

— Ţi-am zis eu, a spus. Sau cred că a spus, fiindcă nu-l puteam auzi din pricina muzicii. A articulat cuvintele. Ştiam la ce se referă. Am ridicat din umeri. Să stai în compania altor bărbaţi nu te face în mod inevitabil gay. Iar pariul rămânea în picioare, indiferent de situaţie.

L-am văzut pe Zece Pence detaşându-se de grup şi rătăcind în direcţia barului. Singur. Asta era bine, fiindcă nu eram convinsă că o confruntare în faţa mulţimii ar fi dat roade. Aşa că l-am urmat. L-am bătut uşor pe umăr.

— Da? S-a întors, m-a văzut şi a zâmbit.

— O să ţi se pară aiurea, i-am spus eu parcă cerându-mi scuze. Dar o să câştig un pariu de zece pence dacă nu eşti gay.

— Ce-ai spus?

Muzica din club se auzea foarte tare, aşa că şi-a aplecat capul foarte aproape de al meu.

— Am spus că o să câştig un pariu de zece pence dacă nu eşti gay.

— Şi cu cine-ai făcut pariul? a întrebat.

— Nu prea ar trebui să-ţi spun. Are vreo importanţă?

A zâmbit. S-a gândit un pic. S-a aplecat în faţă şi m-a sărutat. Avea buzele moi, un pic umede, şi a zăbovit un moment.

— Ai câştigat, a spus. Am zâmbit. Ne-am îndreptat apoi în direcţii opuse.

L-am găsit pe N, m-am lăsat cu toată greutatea pe braţul lui.

— Am câştigat, i-am strigat în ureche. Mă urăşti?

— O să-ţi dovedesc că te înşeli, a spus, scotocindu-se prin buzunare.

— Bine, bine, am pufnit dispreţuitor. Până atunci, dă-ncoa' moneda aia.

vendredi, le 23 avril

Locuri de refugiu - o scurtă apreciere:

Kyle of Tongue

Pro: preferată de pedofili şi de pasionaţii de vreme rece. E limpede că se duc acolo pentru peisajele fantastice.

Contra: deprimant nu e cuvântul cel mai potrivit. Ce poţi să spui despre un loc în care fluxul mareic înghite şoseaua principală?

Comitatele de la periferia Londrei

Pro: atât de nimicitoare pentru suflet, atât de plictisitoare, atât de vădit rele, încât nimeni nu şi-ar închipui că noua lor vecină sunt eu.

Contra: atât de nimicitoare pentru suflet, atât de plictisitoare atât de vădit rele, încât nimeni nu şi-ar închipui că noua lor vecină sunt eu.

Vestul ţării

Pro: produse lactate, ţinuturile mlăştinoase, plajele. Plăcintele cu carne. Poneii. Să priveşti visător vara la surferii bronzaţi.

Contra: deşi trenurile se duc într-acolo, nu-s prea sigur dacă se mai şi întorc.

America de Nord

Pro: accentul fermecător ar putea atrage bunăvoinţa, băuturi gratuite.

Contra: mă înspăimântă ideea de Texas.

America de Sud

Pro: soare, mâncare interesantă, munţi.

Contra: contingentul de nazişti expatriaţi despre care se zvoneşte că s-ar ascunde acolo ar putea provoca anumite neajunsuri vieţii sociale. .

Australia şi regiunile învecinate

Pro: câteva cunoştinţe, climă minunată (aşa se zvoneşte), dulciuri acceptabile.

Contra: contingentul de britanici expatriaţi despre care se zvoneşte că s-ar ascunde acolo ar putea provoca anumite neajunsuri vieţii sociale.

Mediterană

Pro: climă excelentă, mâncarea e la superlativ, locuinţele nu sunt scumpe, posibilităţi de distracţie rezonabile şi nu e aşa de departe de casă.

Contra: Costa del Croydon[68] nu e chiar locul care să mă facă sa vibrez.

Fulham

Pro: legăturile de transport sunt acceptabile.

Contra: ce se spune despre un loc atunci când uşurinţa de a evada reprezintă calitatea sa cea mai vandabilă?

Israel

Ăăă, nu. Pur şi simplu... nu. Nu încă.

Estul Angliei

Pro: berea bună. O, nu mă dau în vânt după ideea unei halbe de bere IPA într-o după-amiază însorită.

Contra: o "umflătură" a hărţii neplăcută din punct de vedere estetic.

Africa

Pro: habar n-am.

Contra: am avut odată un client din Zimbabwe. Pentru moment, nu mi se pare un loc nemaipomenit de drăguţ.

New York

Pro: extrem de bărbătos.

Contra: dacă ar fi să dai crezare celor spuse la televizor, acolo te afli sub influenţa unei mistuitoare presiuni de a te întâlni şi de a te întrece. Eu sunt în acest mediu femeia care poartă pantofi cu toc înalt, e obsedată de lenjeria intimă şi citeşte laureaţi ai premiului Pulitzer, iar concurenţa ar putea fi descurajatoare. Mai ales dacă prada o reprezintă un absolvent de la finanţe şomer, care încă locuieşte cu părinţii în Bronx.

---

68 Localitate inexistentă; Croydon este un comitat din sudul Londrei (N. t.)

În ultima vreme am senzaţia că petrec mai mult timp prin alte părţi decât în oraş. Vremea frumoasă din zilele astea de la Londra e plăcută şi binevenită, dar, în mod nefericit, e prea puţin şi prea târziu, îmi fac din nou bagajul - chiloţei (din toate varietăţile), cărţi *(Dodsworth*[69]*, My Name is Ashler Lev*[70] nişte romane poliţiste caraghioase şi *Princess Bride*[71]*,* care nu te dezamăgeşte niciodată) şi cremă de protecţie solară.

În căutarea plajelor. Voi reveni cu o analiză amănunţită a câtorva dintre locurile discutate mai sus.

dimanche, le 25 avril

Când eram mică, ne duceam în vacanţă în fiecare an. Nu plecăm în cine ştie ce locuri exotice şi niciodată tata nu ne însoţea. A tot invocat epuizarea provocată de afacerea de care se ocupă, până când s-a pensionat şi nu s-a mai putut servi de acest pretext. Cam prin ultimul an de şcoală, cel mai bun prieten pe care-l aveam era unul dintre verii mei. Aveam aceeaşi culoare a tenului, aceleaşi trăsături mici şi ascuţite şi aceiaşi pistrui. Oamenii cred că suntem gemeni, încă ne mai comportam ca nişte copii, tachinându-ne şi lovindu-ne unul pe celălalt. Dar în acel an s-a făcut simţit un nou curent tainic de tensiune: am început să ne privim reciproc cu băgare de seamă, în căutarea unor semne care să ne spună că unul dintre noi ştia ceva neştiut de celălalt.

Anul acela, mamele noastre au luat cu ele toţi copiii în vacanţă. Am mers cu maşina la Brighton. Nu mai fusesem niciodată atât de departe în sud. Fiind şase în maşină, era cam înghesuială. Sora mamei, mămica vărului meu, a adus o sacoşă plină cu casete, ca să avem

---

69 Roman de Sinclair Lewis (N. f.).

70 Roman de Chaim Potok (N. t).

71 Roman de William Goldman (N. t.)

cu ce ne distra. Gusturile ei muzicale nu aveau nimic în comun cu ale noastre, dar, din fericire, nu erau nici pe departe la fel de învechite ca ale mamei mele.

Cunoşteam toate versurile pieselor de pe casetele ei aşa că am cântat cu glas tare, cu geamurile de la maşină coborâte. Am crezut că vom avea o vacanţă perfectă.

Când am ajuns acolo, plaja era oribilă, domnea o atmosferă umedă şi bătea vântul. Timp de trei zile nu am putut să facem nimic. Mamele au rămas în casă şi s-au uitat la televizor; noi, copiii, am ieşit afară în căutarea unui local cu automate pentru jocuri. I-am bătut pe toţi la hochei de masă până când nimeni n-a mai vrut să joace cu mine. Ne-am cheltuit toţi banii pe vată de zahăr, jocuri mecanice şi cartofi prăjiţi la pungă.

Mi-aduc aminte că într-o zi m-am întors la hotel; mamele se uitau la televizor. Vărul meu era în baie, cânta, evident fără să-şi dea seama că ecoul care făcea să sune atât de bine cântatul în baie avea totodată că efect şi faptul că toţi cei de afară puteau să-l audă. Cânta un cântec de-al Madonnei şi versurile sincere, cu tentă sexuală - ca să nu mai pomenesc de *falsetto-ul* lui - m-au tulburat. Fără voia mea, mi l-am imaginând imitându-i pe dansatorii din videoclip. Celălalt lucru de care mi-am dat seama a fost că exact în dimineaţa aceea şi eu fusesem la duş, în vreme ce toată lumea era în casă şi citea ziarele sau se uita pe hărţile oraşului, şi cântam piesa trupei “The Divinyls”, “I Touch Myself”.

mardi, le 27 avril

M-am cazat la un hotel situat chiar pe malul unui râu din Spania; râul mai are de străbătut doar câţiva kilometri până să se verse în mare. Mă plimb singură pe jos, nu departe de hotel. Primăvara e foarte caldă şi însorită, iar atenţia mi-este atrasă de flori. Aici aerul e

mai uscat şi mai curat decât în Marea Britanic. Bateriile de la aparatul foto sunt pe terminate, dar apuc să fotografiez câteva flori. O explozie violet de bougainvillea, nişte flori portocalii, ca nişte explozii stelare, pe care nu le-am mai văzut niciodată, nişte flori roz minuscule, pe nişte ramuri de copac cu coaja netedă.

Terasele-restaurant sunt mai dese ca orice altceva. Stau la o terasă, pe trotuar, într-un scaun verde din plastic, sub o umbrelă pe care e imprimat numele unei băuturi locale, sorb dintr-un pahar de sangria şi mă simt ca un turist. Bărbaţii care trec prin preajmă fac comentarii la adresa mea, cel mai adesea unul către celălalt. Se pare că, înainte de orice altceva, ei observă părul unei femei. Pentru că mă încălţasem cu pantofi nepotriviţi pentru orice gen de plimbare, a trebuit să mă întorc acasă devreme. Dar, în loc să fac cale întoarsă pe acelaşi traseu de la venire, pe străzile principale, am luat-o pe nişte străduţe cu caldarâm, unde stucul de culoare albă şi galbenă se năruieşte de pe faţadele plate ale clădirilor. Sunt două biserici cu numele scrise cu ajutorul unor plăci din faianţă în culori vii, presate în pereţii tencuiţi cu ipsos, încerc să fotografiez una dintre ele, dar mi se termină bateria. Aş putea să cumpăr una, dar nu ştiu cum se zice în spaniolă la baterie şi deja sunt conştientă în mod acut de cât de stranie le par eu celor din părţile locului. Când ajung la hotel, mi se pare un refugiu răcoros.

jeudi, le 29 avril

Deci, aveam şaisprezece ani sau pe-aproape. Într-o zi, eu şi vărul meu ne aflam la piscină, călcând apa în apropiere de scara aflată la capătul mai adânc al bazinului. Mă întrebase de nişte fete pe care le ştiam. Eram vag consternată că gusturile lui în privinţa femeilor

se îndreaptă spre chestiile evidente - blonde şi brunete înalte, cu sâni la care toată lumea se holbează. O mulţime de băieţi s-au bucurat de favorurile acestor fete, care nici nu i-ar băga în seamă pe vărul meu şi nici pe prietenii lui tocilari.

Prietenia noastră devine stingheritoare. Pentru că suntem rude, putem să împărţim totul, şi chiar aşa facem. Datorită vârstei, atracţia e posibilă, dar, evidentă, interzisă. Când vine vorba totuşi de subiecte de natură sexuală, fiind noi sfioşi şi inteligenţi, le abordăm în termenii cei mai neutri posibil.

— Dacă n-aş fi vărul tău şi nu te-aş cunoaşte, probabil că aş fi atras de tine.

— Şi eu. Dacă n-aş fi verişoara ta. Şi nu te-aş cunoaşte.

Şi ştim la ce ne referim. Apoi se lasă o linişte apăsătoare, urmată de obicei de simularea unei flatulaţii ca să readucem Cerurile pe tărâmul prozaicului. Aceste conversaţii prevesteau relaţiile pe care urma să le am cu bărbaţii în timpul universităţii, o succesiune de băieţi blânzi, palizi, prea timizi ca să-şi recunoască dorinţa, până când se îmbătau prea tare ca să le mai pese. Semănau mult cu cei câţiva indivizi cu care am avut relaţii în timpul şcolii, dar cu un acces mai lesnicios la alcool. Uneori, prietenii vărului meu îşi exprimau interesul faţa de mine; le tăia cheful cu proteste care invocau fie “băieţoşenia” (“Dacă aude una ca asta, te rupe-n bătăi”), fie maturitatea mea (“Nici nu se uită la un puşti ca tine”). Eram teribil de matură. O dată chiar am îmbrâncit un băiat la cinema; ce, nu ştiaţi? Mai sunt şi alte chestii. Pe vremea aia nu ştiam asta, dar eu aveam să merg la universitate, iar el, nu. Avea note bune şi a avut şi oferte, dar el n-a vrut să meargă mai departe, iar maică-sa n-a insistat. Voia să se înroleze în Marina Militară Regală sau să se facă mecanic. Eu cred că-i

lipsea o doagă. După un deceniu, ajunge mecanic de întreţinere într-o bucătărie industrială.

Mă apropii de marginea piscinei şi ies, îndreptându-mă apoi spre locul unde erau prosoapele, le iau pe amândouă şi mă întorc la apă.

— Hei, spune el, un pic mai tare decât era absolut necesar, parcă ţi-ai schimbat mersul. Să înţeleg că nu mai eşti virgină?

— Da, am spus, cu faţa neclintită.

Începe să iasă din piscină, iar eu îi arunc prosopul în apă.

Aşa îi dau de ştire că-mi pasă de el.

Nu e sigur dacă glumesc sau nu, dar nici nu insistă să afle detalii. Pregătesc totuşi o minciună convenabilă, pentru orice eventualitate. Când maică-sa vine să ne ia, stăm amândoi în maşină pe bancheta din spate, iar el doar şopteşte nişte nume.

— Marc?

Era în acelaşi an cu mine şi mai înalt decât restul băieţilor. De asemenea, scuipă când vorbeşte, fără să-şi dea seama, şi se ţine de capul meu parcă prea mult.

— Justin?

— Nu.

Pe Justin mi s-a pus pata; vărul meu e singurul căruia i-am spus; sper să nu mă trădeze, înainte de a pleca la universitate, o să-i spun toate astea lui Justin într-o scrisoare, iar el n-o să mai vorbească cu mine niciodată. El îmi simte stinghereală.

— Eric. El trebuie să fie!

Ţinta tuturor glumelor.

— Nici pomeneală! protestez, dar mă abţin să-i aplic “răsucirea sfârcului”, fiindcă o asemenea manevră ar fi compromis noul aer de maturitate imprimat de această minciună. Oricum, nu prea are importanţă, într-o lună, avea să se întâmple de-adevăratelea, cu cel mai bun

prieten al vărului. Chiar dacă am tresărit, n-am scos nici un zgomot. Şi, din câte pot să-mi dau seama, nici mersul nu mi s-a schimbat în ziua de după faţă de ziua de dinainte.

vendredi, le 30 avril

Plec cu avionul spre est, în Italia, ca să mă întâlnesc cu nişte prieteni. Avionul e mic şi aglomerat, iar stewardesa machiată prea puternic zbiară la un copil care aleargă încolo şi-ncoace pe culoar, chiar în timpul decolării sau al aterizării. Nu e clar al cui e puştiul; părinţii lui nu fac nici un efort ca să-l potolească.

Primul lucru pe care-l fac după ce-mi aşez gentile pe pardoseala răcoroasă din gresie a holului e să-mi verific e-mailul.

Şi iată o mică surpriză, un mesaj de la Dr. C din San Diego care a făcut rost de adresa mea de mail, probabil de la A2. E un mesaj scurt, dar afectuos, vechi de două zile. Îi trimit un răspuns la fel de scurt şi de optimist.

Mai

***T** de la Taxiuri*

De obicei, fac comandă la un mini-taxi atunci când plec de acasă şi mă străduiesc să găsesc un “taxi negru” la întoarcere. Acestea din urmă te duc la destinaţie fără probleme, dar s-ar putea să te plimbe şi prin unele locuri pitoreşti doar ca să mai urce preţul. Câteodată mai iau un taxi negru şi când plec, dar nu mă pot baza pe faptul că găsesc vreunul aproape de casă în afară de week-end-uri.

Poate fi util să colecţionezi cărţi de vizită de la mini-taxiurile din zonă; nu e tocmai indicat să ai parte mereu de aceiaşi şoferi.

***T** de la Târfa*

Profesionistă, prostituată, damă de companie, femeie cu afecţiunea negociabilă, hoo! nu cred că vreunul dintre termeni e mai mult sau mai puţin degradant decât altul. Nu e decât o etichetă; accept-o şi distrează-te pe seama ei. Indignarea provocată de porecla atribuită de altcineva unei târfe e desuetă. Aici vorbim de corectitudine politică, atât de tipic pentru anii 1990. Faci sex pe bani ca să-ţi câştigi existenţa - ce te-ai aşteptat, să fii considerată “consultant în probleme de distracţii erotice”? “Terapeut sexual” n-ar suna aşa de rău, totuşi.

***T** de la Timp pierdut*

Teoretic, lucrul prin intermediul unei agenţii ar trebui să te scutească de rezervări “fantomă”. E vorba de cei care-şi exprimă interesul pentru serviciile tale şi merg până acolo încât să rezerve o oră şi să negocieze un preţ, numai ca să afle că nu ştiu ce şedinţă a durat mai mult decât crezuseră ei, că soţia a venit acasă până la urmă

sau că au uitat numărul de telefon (asta e preferata mea - de-aia sunt bune telefoanele mobile, nu?). Aşa că se mai întâmplă uneori să faci toate pregătirile necesare şi să constaţi că nu mai e nevoie de tine. Cel puţin poţi să te linişteşti spunându-ţi că, spre deosebirile de relaţiile adevărate, nu tu eşti de vină, ci numai ei.

samedi, le I mai

Apartamentul în care stau e la o distanţă de un damf de piaţa de peşte a oraşului. Ceea ce, în sine, n-ar fi o problemă. Vă rog, fără glume despre târfe şi mirosul de peşte.

Principalul dezavantaj al acestei poziţii îl constituie camioanele care trec huruind pe la patru dimineaţa ca să ducă la destinaţie prada de peste zi. Bărbaţii cocoţaţi pe platformele camioanelor, urlând unii la alţii în timp ce descarcă marfa. După care se linişteşte totul vreme de cam o oră, până când apar primii cumpărători în piaţă.

Totuşi, poate c-a sosit vremea să învăţ de ce e bine să te trezeşti o dată cu răsăritul soarelui. De exemplu, ca să apuci peştele cel mai bun.

dimanche, le 2 mai

M-am dus la plajă împreună cu un grup restrâns. Eram eu şi încă o fată; băieţii şedeau ceva mai încolo faţă de noi, pe ţărmul plin de pietriş, dar toţi ne dezbrăcaserăm şi făceam plajă pe propriile prosoape.

Cealaltă fată nu e o cunoştinţă apropiată. Cu câteva zile în urmă, stăteam de vorbă şi m-a întrebat ce vârstă am.

— Douăzeci şi cinci, am spus, pierzând pe drum vreo doi ani. Fata are cel mult nouăsprezece.

— Mamă! a spus, părând sincer surprinsă. N-aş fi ghicit niciodată!

Am ridicat din umeri. Când eram mai tânără, toată lumea credea că sunt cu mult mai vârstnică; acum, situaţia s-a inversat.

— Ştii, nu trebuie să le spui oamenilor câţi ani ai, mi-a spus, dornică să-mi fie de folos. Cred că poţi să le zici că ai douăzeci şi oamenii or să te creadă.

Numai dacă respectivii oameni ar fi adolescenţi. Drăguţă fată, totuşi. Eu citeam. Un băiat, un tip blond, asculta muzică şi cânta tare - şi fals. Nu se putea să nu zâmbeşti. Alţi câţiva aruncau un disc frisbee de la unul la altul şi se bălăceau în apă puţin adâncă. Când s-au plictisit de asta, s-au întors la locul unde stăteam noi.

Cealaltă fată, care frunzărea o revistă şi asculta muzică, s-a întors spre mine:

— Ochelarii mei sunt foarte întunecaţi? m-a întrebat ea cu glas scăzut.

— Da, sunt foarte întunecaţi, i-am răspuns.

— Deci, dacă mă uit într-o parte, nu poţi să-mi vezi ochii, aşa-i? m-a întrebat.

— Nu, n-aş putea.

— Bun, a spus şi s-a întors din nou cu faţa la băieţi, cu capul sprijinit într-o mână. Uitându-se, după cum am observat, în direcţia unui anumit tânăr. Prietenul ei rămăsese acasă.

lundi, le 3 mai

Prima fată cu care m-am culcat a fost prietena unui prieten. Unul dintre cei mai apropiaţi amici de la universitate era un băiat roşcat, scunduţ, slăbuţ şi frumos, care se dădea în vânt după Dr Who şi era o adevărată bombă sexuală printre femei. Nu pot să explic de ce. Pur şi simplu era, iar noi îl iubeam.

Îl porecliserăm Evreiaşul cu Mişcări Unduioase, fiindcă era în stare să vină la petrecerea de *bar mitzvah* a

fratelui tău şi să-şi taie drum prin aglomeraţia de pe ringul de dans ca un cuţit fierbinte printr-un calup de unt. Ai fi zis că-i clădit numai din priviri focoase şi şolduri cu mişcări şerpuitoare, iar eu, pe cinstea mea, eram îndrăgostită lulea de el.

N-am avut niciodată vreo şansă, cu toate că în primul an şi-a făcut mendrele cu toate femeile din grupul nostru. Pur şi simplu părea să fie o graniţă care nu trebuia niciodată trecută.

În cele din urmă, s-a hotărât pentru una dintre fete. Şi nu puteam să mă oftic că pierdusem fiindcă prietena lui, Jessica, era o vulpiţă minionă uber-dezirabilă, cu umeri de culoarea zahărului ars şi un păr blond închis, care-i şedea tot timpul în bucle perfecte.

Într-o seară, JB şi Jessica ne-au invitat pe mine şi pe prietenul meu de atunci la un club. Era un local pe care nu-l ştiam, dintr-o parte a oraşului pe care n-o frecventam.

N-am ştiut cum să mă îmbrac şi m-am întâlnit cu ceilalţi trei la un pub echipată în blugi, papuci şi o cămaşă din satin negru, fără sutien. Jessica şi cu mine am aşteptat în mijlocul încăperii în vreme ce bărbaţii s-au dus să ne aducă băuturile, şi dintr-o dată mi-am dat seama că toată lumea se uita la noi.

Am dat pe gât bericile şi ne-am deplasat la destinaţie. Era un club gay. O premieră pentru mine. Era o gloată pestriţă, fiind sâmbătă seara într-un oraş de mărime medie în care personalul nu poate fi prea exigent cu politica de acceptare aplicată la uşă. Erau cupluri de băieţi şi cupluri de fete, găşti studenţeşti, flăcăi tomnatici cu priviri abătute aşezaţi la bar şi bărbaţi îmbrăcaţi ca nişte femei care s-ar fi îmbrăcat în conformitate cu fantasmele bărbaţilor legate de femei. Erau acolo şi nişte cuşti aurite, dar nimeni nu dansa în ele. Nu ştiam încotro

să mă uit. Dimpotrivă, prietenul meu ştia, vai! unde să se uite: la propriile picioare. Toată noaptea.

Muzica nu era grozavă, dar era frenetică, iar volumul era tare, aşa cum era pe atunci toată muzica din cluburi. JB şi Jessica m-au scos pe ringul de dans. Împreună, cei doi alcătuiau un cuplu de-a dreptul spectaculos. Parcă prea micuţi şi cool ca să poată fi descrişi cu cuvinte. Umerii ei puţin cam ososi se fâţâiau sugestiv, iar cămaşa fără mâneci, legată în faţă cu un nod, îi lăsa spatele gol. Mai fusesem atrasă de fete şi înainte, dar niciodată nu mă simţisem atât de liberă să mă zgâiesc la una. Aici nu părea un gest nepotrivit.

JB m-a tras într-o parte.

— Ştii, te vrea, mi-a spus.

Îi ardea de glumă? Zeiţa asta minionă? Dar, de îndată ce a spus-o, am ştiut că e adevărat şi a fost ca şi cum a fost declanşat un întrerupător, îmi şi imaginam cum o duceam la toaletă şi îi aplicăm un cunnilingus în timp ce ea râdea, aşezată pe bazinul de apă. Îmi imaginam cum introduceam în ea obiecte, degetele, gâtul unei sticle de bere.

— E prietena ta, am spus, conştientă, în timp ce le rosteam, de cât de jalnic şi de înfiorător sunau cuvintele.

El a săltat din umeri, zicând că o să se ocupe el de prietenul meu. A spus că făcea des chestia asta - agăţa fete pentru ea.

Eram siderată.

JB ne-a dus pe toţi cu maşina acasă. Prietenul meu locuia cel mai aproape, Har Cerului. Apoi ne-am dus acasă la Jessica. Părinţii ei erau plecaţi pe undeva sau adormiseră, ori nu le păsa, n-am ştiut niciodată. Ea m-a luat de mână şi am intrat pe uşa casei, simplu, ca şi cum făceam lucrul cel mai firesc de pe lume. Prietenul ei a aşteptat până când ea i-a făcut cu mâna din prag, după care a plecat cu maşina.

Avea ceafa cea mai zveltă şi mai delicată din câte văzusem până atunci. Iar buzele erau cele mai moi pe care le sărutasem vreodată.

mardi, le 4 mai

Am intrat într-un magazin într-o dimineaţă târzie. Soarele sicilian era deja sus pe cer, gonindu-i pe oameni în căutarea unor locuri umbroase.

Pe un raft se aflau nişte prăjituri cu fructe în ambalaje multicolore. M-am întins să iau una, dar chiar dacă mă înălţăm pe vârfuri, nu reuşeam să ajung la ea. Un tip a apărut în spatele meu.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Pot să iau una din alea? l-am întrebat.

— Depinde, a replicat. Pot să te iau pe tine?

jeudi, le 6 mai

Am mers cu vaporul până în Croaţia şi, pentru prima oară în două săptămâni, am cumpărat un ziar. Ziarele sunt pline de imagini tulburătoare, de genul celor care te fac să te gândeşti la politică, la război şi la politici de război şi la faptul că aceste lucruri s-au întâmplat întotdeauna, atât doar că noi nu le-am putut vedea înainte. Cum indignarea justificată şi respingerea violentă par uneori a fi consecinţe ale ignoranţei, căci cine n-ar fi bănuit că aşa ceva se va întâmpla? Chiar aveam nevoie de imagini ca să ne dăm seama? Suntem cu adevărat supăraţi pe guverne fiindcă fac ceea ce ştiam că or să facă? Şi credeţi, probabil, că există o garanţie în viaţă (care se sfârşeşte) şi, de asemenea, un pariu destul de sigur (care e dureros), iar libertatea şi proprietatea sunt iluzii care nu pot exista decât în planul ideatic? Şi că oamenii deştepţi s-au gândit deja la aceste lucruri şi au renunţat la ele şi de ce naiba nu încetez cu

filozofia asta de doi bani? Oh, ia uitaţi-vă, o femeie cu o pălărie colorată în dungi calcă într-o băltoacă de şampanie.

Nu vreau să tratez cu uşurinţă aceste evenimente, dar sper într-o ameliorare a departamentului teroare-sex în activitatea profesională, când ajung acasă. Mi-ar face nespus de bine.

vendredi, le 7 mai

E o după-amiază însorită şi senină, iar în ultimele zile eu am mers pe jos cât era ziulica de lungă, ascultând muzică întruna. E ceva util: nimeni nu-şi închipuie că auzi ceva când ai căştile la urechi, aşa că nimeni nu-ţi vorbeşte. Asta e bine.

Nu înţeleg limba prea bine. Când vreau să aud sunetele din jurul meu, opresc *player-ul,* dar îmi las căştile pe cap. Zâmbesc cât de mult. Oamenii îmi zâmbesc şi ei. Sunt oamenii mai fericiţi oriunde altundeva în lume? Fără doar şi poate, aşa pare.

Dar ştiu că nu e adevărat. Eram într-un bar şi stăteam de vorbă cu un bărbat de vârsta mea. Înainte să împlinească douăzeci şi unu de ani, trecuse prin trei războaie.

— De ce se poartă bărbaţii atât de îngrozitor unii cu alţii?

— am întrebat cu naivitate.

— Din experienţa mea, toţi oamenii sunt îngrozitori.

— Atunci, de ce suntem aşa?

— Nu ştim să fim altfel.

Apoi am tăcut. El şi-a terminat băutura şi a zâmbit la ghidul pe care-l aveam cu mine. Era un zâmbet care spunea: “Unde vrei să ajungi? Ştii că n-o să-l găseşti acolo.” Şi-aşa nu-l prea folosisem, fiindcă-mi place să aleg o direcţie şi să merg într-acolo. În felul ăsta, am găsit cartierul evreiesc, decimat şi părăsit cu o veşnicie

în urmă, ca un decor de filmare uitat, şi marginea apei, la care nu mă gândisem că ar fi aşa de aproape. Zâmbetul lui era atât de înţelegător, atât de îngăduitor, încât simţeam cu bunăvoinţa se revarsă din el în valuri, amestecată cu un pic de milă faţă de mine.

Ori asta, ori doar încerca să mă agaţe. Noi, fetele, avem o reputaţie absolut înfiorătoare în străinătate. Mi se pare că era chiar şi un pamflet distribuit în ultimul deceniu bărbaţilor din alte ţări în care se spunea că fetiţele din insulă se dau în vânt după “treaba aia”. (E drept, şi eu mă dau în vânt, dar, la naiba, sunt în concediu, deştepţilor. Aşa că, scutiţi-mă!)

samedi, le 8 mai

Sexul în concediu e întotdeauna cel mai bun. L-am practicat pretutindeni - la Poole, la Blackpool, în piscine[72]. Altcineva face patul după aia, goleşte coşul de gunoi de prezervativele folosite, ba chiar îţi şi adună de pe jos prosoapele jilave şi urât mirositoare. Dacă cei de la etajul inferior n-au putut să pună geană pe geană din pricina zgomotelor de deasupra, sunt şanse ca fie să nu afle cine sunt vinovaţii, fie să plece deja în altă parte a doua zi de dimineaţă, aşa cum poţi s-o scoţi la capăt roşind uşor şi chicotind stângaci, pentru că eşti în vacanţă şi numai cel mai ciufut dintre ciufuţi ar putea să nege cuiva dreptul la un pic de mişcare sănătoasă şi viguroasă în concediu.

A1 mă ducea întotdeauna la ţărmul mării când starea mea sufletească o lua pe pantă în jos. Lui nu-i plăcea deloc experienţa asta - nisipul pătrunde peste tot, ceea ce e o adevărată anatemă pentru un bărbat atât de preocupat de curăţenie cum era el, şi în plus pielea lui se

---

72 Joc de cuvinte, în original; la „piscină" în engleză se spune pool; toate cele trei locuri indicate pentru sexul în concediu conţin cuvântul pool

ardea uşor, ceea ce însemna că îmi petreceam cea mai mare parte a acestor ieşiri în decor re-aplicând crema de protecţie solară pe părţile spinării sale la care el însuşi nu putea să ajungă. Odată am plecat şi a uitat să-şi pună crema-ecran pe picioare, aşa că soarele l-a ars. O săptămână întreagă după aia n-a putut să poarte ciorapi sau pantofi. Dar o făcea pentru mine, ca să-mi pot reîncărca bateriile, aşa spunea mereu. Şi pentru că ştia că va fi răsplătit cu o partidă de sex doborâtoare, indiferent în care hotel sau pensiune ne nimeream în noaptea aia.

Lui A2 îi plăcea mai mult actul ajungerii la destinaţie decât vacanţa însăşi. Era în stare să conducă maşina la nesfârşit, şi străbăteam toată ţara într-o săptămână, făcând opriri oriunde ne purta bunul-plac. Dacă înnoptam în Highlands[73], puteai să pariezi fără mari riscuri că în decurs de douăzeci şi patru de ore o să poposim într-o pensiune dărăpănată din Devon[74]. Îi mai plăcea să facă fotografii pe geamul maşinii în mişcare, ceea ce întotdeauna mă făcea să râd şi să mă reped la volan, în timp ce el se ocupa de aparatul foto.

Ne opream şi făceam poze în preajma unor clădiri abandonate, semne de circulaţie caraghioase sau copaci mari. Întindeam păturile la umbra copacilor şi făceam sex, iar ţânţarii îi atacau spinarea. I-o sugeam până la orgasm în traficul care mergea spre nord, vineri după-amiaza, în ziua liberă a băncilor.

Credeam că în toate drumurile noastre nu dormiserăm niciodată de două ori în acelaşi loc. Până într-o noapte când ne-am cazat la un hotel aflat la dracu-n praznic, atraşi de indicatoarele şi reclamele cu tentă clasică.

---

73 Highlands and Islands - regiunea de nord şi nord-vest a Scoţiei şi insulele din largul coastei de vest (N. t.).

74 Comitat din sud-vestul Angliei, celebru pentru frumuseţea sa naturală (N. t.).

Femeia de la recepţie ne-a întâmpinat ca pe nişte vechi cunoştinţe. Dormisem acolo cu doar trei nopţi în urmă şi uitasem complet.

Împreună cu A3 n-am făcut decât o singură călătorie, ca să ne uităm la nişte peşteri, în întunericul desăvârşit al grotei subterane, în liniştea desăvârşită din mijlocul pământului, el m-a luat de mână pentru prima oară. Mi-e greu să mă mai gândesc la ce-a fost înainte de asta sau după, când am fost atât de emoţionată.

Cu A4 am plecat în vacanţă pe malul mării aproape din prima săptămână când ne-am cunoscut. Prietena colegului său de apartament voia moluşte. N-am cumpărat niciuna, dar ne-am dus la trei plaje în căutarea cuiva care să vândă aşa ceva Era o dimineaţă caniculară, în primul loc unde ne-am oprit apa forma un golfuleţ puţin adânc, iar plaja arăta mai mult ca un covor de cochilii. Am intrat în apă, care era la fel de caldă ca aerul. Aveai senzaţia că faci baie în sudoare. Am mers mai departe.

În al doilea sat, n-aveai unde să parchezi. Am oprit la marginea drumului şi am privit plaja şi apa. Eram încă nesiguri cu privire la ceilalţi, aşa că nu aveam încă prea multe subiecte de conversaţie.

A treia plajă s-a dovedit a fi perfectă, plină cu nisip şi părăsită. Era într-un loc în care venisem adesea împreună cu A1.

Vântul începea să bată, alungând căldura zilei. Apa nu întâmpina nici o oprelişte în larg, la mile întregi depărtare, şi lovea ţărmul cu valuri puternice. A4 s-a dezbrăcat în slip - eu eram pe atunci fascinată de frumuseţea lui şi nu mă puteam abţine să mă zgâiesc la trupul lui. S-a aruncat în valuri şi a început să zburde fericit. M-am apropiat de apă şi am încercat-o cu vârful piciorului. Era rece ca gheaţa! Am sărit înapoi.

— Ai înnebunit! am strigat către capul care se iţea când şi când din apă. Nu ţi-e frig?

— E înviorător! mi-a răspuns el strigând şi chiar şi de la distanţa aia auzeam cum îi clănţăne dinţii. Am râs de nu mă mai puteam opri. În drum spre casă, am trecut pe lângă un şir nesfârşit de ferme şi ne-am uitat la porcii care râmau în ultimele rămăşiţe de lumină ale zilei. Un DJ de la radio transmitea cântece vechi, *swing jazz,* şi ascultam într-o tăcere fericită.

Când şi când, ca să mă facă să râd, zicea: “înviorător!” Dar cea mai reuşită vacanţă cu el, şi am fost în multe împreună, a fost într-o tabără de corturi. Am întins un cort mare în pădure, aproape de un pârâu, şi am stat acolo mai multe zile. Apa era rece ca gheaţa în ciuda arşiţei de vară, iar noi ne scăldam în pielea goală.

Un copac uscat uriaş ieşea pieziş din apă; legănându-ne pe o creangă imensă, m-a posedat iarăşi şi iarăşi. Senzaţia era de un primitivism minunat. Până când şi-a făcut apariţia un naturalist, care vâslea în apă puţin adâncă de parcă nici n-am fi fost acolo.

Sexul în concediu e cel mai bun. N-ai de dat socoteală nimănui, nimic de lucru, nici un vecin. Şi, dacă ai noroc, nu primeşti telefoane. Senzaţie pură. Probabil e exact ceea ce caută clienţii mei.

lundi, le 10 mai

Nu existau curse directe pentru întoarcere. Am petrecut o noapte la Roma, într-un hotel din centru.

Probabil că magazinul de după colţ era singurul deschis la acel început de seară, căci era aglomerat. Am cumpărat pâine, roşii, *ricotta alforno*[75]*.* Mă fascinează pieţele din alte ţări. Să mă plimb agale printre tarabe şi

---

75 Specialitate de brânză dulce şi afumată, specifică Siciliei (N. t.).

să văd specialităţile cu care se mândreşte fiecare regiune. Pateuri din carne în porţii pentru o persoană în Republica Cehă; sticle de sangria cu capac aplicat prin înşurubare, vândute de parcă ar fi sifon, o mare varietate de obiecte oferite în supermarketurile din America de Nord. Aparate de ras, baloane şi, mai ales, carne uscată.

Bucătăria hotelului era spaţioasă şi bine echipată, cu grupuri gălăgioase de tineri pe la mese. M-am aşezat la un colţ de masă ca să mănânc nişte sandvişuri şi să citesc ziarul.

Mi-am pus deoparte într-un şerveţel, pentru micul dejun, două chifle şi nişte brânză. Câţiva oameni şedeau în apropiere. Erau englezi, dar nu călătoreau în acelaşi grup. L-am întrebat pe unul de unde era. Din Cheddar, mi-a zis. Aha, am replicat eu. Cu multă vreme în urmă, cunoscusem pe cineva de-acolo. L-am întrebat ce făcea la Roma. Nimic deosebit, mi-a zis. S-a întâlnit cu o prietenă, dar ea s-a dus apoi în altă parte, îi place Italia? Da. Mi-a arătat pe hartă toate locurile din Roma pe care le-a bătut cu piciorul. Cineva lăsase o chiflă dulce, o bucată de *colomba,* în dulapul cu mâncarea la comun. Am rupt-o în bucăţi. Miezul untos era lipicios deasupra, cu zahăr cristal şi coajă caramelizată. Unul dintre ceilalţi englezi ne-a întrebat dacă voiam să mergem după îngheţată.

— Cu ce aromă? am întrebat.

— Au din toate aromele, a zis individul. Tipul din Cheddar a fost de acord. Era târziu, dar se pare că ţineau deschis până târziu.

Am mers pe jos aproape o oră. Oraşul se trezea, peste tot vedeai grupuri de bărbaţi şi femei. Eram încântată să mă aflu în compania acestor bărbaţi. Toţi erau deştepţi, cu simţul umorului, deşi mi se cam pusese pata pe tipul din Cheddar.

— Asta e? am întrebat pe când treceam pe lângă altă *gelateria.*

— Nu, nu încă, a zis. E mai bună ca asta.

Era. Când am ajuns la destinaţie, nu m-am putut abţine să nu râd. Magazinul mare şi iluminat din belşug avea toate aromele imaginabile. Şi o spun cu toată seriozitatea. Aveau arome de Nutella, Ferrero Rocher, de unt de arahide, de fructe de care nu auzisem niciodată. Aveau mai multe arome de îngheţată de ciocolată decât aveau în alte locuri din toate aromele.

Eram încântată, am comandat un cornet cu o porţie de nucă de cocos şi cu una de mango. Fiecare a gustat din îngheţata celuilalt, după care am cumpărat altele, cu arome diferite.

Am ieşit afară, într-o mică *piazza.* Celălalt tip dispăruse, nu ştiam unde. Tânărul din Cheddar şi cu mine discutăm despre gemene şi despre sex, şi despre gemenele cu care ar fi vrut să facă sex, genul de lucruri pe care, zău aşa, doar oamenii beţi îl discută, atât că noi nu eram beţi. Poate că eram drogaţi cu îngheţată. L-am întrebat cu ce se ocupă. Mi-a zis că e student.

Nu ştiu ce specializare de chimie. Sărac, firește. Deşi cineva îi oferise cândva o slujbă de stripper. Şi nu ai acceptat-o? l-am întrebat. Nu, mi-a zis. Păcat. Eu am făcut-o cândva, o vreme.

Pe când eram studentă.

— Serios? a întrebat. Eu am încuviinţat din cap. Celălalt s-a întors. Am abandonat subiectul.

Ei voiau să vadă fântâna Trevi. De fapt, amândoi o văzuseră înainte. Voiau ca eu s-o văd.

— De câte ori ai fost la Roma? (Priviri neîncrezătoare.) Şi n-ai văzut niciodată fântâna?

Am mers pe jos şi drumul parcă nu se mai termina. Perechi bine îmbrăcate intrau în restaurantele iluminate cu felinare.

Lângă fântână erau adunate grupuri de turişti, cu toate că se făcuse miezul nopţii. Oameni care vindeau electronice ieftine. Fete asiatice scunde, cu boboci de trandafiri, care abia dacă-ţi ajungeau la subsuoară. Apa era plină de monede şi de alte flecuşteţe. Se spune că dacă arunci monede în fântână îţi asiguri întoarcerea fără probleme la Roma, într-o bună zi. Mă întreb ce semnificaţie se dă aruncării ambalajelor de dulciuri în fântână. Am plecat.

Am mers pe malul râului şi am traversat un pod. Pe ambele maluri erau statui de îngeri. Ne-am oprit şi am vorbit despre sculptură, despre Tiţian. Despre faptul că formele masculine arată mai bine în piatră, în vreme ce femeile arată mai bine pictate. Am cercetat harta şi am luat-o pe drumul care ducea la Vatican. Ne-am oprit în preajma bisericii Sf. Petru. Există acolo un obelisc, ca un uriaş ac din piatră îndreptat spre cer. Mai e un obelisc la Londra. E ciudat cum noi, oamenii moderni, le-am purtat prin lume câte unul singur, în vreme ce egiptenii le înălţaseră în perechi. E ca şi cum ai înălţa doar o jumătate de minaret sau doar naosul unei biserici. Putem să urcăm în cupola Bisericii Sf. Petru, am spus. În acoperiş e un magazin de cadouri, unde vând călugăriţele. Poţi să cumperi o vedere cu Vaticanul şi s-o pui la poştă de acolo. După părerea mea, ăsta e lucrul cel mai frumos la o religie, care nu duce lipsă de lucruri uimitoare. Am făcut cale întoarsă. Am dat înconjur ruinelor, coloanelor romane prăbuşite în grămezi de discuri din piatră.

Ceva - nu-mi aduc aminte ce anume - mi-a amintit de un poem şi l-am recitat. Băieţii au discutat despre televiziunea destinată copiilor. Cheddar ne-a vorbit despre *Copacul cântăreţ şi zornăitor*[76]. Noi, ceilalţi, nu ni-l

---

76 In germană, Dos singende, klingende Baumchen, program de televiziune pentru copii, produs de

aminteam. Nici unul dintre ei nu citise în copilărie *Micul Prinţ,* aşa că le-am spus povestea.

— Îngrozitor, a spus Cheddar. Ce mai poveste de spus unui copil!

Am ridicat din umeri, în faţa unui restaurant am văzut un scuter care avea lipite peste tot flori din mătase. Am cumpărat, la un preţ neruşinat, şi am împărţit între noi o felie de pizza îngrozitoare, cu *topping* de anghinare.

Ajunşi înapoi la hotel, celălalt băiat s-a dus să se culce.

Cheddar şi cum mine am rămas treji, şi am discutat şi-am discutat, mai ales despre Brighton. Am desenat chestii fără sens pe un şerveţel din hârtie. Mi-a spus că vrea să se întoarcă la Vatican ca să-l vadă pe Papă la prima oră a dimineţii. Să prindă rând la confesionale, care şi ele sunt aşezate în rânduri lungi, organizate după limbă vorbită de preotul dinăuntru. M-a întrebat dacă aş vrea să merg.

— Avionul meu pleacă la opt, am spus. Trebuie să dorm şi eu puţin.

Se făcuse cam cinci.

— Cred c-o să rămân treaz, a spus.

— Ar trebui să tragi un pui de somn, o să mori în ritmul ăsta.

— Încă nu mi-am scris însemnarea din jurnal, a spus. O să dorm când o să fiu mort.

M-a condus la etajul meu, am făcut schimb de adrese de e-mail, ne-am atins buzele pe scări.

mardi, le 11 mai

Când am ajuns în sfârşit acasă, abia mi-am putut ţine ochii deschişi ca să-mi citesc e-mailul. Un mesaj de la Dr. C, care vine în curând în Marea Britanic şi vrea să mă

---

studiourile DEFA-Berlin, în 1957, preluat în anii şaizeci şi de BBC

vadă. Am zis sa mă culc şi pe urmă să iau o decizie, ca şi cum aş fi avut de ales.

dimanche, le 16 mai

Cu câteva zile în urmă, înainte să ajung la Roma, ratasem un apel de la agenţie şi un sms de la şefa, în care-mi cerea să confirm un client la nouă şi jumătate. Am sunat-o.

— Îmi pare teribil de rău, va trebui să anulezi, nu m-am întors încă.

— Bine, drăguţă. Ştii, bărbatul ăsta, e atât de drăguţ...

— Nu... de fapt, sunt plecată. Nu sunt în ţară. Mă întorc abia luni spre seară.

Aşa cum îi spusesem în mai multe convorbiri telefonice şi e-mail-uri în ultimele câteva săptămâni.

— Eşti sigură? Fiindcă a întrebat anume de tine.

Dacă sunt sigură că nu sunt acasă? Da, sunt foarte sigură de asta. Doar dacă nu cumva nordul Londrei nu s-a transformat dintr-o dată într-un litoral însorit plin de plante înflorite. E posibil să se întâmple.

— Mă tem că da.

— Pot să-l întreb dacă ar fi dispus să stabilim o întâlnire pentru mâine, în schimb?

Madam, eşti surdă?

— Nu pot mâine. Mă întorc abia luni.

A oftat. Pentru numele... nu e ca şi cum omul ăsta ar vrea să mă ia de nevastă. Oricare altă ţipă de la agenţie s-ar descurca la fel de bine. I-am spus asta, cât mai delicat cu putinţă.

— Cred că ar trebui să tratezi slujba asta cu ceva mai multă seriozitate, a spus ea cu acreală şi a închis telefonul. Zece minute mai târziu, am primit un sms: “Pierdut întâlnirea.” I-am trimis azi un sms, dar nu mi-a răspuns.

mardi, le 18 mai

Ah. De bună seamă că las impresia celei mai credule persoane din lume, de vreme ce tocmai am fost abordată de trei tineri care colectau fonduri pentru aceeaşi instituţie de caritate, toţi pe aceeaşi stradă, îmi pare rău, băieţi, dar n-aţi văzut cum l-am trimis la plimbare pe ultimul?

Colectorul unu: De unde sunteţi?

Eu: Ghici.

— Barnsley.

— Îmi pare rău, nu. Dar tu de unde eşti?

— Barnsley.

Colectorul doi: Cum vă numiţi?

Eu: Linda. (Evident, nu e numele meu adevărat.)

— Fantastic, Lucy. Te-ai gândit vreodată la câţi oameni vor fi afectaţi de boli mintale în timpul vieţii?

— Nu, dar înţeleg că memoria pe termen scurt devine o problemă tot mai gravă.

Colectorul trei: Aţi putea estima în ce proporţie populaţia Marii Britanii va suferi de o boală mintală la un moment dat, în timpul vieţii?

Eu: Unul din trei. Abia am auzit toată povestea asta cu treizeci de secunde în urmă, mersi.

mercredi, le 19 mai

Unul dintre clienţi are numele adevărat şi numărul de telefon. M-a sunat ca să mă întrebe de ce nu mă mai întâlneam cu nimeni, în definitiv, fiind un client regulat, nu era normal ca el să fie primul care să afle că ieşisem de pe piaţă?

— Ba n-am ieşit, am spus. Ai auzit altceva?

Mi-a spus că a sunat cu vreo două săptămâni în urmă şi şefa i-a spus că sunt plecată în concediu. A, da, chiar am

fost plecată, m-am scuzat eu. Apoi am sunat ieri, mi-a spus. Şi mi-a zis că eşti plecată pentru o perioadă nedefinită de timp şi mi-a oferit pe altcineva.

Oare fusesem trecută pe tuşă, într-o manieră nu tocmai subtilă? Am verificat *website-ul* şi profilul era la locul lui, deşi într-o poziţie inferioară pe listă faţă de situaţia anterioară. N-avea importanţă. S-a oferit să mă rezerve în particular pentru toată săptămâna viitoare. I-am spus c-o să mă gândesc.

jeudi, le 20 mai

Lucruri despre Belle pe care n-aţi simţit nevoia, dar poate că eraţi curioşi să le ştiţi:

Îmi place să cânt

Când sunt singură, de obicei ascult muzică sau cânt. Prietenii mei sunt supuşi cu cruzime şi în mod repetat la tortură asta. Întotdeauna cânt sub duş. Odată, am uitat de mine şi-am început să cânt în toaleta unui client - când am ieşit, omul *se* prăpădea de râs. Îmi place să cânt, dar, din păcate, nu sunt o prea bună cântăreaţă.

Îmi place parfumul

Mai ales dacă miroase a citrice sau levănţică. De asemenea îmi place să-l miros (în doze mici) şi pe alţi oameni.

La o mâncare, prefer structura gustului

Ciupercile crude, tomatele minione, murăturile pentru sandviş şi caramelele dau toate o senzaţie plăcută limbii. Spre deosebire de paşte, untul de arahide şi morcovii copţi.

Ştiu să deosebesc ciupercile comestibile de cele otrăvitoare (de obicei)

E drept, nu e o pricepere pe care s-o pot valorifica prea des.

De asemenea, pot să identific majoritatea florilor sălbatice de şopârliţă (genul *Veronica).* Asta nu e de vreun folos nici bărbaţilor, nici fiarelor.

Ziua mea de naştere a fost prezisă de cea mai bună prietenă a mamei

Înspăimântător.

Pe cine şi ce ar include cina mea de vis

William Styron, Katharine Hepburn, şlapi, Noel Coward, Imam, nuci de acaju, Alan Turing, Margaret Mead, Dan Savage, cocteiluri cu fructe, Ryan Philppe şi o pivniţă de castel.

Nu-mi place să lucrez independent de o agenţie

Indiferent ce se întâmplă. Clienţii sunt evaluaţi şi selectaţi de către agenţie şi (majoritatea) nu obţin nici măcar numărul meu de telefon. Chiar şi aşa pierd destul timp vorbind la telefon, şi am văzut cum şefa trebuie să facă faţă anchetelor publice. Chiar am şi alte preocupări în afară de cele pomenite aici.

Să-mi mai şi administrez singură întâlnirile mi-ar tăia tot elanul.

Tot n-am primit nici o veste de la şefa

Ai fi zis c-o să aibă măcar decenţa să mă ignore intr-o după-amiază însorită de week-end.

Je ne regrette rien

Dacă ar fi să dăm crezare manualelor, asta înseamnă că sunt o psihopată. Dacă ar fi să dăm crezare revistelor

glossy, asta înseamnă că sunt o femeie modernă şi independentă.

dimanche, le 23 mai

După toate aparenţele, eu şi şefa suntem în continuare la cuţite. Ea n-a sunat, iar eu n-am încercat s-o sun. Deşi îmi dau seama că genul ăsta de tratament ar putea să fie un element de bază din arsenalul oricărei madame, nu mă trage deloc inima să o sun şi să-i spun, “Vă rog să mă scuzaţi, dar ştiţi cine sunt eu?” Totuşi, trebuie să rezist imboldului de a mă supune unei confruntări directe, întotdeauna m-am întrebat de ce profilurile de pe website erau uneori amestecate precum cărţile pentru că unele fete să fie puse deasupra altora. Acum, cred că ştiu.

Ahh, libertatea (relativă). Nici o dorinţă expresă să-mi fac sau să mă îngrijesc de manichiură/epilare/oricare alte întâlniri “de lucru”. Deşi, dacă aş ieşi în grădină în bikini, într-o zi însorită, nu m-ar mira să vină cineva la mine cu o maşină electrică de tuns iarba.

Aseară, pe când mergea pe jos de la locuinţa lui A3 spre staţia de metrou, am trecut pe lângă un magazin împodobit cu cele mai oribile obiecte cu putinţă: picioruşe de bebeluşi din ipsos. Pictate în culori pastel. Ţindu-se din zid.

Vă rog, careva dintre dumneavoastră să mă asigure că dorinţa biologică de reproducere nu semnifică sfârşitul bunului-gust. E suficient să determine o fată să renunţe la folosirea vibratorului, de teamă să nu rămână însărcinată cu bebeluşi din jeleu.

mardi, le 25 mai

În continuare, tăcere.

— Vreau să mă las de meserie, am zis exasperată către N.

Începea să mă obosească felul cum mă ignora şefa. Sunt o mulţime de firme similare în oraş, dar ideea de a mai trece o dată printr-o altă agenţie părea a fi un drum înfundat. Am mers până acolo încât să scot la iveală un CV străvechi şi să mă gândesc cum ar putea fi adus la zi în aşa fel încât pauzele dintre angajări să nu pară a fi de dimensiunile Marelui Canion.

— Okay, dar să nu renunţi doar ca să-ţi trădezi principiile.

Mi-am dat ochii peste cap. N-am trecut de epoca în care autenticitatea era mai importantă decât solvabilitatea? Toţi cei pe care-i cunosc au o carieră, o soţie/un soţ, o proprietate sau un fond de pensii. Sau mai multe din cele de mai sus. L-am întrebat ce-a vrut să spună.

— Ce înseamnă să nu-ţi trădezi principiile? a spus. Să nu faci niciodată pentru bani ceva ce n-ai face gratis.

— Am petrecut o grămadă de timp rozându-mi unghiile.

— (Replică a ieşit mai tăioasă decât mă aşteptasem.) Nu mi se pare că ar fi şanse să fac o carieră din asta.

— Nu fi sarcastică, a zis N. Niciodată nu ţi s-a potrivit.

Există, în final, un singur lucru la care o femeie poate apela la ceas de disperare. Când toate celelalte variante au eşuat, când conturile de la bancă trec de la negru la roşu şi, depăşind limita de solvabilitate, se ajunge la scrisori bine ticluite din partea băncii, trebuie să-şi întărească fiecare nerv şi să se pregătească pentru inevitabil: paginile cu oferte de serviciu.

Am început cu posturile administrative. Cunoştinţe generale despre computer? Bifat. Competenţe organizatorice? Din belşug. Motivată şi obişnuită să muncesc din greu? Oarecum.

Devotată? Să ce, să programez şedinţe şi să trimit scrisori prin fax? Să fii în stare să lipeşti plicurile şi să transferi apelurile telefonice necesită acum devotament?

Poate că nu e pentru mine. Am început atunci să trec în revistă posturile universitare.

Deprimant. S-ar părea că, cu cât e mai de soi diploma, cu atât e mai scăzut salariul de angajare corespunzător. A2 şi A4 sunt universitari şi îmi confirmă bănuiala că granturile de cercetare sunt un plan complicat născocit de puternicii zilei ca să-i împiedice pe oamenii deştepţi să se gândească la lucruri precum problemele mondiale. De ce să mai acorzi atenţie politicii şi altor chestiuni importante când o bursă de 5 000 de lire aşteaptă să te lupţi pe viaţă şi pe moarte pentru ea?

jeudi, le 27 mai

Sunt hotărâtă să nu mă dau bătută, în pofida faptului că presa şi website-urile sugerează că economia Londrei se bazează pe exact acest trei lucruri.

1. Autor de texte de reclamă şi corectură de articole de presă: am fost acolo, am făcut asta... de fapt, nu prea am făcut. Am încercat să ajung acolo şi să fac asta şi am fost refuzată de toţi, de la revistele ştiinţifice până la *World Walrus Weekly.*

2. Cele mai renumite organe diriguitoare ale filatelici nici măcar nu m-au onorat cu o scrisoare de respingere.

3. *Angajat temporar şi asistentă personală:* fără doar şi poate am fost pe-acolo şi niciodată în viaţa mea nu mai vreau să fac asta. Să fac din nou bătături la degete de la lipitul plicurilor cu facturi la biroul unui broker de bursă e o soartă prea deprimantă ca măcar să mă gândesc la ea. Degradarea abjectă de a fi nevoită să ridici de la curăţătorie uniforma de şcoală a fiicei cuiva face că

interpretarea vocală în stilul *scat* să pară floare la ureche.

4. *Prostituţie:* s-o ia naiba!

Aş putea să rămân în branşă şi să lucrez independent. Ar însemna să nu mai fiu nevoită să cedez o treime din venituri vreunei agenţii. Pe de altă parte, ar însemna să-mi selectez singură clienţii, să primesc telefoane la orice oră din zi sau din noapte, să-mi menţin un portofoliu, să mă îngrijesc de securitate şi... Of! Prea multă muncă pentru a lucra independent. Abia aş mai avea timp să-mi programez şedinţele de epilare, darămite celelalte operaţiuni esenţiale de întreţinere.

samedi, le 29 mai

Scrisori. Cereri de angajare. De downloadat, de printat şi de completat. Plicuri şi timbre pe scrisori la care probabil că niciodată nu voi primi un răspuns. Şi deodată, ieri, spre sfârşitul după-amiezii, un telefon de la departamentul de personal. Voiau să mă vadă pentru un interviu. Un post pe care mi-ar fi plăcut să-l obţin.

Trecusem de fazele preliminare. Şi ştiam că lista celor rămaşi în cursă era foarte scurtă. Aveam şanse mari.

Asta a fost - am ieşit din joc.

Judecând după profilurile de pe website-ul agenţiei, multe dintre fete - poate nu majoritatea, dar o bună parte - nu sunt din Marea Britanic. Estul Europei, Africa de Nord, Asia.

Marea Britanic face o afacere răsunătoare din importul de lucrătoare în ale sexului.

Nu le întreb ce motive au să practice meseria asta. Nu e treaba mea. N-am fost obligată să lucrez pentru agenţie şi sper că nici ele n-au fost forţate. Dacă agenţia ar fi cu adevărat un stabiliment de fete care lucrează ilegal sub

bocancul unui peşte lipsit de scrupule, atunci n-ar mai angaja atât de multe fete localnice.

Îmi dau seama că, lăsând la o parte toate astea, nu mă deosebesc prea mult, în acest moment, de fetele alea iordaniene şi poloneze. Poate că au venit aici cu vize pentru studii şi s-au înglodat în datorii. Undeva, pe traseu, se dădea de înţeles - fără să se garanteze, înţeleg, dar era ceva implicit - că răsplata pentru munca pe brânci din timpul şcolii şi obţinerea unei diplome era o carieră rezonabilă. Acum iată-mă aici întrebându-mă dacă nu cumva o angajare de şase luni într-un post de corector de culoare la o revistă ilustrată sau de manager adjunct la un detailist de mărfuri populare ar fi o mutare mai înţeleaptă pe plan profesional. Şi să concurez cu câteva sute de alţi absolvenţi de facultăţi pentru aceleaşi rămăşiţe mizerabile.

Dar, deocamdată, trebuie să-mi calc nişte bluze şi să mă gândesc la întrebările de la interviu.

lundi, le 31 mai

M-am trezit devreme ca să prind un tren. Era o Londră despre care auzisem doar zvonuri: bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în costume îngrămădiţi pe peroane, aşteptând să prindă un loc în vagoanele pline-ochi. Cei mai mulţi arătau uşor năuci, de parcă nu se treziseră de-a binelea; alţii, era clar că se treziseră din vreme şi făcuseră o ştiinţă din programarea exactă a timpului. M-am întrebat dacă unele dintre femeile acelea proaspăt machiate au fost nevoite să se scoale de la patru şi jumătate ca să arate atât de bine la opt.

Trenul a sosit la timp, dar a durat mai puţin decât m-am aşteptat ca să găsesc birourile. M-am dus după colţ să-mi iau o ceaşcă de cafea şi să mai treacă timpul. O femeie care pricepea engleza cam la nivelul claselor ajutătoare

pentru copiii cu probleme mi-a pregătit licoarea şi a turnat laptele cu mult înainte ceaiul să se “aşeze” şi înainte ca eu s-o pot opri. M-am aşezat la o măsuţă de lângă o fereastră cu vedere la stradă. Toată lumea din jur, de la muncitorii din construcţii la directorii de firmă, erau aplecaţi asupra câte unui ziar. Eu n-aveam aşa ceva, aşa că m-am uitat pe geam la traficul uman.

Când am ajuns, ceilalţi doi candidaţi erau deja acolo. Am făcut cunoştinţă şi am vorbit puţin despre punctele comune pe care le-aveam pe plan social şi profesional. Apoi am intrat într-o cameră şi, împreună cu un grup de intervievatori, fiecare a urmărit prezentările celorlalţi. După care am fost trimişi înapoi în prima cameră şi chemaţi pe rând pentru interviul propriu-zis.

Prima candidată a fost o fată cu părul blond închis şi faţa ca o lună plină. Când a plecat să răspundă la interogatoriu, celălalt candidat a zâmbit stins către mine.

— Mi-am dat seama de cum te-am văzut că n-am nici o şansă, a spus.

Şi mie-mi trecuse ceva similar prin minte fiindcă, deşi aveam o diplomă şi recomandări mai bune, experienţa lui era de invidiat.

— Nu fi caraghios, am spus. Ar putea fi oricare dintre noi.

“Dintre noi doi”, am completat eu în gând, deoarece era aproape sigur că fata cealaltă n-avea nici o şansă. Diploma ei n-avea decât vag legătură cu postul, şi mormăise şi se bâlbâise în timpul prezentării, al cărei conţinut nu fusese teribil de impresionant. Al doilea candidat s-a dus la interviu şi probabil că a plecat imediat după aceea, fiindcă nu s-a mai întors în cameră.

Când am intrat să-mi susţin interviul, transpirasem deja.

Nu te împiedica de masă, mi-am zis. Ai grijă să nu scapi nimic pe jos. În cealaltă parte a mesei erau trei persoane: un bărbat înalt şi slab; un domn mai vârstnic,

cu ochelari; şi o femeie la treizeci şi ceva de ani, cu părul negru, tuns scurt.

Mi-au pus întrebările pe rând. Curând, diviziunea muncii a devenit clară: bărbatul în vârstă a pus foarte puţine întrebări, şi în mod clar ocupa o funcţie mai importantă. Bărbatul uscăţiv mi-a pus întrebări legate de personalitate - chestiile obişnuite, ca, de exemplu, care sunt punctele mele slabe şi cum cred că o să evolueze cariera mea în următorii cinci ani. Femeii mai tinere i-au fost lăsate întrebări tehnice, iar astea m-au speriat cel mai tare, dar am stat şi am cumpănit înainte de a răspunde la fiecare dintre ele. În unele momente, eram conştientă că felul atent în care-mi compuneam răspunsurile îi făcea să uite începuturile de propoziţie, dar mi-am zis că e mai bine să răspund cum trebuie decât să lălăi fără rost.

Când s-a încheiat interviul, cei trei s-au ridicat în picioare odată cu mine. Procesul de selecţie, au spus ei, ar trebui să dureze puţin, deoarece doreau ca cineva să înceapă să lucreze cât mai repede cu putinţă. Mă puteam aştepta la un telefon sau la o scrisoare în următoarele câteva zile. Întrucât eram ultimul candidat, eu plecat şi ei din încăpere. Bărbatul mai vârstnic şi femeia cea tânără au luat-o pe hol spre birourile lor. Bărbatul înalt s-a oferit să mă conducă până în *lobby. Î*n lift, nici unul dintre noi n-a spus nimic. Am zâmbit.

— Îmi amintesc de dumneata de la o conferinţă de acum trei ani, a spus. Impresionantă prezentare.

— Vă mulţumesc, am spus.

Prostii. Cea mai mare parte din prezentarea susţinută mai devreme fusese reciclată din aceea de la respectiva conferinţă.

Am mers împreună pe holurile liniştite cu podeaua acoperită cu mochetă. A început să vorbească despre munca lui, o chestie de care era în mod vădit pasionat,

îmi plac oamenii care au pasiuni. I-am pus întrebări ajutătoare, am făcut pe avocatul diavolului lăsând însă limpede să se înţeleagă că eram de acord cu el, iar în cele din urmă a stat cu mine în staţia de taxi până când a apărut o maşină care să mă ducă la gară. Mi-a strâns inima cu căldură şi mi-a închis uşa. În timp ce taxiul se punea în mişcare, l-am văzut cum încă mai stătea lângă bordură.

Inima a început să-mi bată repede. Asta era bine, mi-am zis.

Acum am pe cineva de partea mea.

Juin

***T** de la Tinereţe*

Cu cât eşti mai tânără, cu atât e mai bine în meserie. Asta e o regulă de fier - doar dacă nu ai peste patruzeci de ani, caz în care agenţia va adăuga probabil un deceniu bătut pe muchie ca să-ţi sporească atractivitatea de bunicuţă nebunatică. Aşteaptă-te că profilul tău să nu-ţi menţioneze cu exactitate vârsta. Dacă actriţele pot să joace roluri de ingenuă chiar şi după ce au depăşit binişor treizeci de ani, tu de ce să nu poţi? Dar rămâne la latitudinea ta să decizi ce minciună spui şi cui şi să-ţi menţii faţada. Clientul plăteşte pentru o iluzie şi nu-i o idee aşa de bună să-l laşi să-ţi scape că ai fi îndeajuns de vârstnică pentru a-l menţine pe John Major în circumscripţia lui electorală. Cu atât mai mult dacă respectivul client e parlamentar laburist.

***U** de la Uitare*

Întotdeauna re-confirmă amănuntele întâlnirii cu cei de la agenţie. Să baţi la uşa camerei 1203 în loc de 1302 poate avea consecinţe neaşteptate. În loc să mă bazez pe memorie, prefer să ţin la mine un mic teanc de bileţele din hârtie. Acestea fiind spuse, nu trebuie nici să scrii detaliile pe spatele mâinii.

***U** de la Uleiuri*

Niciodată nu sunt acceptabile pe post de lubrifiant. Dacă nu ştiaţi despre interacţiunea nefericită dintre ulei şi latex, vă pot trimite la oricare dintre lucrările referitoare la HIV din ultimele două decenii. Pe lângă degradarea barierei protectoare, este oricum un lubrifiant prost în general. Un bărbat a sugerat o dată (scoţând la iveală un recipient cu vaselină) să încerce să

mă “lucreze” cu pumnul cu un aditiv-gel pe bază de petrol. Glumeşti, nene? Păi chestia aia înmagazinează căldura şi-ţi dă senzaţia că cineva-ţi prăjeşte labiile. Totuşi, nu-i o idee rea să ai la tine o sticluţă cu ulei de masaj, fiindcă nu se ştie când e nevoie. Bărbaţilor le place şi de multe ori dau bacşişuri grase după un masaj. Mai des decât după sexul propriu-zis. Ciudate creaturi.

mardi, le 1 juin

A sunat Angel. A fost o surpriză; abia dac-o mai vedeam din când în când şi nu credeam c-o să mai aud ceva de ea.

Plângea. Eu eram într-un taxi şi n-o auzeam prea bine din pricina zgomotului din maşină, dar şi ea părea că vorbeşte dintr-un loc foarte zgomotos, de pe stradă sau de la intrarea într-o staţie de metrou. I-am spus că mă duc să mă întâlnesc cu un prieten şi că poate să mă sune mai târziu sau să treacă pe la mine să bem o cafea şi să mai stăm la taclale.

A trecut pe la mine. A intrat cu aplomb şi zâmbind, părând calmă şi stăpână pe sine, dar ştiam că nu va trece mult până va ceda. Lucru pe care l-a şi făcut, într-o manieră magnifică. Cineva tocmai îi dăduse papucii. O relaţie - trebuie să mărturisesc că habar n-aveam că se vedea cu cineva - se terminase. Prin e-mail. Am fost şocată.

— Nu trebuia să te trateze aşa, indiferent ce s-a întâmplat, am gângurit. Am turnat apă clocotită în cafetieră, am lăsat-o să se aşeze, probabil prea mult, am apăsat butonul fierbătorului şi i-am turnat o cană de fiertură aburindă.

— Şi cine e individul? am întrebat mânată de o curiozitate moderată.

— Cum, nu ştiai? a întrebat ea uitându-se la mine, cu o faţă brăzdată de lacrimi. O să râzi.

Era vorba de First Date. Dar-ar dracii!

— Şi chestia cea mai rea dintre toate e că încă mai suferă pentru tine.

Dar-ar toţi dracii! Cum să linişteşti pe cineva care tocmai a fost pus pe liber pentru - printre alte motive, fără îndoială - o amintire, şi încă una destul de lipsită de substanţă.

— Îmi pare tare rău, am şoptit.

— Te pricepi la o grămadă de chestii, eşti talentată, s-a jelit ea. Eu, nu ştiu ce să zic, îi dezamăgesc pe oameni.

— Nu poţi să te învinuieşti pe tine pentru asta. Faptul că altcineva e dezamăgit de tine e problema lui. Oribilă modalitate de a alina pe cineva, ştiu, dar nu ştiam ce să spun. Femeia asta mi-era mai degrabă o cunoştinţă decât o prietenă, şi încă una stresantă. Dar o compătimeam. Am fost de ambele părţi ale ecuaţiei.

jeudi, le 3 juin

Cu câteva săptămâni în urmă mi-a parvenit prin poştă o invitaţie. N-am dat nici un răspuns fiindcă n-am ştiut ce să fac.

E vorba de un week-end la ţară, prilejuit de sărbătorirea logodnei unei prietene, şi promitea să fie o distracţie reuşită, cu petreceri în aer liber şi cântări de beţivi adunaţi în jurul focului de tabără, în mod normal, m-aş fi înfiinţat acolo fără să clipesc, dacă n-ar fi fost un impediment: Băiatul.

Şansele ca el să nu fie invitat sunt minime. Dacă era vorba de majoritatea celorlalţi “foşti”, nu mi-ar fi păsat, dar nu mai auzisem nici un cuvinţel din partea lui de la acea aniversare, cu câtva timp în urmă, când era cât pe ce să ne întâlnim, maşina misterioasă dispăruse cu totul

din peisaj şi, prin urmare, habar n-aveam dacă încă mai suferă şi-ar vrea să ne împăcăm, dacă mă urăşte sau dacă nu cumva m-a uitat de-a binelea. Şi nici nu mă pot hotărî care dintre variante ar fi mai rea.

Nu mi-ar lua decât un minut ca s-o sun pe viitoarea mireasă şi s-o întreb, dar asta mi-ar trăda preocuparea şi chiar dacă n-aş cunoaşte deloc acest cuplu şi tot aş şti că necazurile altor oameni sunt sportul lor preferat. Aşadar, cel mai bine e să nu spun nimic nimănui.

Totuşi, nu mi-ar strica deloc un week-end în afara oraşului şi asta e cea mai bună opţiune din ultima vreme.

dimanche, le 6 juin

Împreună cu N şi A3 am disecat interviul. N n-are habar ce anume am studiat, dar mă susţine necondiţionat şi e convins că postul va fi al meu. A3, pe de altă parte, lucrează într-un domeniu similar şi e, trebuie remarcat, ţâfnos în cel mai bun caz.

Parc-ar fi îngerul şi figura diabolică, stând de o parte şi de alta, ca în desenele animate. Deşi ideea de a le căra pe umeri greutatea cumulată de vreo sută şi ceva de kg e ridicolă.

— Cred că cel puţin te au în vedere, a spus N. Eu m-am dus o dată la un interviu în Newcastle, şi m-au sunat ca să mă anunţe că sunt respins până să apuc să ajung la tren.

— Şi de ce voiai să te duci în Newcastle? am întrebat.

N s-a uitat ciudat la mine.

— Nu te interesează, a spus. Chestia e că trebuie să ai mai multă răbdare. O să te anunţe la momentul oportun.

Probabil că are dreptate, dar asta nu mă împiedică să mă agit. Aş fi putut oare să le ofer o prezentare mai reuşită, mă întreb, sau să le răspund la întrebări mai

profesionist? Nu le-a convenit ceva legat de îmbrăcămintea sau de manierele mele?

Cum m-am situat prin comparaţie cu ceilalţi? Şi dacă obţin slujba, o să mă încadrez în exigenţele lor, o să-i dezamăgesc?

Lucrează acolo vreun bărbat arătos?

mercredi, le 9 juin

Printre motivele posibile pentru care n-am fost contactată încă cu privire la interviu se numără:

Au decis să angajeze pe altcineva şi au neglijat să mă anunţe.

Au decis să mă angajeze, dar au uitat să mă anunţe.

Au făcut mai întâi o ofertă altcuiva şi aşteaptă răspunsul înainte de a-i respinge pe ceilalţi candidaţi.

Îi resping mai întâi pe ceilalţi candidaţi înainte de a-l contacta pe candidatul admis (adică, pe mine).

Scrisoarea s-a pierdut la poştă.

Scrisoarea nu s-a pierdut la poştă, dar a fost dusă la o adresă greşită.

Scrisoarea a fost dusă la o adresă greşită, iar cel ce locuia la acea adresă a murit subit în drum spre uşă şi, până în prezent, nimeni n-a găsit nici scrisoarea, nici pe el.

Scrisoarea a fost dusă la o adresă greşită, iar cel ce locuieşte la acea adresă are un câine, care a mâncat scrisoarea.

Scrisoarea mi-a fost adusă mie, dar, ca un test al agerimii mele mintale, a fost ingenios “deghizată” sub forma uneia dintre miile de circulare care ajung la adresa mea zilnic şi, din greşeală, am aruncat-o.

Scrisoarea mi-a fost adusă mie şi s-a dezintegrat cu repeziciune.

Scrisoarea mi-a fost adusă mie şi, la scurt timp după aceea, am suferit o traumă cerebrală acută, care mi-a şters amintirile despre scrisoare şi despre traumă.

Iar creierul s-a grăbit să umple porţiunile şterse, aşa încât nu numai că nu-mi amintesc nimic din toate astea, dar nici nu am vreun gol misterios în amintirile mele.

Am visat interviul. Scrisoarea n-a fost trimisă.

Nu au luat o decizie.

N-am mai suportat să aştept. Am sunat la departamentul de personal. Femeia de la celălalt capăt al firului era amabilă, deşi a trebuit să-i dau de trei ori numărul dosarului. Şi-a cerut scuze - se pare că avuseseră probleme cu poşta internă şi scrisorile nu fuseseră trimise la poştă, deşi decizia fusese luată.

Mi-am ros unghiile până când a căutat informaţia.

— Aha, în sfârşit, v-am găsit, a spus ea. Se pare că aţi fost admisă.

Inima a început să-mi bată cu putere. Am zâmbit larg.

— Serios?

— Sunteţi Louise, nu-i aşa?

Şi, la fel de repede, pulsul mi-a revenit la normal.

— Ăă, nu.

Fata cu faţa ca o lună plină. Cum de-o aleseseră pe ea şi nu pe mine?

— O, scuze! a chicotit ea. Atunci, mă tem că n-aţi avut succes.

I-am mulţumit şi am închis telefonul.

Apel telefonic de la Dr. C, care e venit în vizită la părinţi şi ar dori să mă viziteze săptămâna viitoare. S-ar zice că situaţia actuală îmi oferă măcar ceva timp liber. Minunată consolare, nimic de zis. Şi fără doar şi poate că voi merge la logodnă aceea. Nimic nu are darul de a tămădui orgoliul rănit că alcoolul şi flirtul.

Aşa încât ar trebui să fiu plecată tot week-endul. Legea porcăriei universale: dacă mă aflu într-un oraş de unde n-

am cum să evadez, zilele vor fi caniculare şi însorite; în clipa în care fac primul pas în afara acestei sfere urbane, începe să plouă la nesfârşit. Iar eu port pantofi decupaţi la vârf şi pantaloni albi.

Dacă o să aveţi parte de vreme urâtă în week-end-ul ăsta, să fiţi siguri că vina îmi aparţine în întregime.

dimanche, le 6 juin

Avantajele sexului cu un "fost":

- Nici un risc să fii şocată de felul cum arată când îl vezi dezbrăcat pentru prima oară. Aluniţa aia îngrozitoare e exact acolo unde-ai lăsat-o.
- Să nu fii nevoită să ceri, cu stângăcie, detaliile de contact "după". Dacă nu le ai deja, nu e întâmplător.
- Ştie unde-ţi sunt punctele sensibile, câte sunt, cât de mult trebuie stimulate şi dacă trebuie acţionat dintr-o parte în alta, sus-jos sau în cercuri mici.

Şi dezavantajele:

- Probabil că există un motiv serios pentru care nu mai sunteţi împreună, un motiv foarte serios.
- Unul dintre voi o să creadă că asta înseamnă că relaţia s-a reluat.
- Este absolut exclus să mărturiseşti asta oricăruia dintre prietenii tăi fără să ţi se spună că eşti cel mai mare tâmpit din lume. În definitiv, au fost nevoiţi să te suporte în perioada de după despărţire, corect?

Fir-ar să fie! Acum am de gând să iniţiez o interacţiune cap/perete. Revin mai târziu, când o să-mi mai intre minţile-n cap.

lundi, le 14 juin

Aşadar, da. Sex. Cu cineva cu care, sincera sa fiu nu m-as mai fi aşteptat să fac vreodată sex.

Băiatul. Nenorocitul de Băiat.

Încă mai încerc să mă adun. Totul e un talmeş-balmeş. M-a adus cu maşina la Londra şi acum nu mai vrea să plece. Dar aş dori să confirm că, cel puţin înainte că faza postcoitală încinsă şi uşor ameţitoare să se fi terminat şi înainte să fi coborât acel îngrozitor văl al regretelor "O, Doamne, iarăşi?", a fost bine.

Mai bine decât bine. A stat pe pieptul meu şi m-a regulat în gură, m-a luat pe la spate, în ambele orificii. Am zâmbit şi l-am întrebat cum de devenise atât de expert în folosirea limbii, gândindu-mă că, de bună seamă, vreo curviştină genială îl iniţiase în această artă.

— Nu ştiu, a spus. Nu fac decât să mă gândesc mult la asta.

Am juisat cu putere, mai repede şi mai îndelung ca de obicei şi, preţ de o clipă fugară, m-am gândit: "Dacă n-ar mai spune niciodată vreo tâmpenie, aş putea fi chiar fericită cu el."

A doua lege a porcăriei universale: el va deschide gura şi va spune o tâmpenie în decurs de treizeci de secunde din momentul în care te-ai gândit la asta. Iar afară ploua aşa că n-am putut găsi nici un pretext ca să plec din apartament, să mă plimb pe afară un pic şi să mă întorc după un interval de timp suficient ca să fiu sigură că îşi luase tălpăşiţa.

mardi, le 15 juin

În ceea ce priveşte sexul cu foştii, nu există "de ce", ci doar "cât" (de mult o să dureze, de curând o să se termine, de repede o să pot pleca). Cei mai mulţi dintre foşti îmi sunt prieteni şi cei mai mulţi dintre prietenii mei sunt foşti şi nu mi-am făcut o regulă din a mi-o pune cu ei după aceea. Dar mai e câte unul care iese din "raza de acţiune", de obicei fiindcă relaţia a fost prea firavă ca să

poţi clădi o prietenie pe baza ei; ăsta era unul dintre acele cazuri.

Ieri, când a plecat, s-a oferit să mă ducă cu maşina la o întâlnire. Slavă Cerului, mi-am zis, asta înseamnă că o să plece şi el şi, să sperăm, n-o să se întoarcă niciodată, înainte să plecăm, totuşi, m-a întrebat dacă am bani la mine. Nu aveam. Exceptând perioada când "lucram", de obicei am la mine mai puţin mărunţiş decât Regina. Am mers la un ATM ca să scot nişte bani şi să-i returnez suma plătită pentru roşiile pe care mi le adusese. (NB: acestea urmau să înlocuiască roşiile pe care le avusesem înainte şi din care se servise şi el. Aşadar, îmi plăteam de două ori roşiile.)

M-am dat jos din maşină clătinând din cap. M-am dus la automat. Am scos o bancnotă foşnitoare de zece lire - roşiile nu costaseră aşa de mult, dar poate că voia să-mi pună o suprataxă pentru hârtia igienică pe care mi-o consumase. I-am pus bancnota în mână, am închis uşa şi mi-am văzut de drum.

Un minut mai târziu am primit un sms: "Alimentez cu benzină dacă mai vrei să te duc. Întoarce-te să ne întâlnim."

Nu i-am răspuns. A sunat. Voiam să mă ducă cu maşina? m-a întrebat. Da, dacă eşti în stare să te porţi ca o persoană normală, am spus. I-am descris direcţia în care mergeam, i-am spus că, dacă voia să mă ducă cu maşina, să vină să mă ia din drum. A sunat din nou după un minut. A zis că ajunsese la capătul drumului şi nu mă vedea. I-am spus că asta se întâmpla deoarece eu nu mă oprisem din mers. Am închis. A sunat din nou, m-a întrebat unde sunt. I-am descris drumul pe care mergeam, clădirea pe lângă care tocmai trecusem, traseul pe care voiam să-l urmez. Am închis. A trimis un alt sms: "E chiar o prostie. Am fost tot timpul la 10 în în

spatele tău. Şi, ca de obicei, este exact cum credeam c-o să se întâmple.”

Un minut mai târziu, maşina lui a apărut în dreapta mea.

M-am oprit din mers. S-a întins şi a deschis uşa din partea stângă a maşinii.

— Tocmai ţi-am primit sms-ul, i-am spus.

— Şi? a întrebat.

— Adio!

Am trântit uşa şi am continuat să merg. Maşina a mai zăbovit în preajma mea o vreme, până când cineva din spate l-a claxonat, după care a mers până la primul sens giratoriu şi apoi a dispărut. Şi asta a fost tot. Mi-am pus căştile. Următorul cântec era despre cineva care tocmai ieşea pe uşă afară.

M-am simţit bine şi am zâmbit cu atâta poftă că mi-au dat lacrimile.

mercredi, le 16 juin

Aseară am primit un telefon. Nu de la agenţie - A1 trecea printr-un soi de criză şi femeia lui nu era de găsit pe nicăieri.

A lăsat patru apeluri ratate şi un mesaj confuz. Când am încercat să sun, apelul meu a poposit direct la mesageria vocală.

La naiba. Se făcuse târziu, dar m-am încredinţat milosteniei metroului londonez şi m-am dus la el acasă.

Ca să ajung cu metroul de la mine la A1, trebuia să schimb trenurile de două ori. Şi, la ora aceea târzie, îmi fac griji că aş putea să pierd ultima garnitură şi să rămân înţepenită la Earl's Court cu un Travelcard[77] şi lovită de o criză severă de inspiraţie.

---

77 Legitimaţie de călătorie valabilă pe mai toate mijloacele de transport în comun din Londra (N. t.).

Metroul este, de departe, cel mai antisocial mijloc de transport inventat până acum. În autobuz, poţi să-i protejezi pe ceilalţi de microbii tăi strănutându-le în ceafă, în metrou, eşti obligat să împărţi aerul de respirat cu toţi vectorii de boli flegmoase de aici şi până-n Uxbridge. Şi, în pofida faptului că stai cu nasul în subsuorile unor indivizi complet necunoscuţi şi dai piept cu mai mulţi viruşi decât într-un roman de Crichton, Nu Ai Voie să te Holbezi!

În condiţii normale, n-ar fi prea dificil. Orăşenii sunt maeştri ai Uităturii de Evaluare, prin care o persoană este apreciată şi ignorată în fracţiunea de secundă în care a trecut prin câmpul vizual. Dar când eşti prins fără scăpare într-o cutie din tablă care se hurducăie pe linia ferată cu hârtoape spre Dollis Hill, ochii nu ştiu literalmente unde să poposească. Eşti nevoit să te zgâieşti. Dar nu-ţi este îngăduit. Iată de ce sunt atât de populare romanele *paperback;* îţi oferă un scut îndărătul căruia poţi să te piteşti, dar şi un pretext ca să nu te ţii de balustradă şi să te împiedici de troienele de ziare *Metro* adunate pe culoar.

În timp ce aşteptam legătura pentru District Lane, am simţit că se uită cineva la mine. M-am prefăcut că mă uit la ceas şi că mă uit în susul şi în josul liniilor. Un tinerel, îmbrăcat în costum. Care, probabil, se uită într-o doară la toată lumea de pe peron.

Nici o problemă. Aveam nevoie de un duş şi de un somn zdravăn, aşa că probabil că nu merităm o a doua privire.

Trenul a sosit. Bărbatul s-a aşezat vizavi de mine. S-a mai uitat o dată la mine? Nu. Nu-l băga în seamă. M-am uitat la mâna lui. Era o mână frumoasă, cu o formă bine definită.

Foarte atrăgătoare. Mi-am rezemat fruntea de o balustradă laterală. Cu coada ochiului l-am surprins cum

s-a uitat la mine de câteva ori. Cu siguranţă mai mult decât ar fi fost necesar.

Dar nu părea acaparator. Probabil că doar se întreba de ce am ieşit în oraş, aşa cum şi eu fac tot timpul, cu mai toţi oamenii.

Probabil că e beat. Care persoană trează umblă la ora asta prin metrou îmbrăcată în costum?

Mi-am ridicat privirea. Ochii lui albaştri se uitau fix la mine.

Superbi ochi. Nu m-am putut abţine şi-am rânjit ca o bădărancă. El nici măcar n-a zâmbit. Amândoi ne-am întors imediat privirile în altă parte. Ahh, mi-am zis. Idioată fluşturatică. Dar nu mă pot abţine; dacă cineva se uită la mine, luându-mă pe nepusă masă, eu râd. Probabil că am lăsat impresia unei tâmpenii absolute.

Două staţii. Individul a întors din nou capul spre mine.

M-am uitat la el. Am zâmbit. Am scos limba. Şi a râs şi el. Din nou ne-am uitat care încotro. Bun. Încă două staţii. Amândoi ne uitam ostentativ în direcţii opuse. La drept vorbind, această evitare a contactului vizual era destul de obscenă. Se apropia staţia mea. M-am întins, îl vedeam cum se uită la mine dar refuzăm să-i întâlnesc privirea. Ce avea el să facă? Puteam să-i fac cu mâna în timp ce coborâm. Puteam să zic ceva.

M-am ridicat în picioare. Trenul a intrat în staţie. Uşile s-au deschis. Haide, măcar dă din cap, mi-am zis. Apoi: vino după mine, vino după mine. Am pus piciorul pe peron. Nu, aşteaptă, nu te ridica. Nu s-a ridicat. Doar un tinerel pilit, îmbrăcat în costum, care se ducea acasă. Trenul s-a îndepărtat în noapte.

(A1 era cât se poate de bine, apropo. Puţin cam obosit şi emotiv, atâta tot. Prin asta vreau să spun că era beat.)

samedi, le 19 juin

Stăteam cu o prietenă, C, la barul unui club. Trebuia să ne întâlnim cu N mai târziu, dar ne trimisese un sms ca să ne anunţe că întârzie. Aşa că stăteam la bar cu paharele noastre de băutură, evitând cu dibăcie contactul vizual şi ignorând totalmente muzica înfiorătoare, de cea mai proastă calitate, pe care o tot punea DJ-ul.

Un individ s-a apropiat de noi legănându-se pe picioare.

— Hei, stimate doamne, a zis el, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva era cam devreme pentru o stare de ebrietate atât de pronunţată. E ziua de naştere a prietenului meu, ştiţi, şi uite-l că stă acolo...

A arătat către o talmeş-balmeş de feţe. C îşi punea deja masca zâmbetului politicos. Nu era evident că nu aşteptam să fim agăţate? Dar tânărul nostru cavaler nu-şi pusese în gând să ne agaţe.

— Şi se întreba dacă n-aţi fi dispuse să-i arătaţi ţâţele?

Masca lui C nici nu s-a clintit.

— Îmi pare rău, nu, a zis şi a zâmbit politicos, întorcându-se la cocteilul ei. Eu am zâmbit dispreţuitor.

— Sunteţi sigure, stimate doamne? Ştiţi, e ziua lui şi alea-alea.

— Nu, am spus cu mai puţină politeţe şi m-am uitat în altă parte.

C şi cu mine am mai comandat câte ceva de băut. Întârzierea lui N depăşea orice aşteptări. Am încercat să facem conversaţie pe fundalul muzical, care era dat mult mai tare acum, dar n-am reuşit şi ne-am resemnat să zâmbim vag una către cealaltă. C se juca cu blăniţa de pe tivul puloverului ei extraordinar de plăcut la pipăit. Alţi doi bărbaţi s-au apropiat de noi. Ne-am întors doar pe jumătate ca să vedem despre cine e vorba. Era acelaşi tânăr, din nou, acum fiind însoţit de un altul.

— Bună, doamnelor, a spus al doilea tip. Mi-a trecut prin minte că bărbaţii nu se adresează femeilor cu “doamnă” decât atunci când imită la mişto manierele cavalereşti, în seara asta îmi serbez ziua de naştere şi mă întreb dacă n-aţi vrea să-mi arătaţi ţâţele voastre, vă rog?

Mă rog, cel puţin ăsta spusese “vă rog”. Masca lui C a rămas de nepătruns.

— Nu.

— Nu, am spus şi eu ca un ecou.

— Sunteţi sigure? a întrebat tipul, alcătuindu-şi o expresie rugătoare.

Oare trucul ăsta a funcţionat vreodată? m-am întrebat. Nici măcar nu ne-a oferit bani, fir-ar să fie! Va să zică, oamenii se aşteaptă ca femeile să se comporte ca nişte târfe pe gratis, iar ăsta e considerat un sport onorabil, în vreme ce prostituatele adevărate provoacă ironii şi repulsie. Nu poţi să nu te minunezi.

— Nu, a rostit o voce din spatele băieţilor şi era vocea lui N, care era mai înalt cu un cap decât oricare dintre ei. Indivizii au spălat putina cât ai clipi.

N ne-a dus cu maşina pe mine şi pe C. Tipa e tânără, aproape o adolescentă. Pe bune. De fapt, are în jur de douăzeci şi cinci de ani, dar se poartă ca una de optsprezece, într-o manieră drăguţă.

Discutam despre căsătorie. Era curioasă de situaţia lui N, de motivul pentru care era încă singur. M-a întrebat dac-o să vreau să mă mărit şi să am copii într-o zi. I-am zis că nu. Mi-a spus că nici ea.

— Oh, o să cedaţi până la urmă, i-a spus N. O să găsiţi bărbatul potrivit şi-o să se-ntâmple.

Ea s-a zbârlit, dar nu l-a contrazis.

— Deci, ce părere ai despre viitorul meu? l-am întrebat pe N. O să rămân fată bătrână?

El se uita înainte, la drum. Şi-a ales cu mare grijă cuvintele.

— Cred că ţi-ai ales propriul drum şi vrei ca nimeni să nu se amestece în chestia asta, a zis el. Îţi preţuieşti libertatea mai presus de orice. Aşa încât, da, cred că de asta vei avea parte dacă asta-ţi doreşti. Nu spun că n-o să te răzgândeşti niciodată, dar ar fi nevoie de un bărbat cu totul remarcabil şi cred că vei dori să rămâi singură multă vreme de acum înainte.

dimanche, le 20 juin

Stăteam tolănită în pat şi citeam. A sunat telefonul. Dr. G.

— La capătul de sus al străzii, parcă aşa ziceai?

— La capătul de jos.

De fapt, niciodată nu sunt sigură care-i unul şi care-i celălalt, dar, dacă nu vedea numărul meu, probabil că nu era la capătul care trebuia.

Un minut mai târziu, bătea la uşă.

— La capătul de jos?

Am zâmbit larg. Zâmbetul lui era mai drăguţ decât mi-l aminteam. Avea o singură geantă şi o maşină albastră veche.

Era a fratelui său, mi-a zis. L-am poftit în casă.

A lăsat geanta lângă canapea. Ah! mi-am zis. Ar fi trebuit să scot la vedere nişte perne şi pături. Nu voiam să creadă că am presupus că se va culca cu mine. Stăteam faţă în faţă, fără să spunem nimic, doar zâmbind.

— Deci?

— Deci. Ieşim să ne plimbăm?

— Plimbare să fie.

Am rătăcit la întâmplare ore în şir. Nici n-am remarcat cum a trecut timpul, până când soarele s-a ascuns îndărătul copacilor. Mi-a vorbit despre familie, despre

munca lui. Am stat pe o bancă şi am privit la femeile rotofeie care-şi plimbau căţeii micuţi, şi mai rotofei.

— Acasă?

— Acasă să fie, a spus el.

M-am oferit să-i fac ceva de mâncare.

— Ca să fiu sincer, nu mi-e aşa de foame, a spus el.

Nici mie nu-mi era. A scos din geantă o sticlă mare cu lichior. Nu cred că mai rămăsese loc şi pentru altceva în geantă. Am stat la masa din bucătărie şi, cu ajutorul unui bol cu gheaţă, am terminat sticla.

Eram ameţită, ca şi el, dar într-un mod simpatic, ca în noaptea în care-am fost pentru prima oară împreună. Când şi paharele şi sticla s-au golit, l-am dus sus, în dormitorul meu.

Ne-am sărutat şi ne-am mângâiat prin haine.

— Sânii tăi arată nemaipomenit în asta, a spus. Pot să-ţi cer ceva?

Orice, era cât pe ce să spun.

— Ce anume?

— Pot să-ţi biciuiesc sânii? Prin bluză, vreau să spun.

— Am scos la iveală un bici cu cozi multiple din cauciuc şi i l-am dat. A început cu lovituri uşoare. Am râs.

— Poţi să dai mai tare, am spus.

Aşa a făcut. Mă durea. Nu erau cele mai tari lovituri cu biciul pe care le primisem, dar mi se păreau cele mai distractive.

Râdeam întruna. El nu zicea nimic, dar zâmbea şi el; părea atât de ridicol. Când a terminat, a pus biciul jos şi şi-a vârât mâinile pe sub bluză.

— Pielea ţi-e caldă, a constatat el.

Mi-a ridicat cămaşa. Nu purtam sutien.

— Sunt roz. M-a lipit de perete şi m-a posedat aşa. Apoi ne-am prăbuşit în pat şi aproape instantaneu am căzut în stare de inconştienţă.

lundi, le 21 juin

M-a trezit telefonul. Eram ameţită şi am răspuns, fără să ml uit cine sunase.

— Alo?

— Alo.

Era Băiatul. M-au trecut fiorii. Ar fi trebuit să închid. N-am făcut-o.

— Unde eşti? a întrebat.

— Acasă. N-avea nici un rost să mint. N-aveam timp să gândesc. Tu unde eşti?

— Afară.

— Oh.

Am pus telefonul jos. M-am întins, apoi l-am trezit, cu blândeţe pe bărbatul de lângă mine.

— Ăă, am un musafir jos, am spus. Probabil că sesizase ceva în glasul meu.

— Cine e?

— Fostul meu prieten.

O grimasă i-a trecut ca un fulger pe faţă. M-a întrebat ce am de gând să fac.

— Să mă duc să-i deschid uşa, cred.

Mi-a spus că nu eram obligată. Că puteam să sun la poliţie.

I-am spus că ştiam. Ne-am îmbrăcat. El s-a dus la parter, în bucătărie. Eu m-am dus la uşă.

Băiatul stătea acolo, în pantaloni scurţi şi tricou. Maşina era trasă pe partea cealaltă a străzii. Era singur. Strada era liniştită. M-a întrebat dacă poate să intre. L-am lăsat. L-a salutat din cap pe Dr. C în bucătărie. Am făcut prezentările. I-am întrebat dacă doreau ceai, un mic dejun, ceva. Au spus că da. Am dat drumul la radio. Totul părea mult prea calm. M-am întors către aragaz şi am bătut ouăle, apoi am pus pâinea la prăjit sub gril. Am pălăvrăgit cu amândoi despre vreme (plăcută), despre ce se mai transmitea la radio (prostii) şi la ştiri (deprimant).

Am pus mâncarea în farfurii şi le-am pus câte una în faţă.

Băiatul s-a apucat imediat să mănânce, cu capul aplecat deasupra farfuriei. Era ciudat să-l văd aşezat la masă, după toate aceste luni.

— Tu nu mănânci ouă? a întrebat Dr. C.

— Doar o felie de pâine prăjită, am spus.

— Combustibil uşor, a spus el, a zâmbit şi s-a apucat să mănânce.

Cei doi erau foarte tăcuţi. Nu puteam să stau jos, păşeam uşor prin faţa chiuvetei şi ronţăiam dintr-o coajă de pâine. Băiatul a terminat repede şi m-a întrebat dacă poate să se ducă la toaletă. I-am spus că poate, înainte, nu trebuise să ceară voie niciodată.

Când a ieşit din cameră, Dr. C s-a întors către mine şi a şoptit:

— De ce nu mi-ai vorbit de el?

— Nu credeam că e ceva de vorbit, i-am răspuns tot în şoaptă. Nu l-am mai văzut de câteva luni.

Băiatul s-a întors. A întrebat dacă poate să stea de vorbă cu mine. I-am spus că poate. Stăteam acolo, în bucătărie, tăcuţi, în timp ce Dr. C se uita la noi. Băiatul a întrebat dacă putea să discute cu mine în camera mea. I-am spus că da. Ne-am dus la etaj. Am lăsat uşa deschisă. El s-a aşezat în pat, mi-a făcut semn să mă aşez lângă el. M-am aşezat. Ştiam că puteam fi auziţi din bucătărie.

— Trebuie să te întreb ceva, şi vreau să fii sinceră, a spus.

M-am zbârlit. Ce drept avea să mă întrebe ceva, orice? Şi când nu-i spusesem eu adevărul?

— Da? am spus.

— Te culci cu bărbatul ăsta?

— Da.

— A dormit aici astă-noapte?

— Da, am spus şi mi-a venit să mă întreb de cât timp star tuse Băiatul afară.

— Nu pot să cred că-mi faci una ca asta, a spus.

Eu eram complet derutată. Trebuia să ţin un război al amanţilor ca să i-l arăt lui? încă mai trebuia să-i dau vreun răspuns, să-mi pese de ceea ce credea despre mine, să-mi pese de ceea ce credea oricine? I-am cerut să plece.

Era calm. Straniu de calm. De obicei, Băiatul e agitat şi volubil, dar acum era tăcut şi liniştit. A spus că ştie drumul până la uşă; am insistat să-l conduc jos. Până la uşă. Până-n faţa uşii.

Am ieşit după el şi am închis uşa. Dr. C era tot în bucătărie.

Am auzit broasca închizându-se în spatele meu. Nu aveam cheia. Orice avea de gând să facă Băiatul, n-aveam să-l las să i-o facă unui străin. Va trebui să mi-o facă mie.

Băiatul şi-a dat seama de asta. S-a întors; culoarea îi revenise în obraji.

— Trebuie să vorbesc cu el, a spus cuprins subit de nerăbdare.

— Nu, am spus şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Trebuie să vorbesc cu el, a spus Băiatul. Poate să te aibă, vreau doar să afle ce... ce mi-a luat.

— N-a luat nimic. Nici măcar nu ştie cine eşti. De ce-ar şti?

— M-ai lăsat să plec. De două ori.

Băiatul a cerut să intre. L-am refuzat. M-a rugat din nou, de mai multe ori; am refuzat.

Ştiam că nu mă va lovi, fiindcă asta ar fi depăşit limitele codului său de conduită, dar nu m-am bazat pe ăsta şi m-am întrebat unde se află punctul lui de rupere. Câţiva oameni începeau să se perinde în susul şi în josul străzii,

mânaţi de treburile matinale obişnuite. M-am bizuit pe asta ca să mă salveze, dacă aveam nevoie să fiu salvată.

Era limpede pentru băiat că Băiatul nu obţinea nimic cerând pur şi simplu voie să fie lăsat să intre.

— Haide! spuse el pe un ton plângăreţ. Tipu' e îndeajuns de mare ca să-şi poarte şi singur de grijă.

— Şi n-o să dai în el? am întrebat.

— Nu, n-o să dau.

— Mincinosule.

Stătea cu braţele încrucişate, dar încleşta şi descleşta pumnii, iar încheieturile degetelor se făceau când albe, când roz.

Stătea în picioare, faţă în faţă. Se uita la mine.

— Du-te la maşină şi vezi-ţi de drum, am spus.

Nu s-a clintit. I-am spus din nou să plece. A plecat. L-am condus până după poartă grădiniţei. L-am urmărit până s-a urcat în maşină. Nu se grăbea să introducă cheia în contact.

Am aşteptat până a plecat. M-am întors la uşă şi am bătut. Dr.

C mi-a deschis şi am intrat. Am urcat în camera mea şi ne-am pus-o.

mardi, le 22 juin

Dimineaţa, Dr. C a plecat. Trebuia să plece în sud. Am zâmbit şi, în timp ce-şi făcea bagajul deloc voluminos, eu am făcut patul. Nu ştiam dacă ne vom mai vedea vreodată; vânătăile care-mi brăzdau pieptul deja începeau să se atenueze, dar puteau să dureze mai mult decât relaţia noastră. Nu ştiam şi nici nu-mi păsa.

O maşină aştepta la colţul străzii; o vedeam de la fereastră şi el ştia asta. Băiatul. L-am condus pe Dr. C la maşină şi i-am făcut cu mâna la despărţire de pe trotuar,

m-am întors şi am încuiat uşa după mine. A sunat telefonul, dar nu am răspuns.

Câteva minute mai târziu a sunat din nou.

— Alo, am spus.

— Pot să vin la tine? a întrebat Băiatul.

I-am spus că nu, că ne vedem afară. Am încuiat uşa în spatele meu şi am ascuns cheia în buzunar. Ţineam mobilul în mână, pentru orice eventualitate. A coborât din maşina şi m-a întâmpinat la portiţă. A cerut din nou să intre în casă. Am refuzat. I-am spus că ori vorbim în maşina lui, ori deloc. A încercat din nou, a văzut că nu cedez şi am mers cu el la maşina parcată.

M-am aşezat pe scaunul de lângă şofer, lăsând uşa întredeschisă.

— Îmi pare rău, ştiu că am făcut o mulţime de chestii aiurea, te rog să mă ierţi, a spus.

Avea ochii înroşiţi, umerii îi căzuseră. M-am lăsat înmuiată de un val de tandreţe. Totuşi, n-am spus nimic, îşi tot cerea scuze, plângând. L-am lăsat. M-am gândit la toate situaţiile din vremea când eram împreună şi când nu şi-a cerut scuze, făcându-mă să sufăr teribil, sau la puţinele daţi în care şi-a cerut scuze, iar eu mă grăbeam să-l liniştesc spunându-i că nu el fusese de vină.

De data asta, nu l-am mai întrerupt. L-am lăsat pur şi simplu să se descarce.

Era greu de privit. Ştiam că puteam să-l scot din starea aia, să pun capăt suferinţei. Ştiam că puteam să fac următoarele zece minute mult mai uşoare pentru amândoi - poate chiar următoarele zece zile, dacă aveam noroc, până când ne-am fi certat din nou - spunându-i că îl primesc înapoi. Dar am ştiut că întotdeauna o ceartă va pândi după colţ. Şi că, orice ar spune, pur şi simplu oamenii nu se schimbă. Nu că nu s-ar putea schimba, dar nimeni nu se transformă peste noapte, iar eu mă săturasem.

Şi chiar aşa i-am spus. I-am şoptit că mă săturasem. A suspinat, dar n-a mai insistat cu rugăminţile. De-acum chiar că s-a terminat, mi-am spus. M-am gândit la ce spusese N în maşină. Mă condamnam oare singură la soarta pe care mi-o alesesem? Era ăsta ultima şansă, nu doar pentru el, dar şi pentru mine, pentru totdeauna?

— Te-am iubit foarte mult, a spus el în cele din urmă.

— Şi eu te-am iubit, am spus.

Ştiam că într-adevăr acum era ultima oară. Şi ştiam că el ştie.

jeudi, le 24 juin

Abia întoarsă de la sală, transpirată şi obosită. Am pornit ceainicul, mai mult din obişnuinţă decât din nevoia de a bea ceva fierbinte. Totuşi, se spune că trebuie să bei ceai atunci când eşti înfierbântat.

Telefonul de pe tejgheaua din bucătărie suna întruna. M-am uitat la afişaj. Era şefa. M-am gândit o clipă, cât pe ce să-l las să intre pe mesageria vocală. Nu l-am lăsat. Am răspuns.

— Drăguţă, am o rezervare de două ore.

Să mă înşele auzul oare?

— În regulă.

Săptămâni de tăcere şi acum, ca din senin, o rezervare?

— Cum v-a mers în ultima vreme?

— Bine, dragă, bine. Cumva te-am trezit?

I-am zis că abia m-am întors de la sală şi m-a aprobat.

— Trebuie să te menţii în formă, a spus şi a trecut rapid la chestiune. Uite, e un gentleman, cazat la Claridge's, a cerut să te vadă la ora zece. O rezervare de două ore cu achitarea drumului şi servicii complete. La preţul maxim al agenţiei, exceptând tariful suplimentar pentru solicitări neobişnuite.

Mi-am muşcat limba. Calul de dar, care nu se caută la dinţi şi celelalte. Dar apucasem să-i promit lui A3 că mă întâlnesc cu el la un pub, mai târziu. Şi nu mă mai epilasem de-o veşnicie. Mi-ar fi luat o oră numai să-mi tund părul pubian, în plus, eram obosită, nu apucasem să mănânc şi o mie de alte chestii.

— Îmi pare rău, mă tem că nu pot. Sunt sigură că una dintre colegele mele o să-l servească cu plăcere, am sugerat eu fără vlagă.

— I-a plăcut profilul tău, te vrea pe tine, drăguţă. Pot să spun nişte minciuni mai mici, dar nu pot să-l păcălesc în aşa fel încât să-i trimit altă fată.

O, cerule. Onestitate nemaiauzită la o matroană. Poate că, la urma urmei, înţelesesem eu greşit lucrurile?

Vocea mi s-a întărit şi am spus:

— Tare mult mi-aş dori să pot, dar am alte planuri.

Aş fi ajuns, la ţanc. Banii mi-ar fi fost de folos. Dar n-am vrut. A3 mă aştepta şi nu-mi puteam imagina o seară mai reuşită decât aceea în care-l lăsam să-mi bea şi halbele mele de bere şi să trăncănească despre serviciu,

— Okay, drăguţă, a încheiat ea melodios, întotdeauna mi-a plăcut să vorbesc cu tine. Ne auzim curând?

— Da, vorbim. Noapte bună.

samedi, le 26 juin

Dat fiind că e însorit şi locuinţa mea are o porţiune exterioară, care de fapt e destul de intimă, dar dă iluzia palpitantă de nuditate publică, m-am prăjit la soare de la începutul week-end-ului.

Specialiştii în probleme de sănătate ne spun că doar abstinenţa desăvârşită ne poate garanta că rămânem sănătoşi; cred în practica băilor de soare lipsite de riscuri. Când părţile delicate femeieşti sunt expuse la

radiaţia solară, întotdeauna sunt necesare măsuri de protecţie.

De asemenea, m-am întrebat dacă nu cumva sosise vremea să încep să iau în considerare comenzile la domiciliu. Cum se spune, lumea e stridia mea[78].

Nu că aş fi avut vreodată o stridie. Din motive religioase şi altele asemănătoare. Poate că mai corect ar fi: Cum se spune, lumea e pateul meu de ficat.

dimanche, le 27 juin

Sunt scriitor, mi-a spus clientul. Serios, i-am spus. Ce gen?

Ficţiune, mi-a spus. A citat dintr-un clasament al best-seller-urilor din *New York Times* un titlu familiar. Ah, am spus. Cam ca Mickey Spillane. Întocmai, mi-a spus. Întotdeauna mi-a plăcut partea aia din finalul romanului *My Gun is Quick,* i-am spus. În care Hammer sfâşie neglijeul eroinei. Singura lor noapte de pasiune. M-am aşezat în poala lui în timp ce-mi mângâia coapsele.

— Mi se pare, sau sunt ciorapi cu jartieră? (Aşa era.)

— Ce vrei în seara asta? am întrebat.

— Sunt un om simplu, cu plăceri simple, a spus. Nu vreau decât să-mi dau drumul în gura unei femei dezbrăcate.

Genul ăsta de tranzacţie poate părea scumpă, dar dacă te gândeşti la banii şi eforturile pe care le-ai putea irosi într-o deplasare de afaceri încercând să curtezi pe cineva doar ca să ajungi la etapa posibilă în care ea e dezbrăcată, iar tu ejaculezi în gura ei, până să vină

---

78 în original, World is my oyster, expresie folosită pentru prima oară de William Shakespeare în actul II, scenă II din piesă Nevestele vesele din Windsor, însemnând ceva din care poţi să extragi un mare profit (cum ar fi, o perlă) (N. t.).

timpul să iei avionul înapoi spre casă, nu mai pare aşa costisitor. Iar rezultatul e garantat.

Mi-a dat jos chiloţii şi ne-am dezbrăcat reciproc. S-a întins în pat.

— Îmi aminteşti de cineva de care am fost cândva îndrăgostit, am spus. S-a uitat la mine neîncrezător. Era adevărat - avea aceeaşi talie înaltă şi membre suple ca un ascet din secolul al paisprezecelea pictat în tempera. Forme şi faţă identice cu ale lui A2. I-am gâdilat arcada tălpii piciorului şi i-am sărutat partea interioară a coapselor.

După ce i-am supt-o câteva minute, l-am întrebat ce altceva i-ar mai plăcea. Limbi în regiunea anală. “Să dai sau să primeşti?” Să primesc, mi-a spus. I-am desfăcut picioarele şi mai mult şi i-am pipăit spaţiul dintre fesele rotunde.

— Uite, cred c-o să meargă mai bine cu o pernă sub fund.

S-a conformat. Avea o rozetă gingaşă, roz şi lipsită de păr.

Curată, avea un uşor gust de săpun. I-am cuprins din nou mădularul cu buzele şi i-am gâdilat gaura cu un deget umezit. Şi-a dat drumul rapid şi cu forţă, umplându-mi gâtul.

— N-au trecut decât treizeci de minute, am spus. Plătise pentru o oră. Nu cred c-o să mai reuşeşti încă o dată, nu?

— Nu, îmi pare rău, a spus. Prea bătrân. Prea obosit.

— Să rămân ca să mai stăm de vorbă sau să plec? Sau ai putea să te întinzi pe burtă şi să-ţi bătucesc spinarea, într-o imitaţie nereuşită de masaj.

— O să fie foarte bine dac-o să pleci. O să mă duc la culcare fericit şi satisfăcut.

— Ţi-aş ura baftă cu cărţile, dar se pare că n-ai nevoie, am spus. Trebuie neapărat să cumpăr şi eu o carte.

— Ia una în ediţie *paperback,* mi-a zis. Vezi mai întâi dai că-ţi place.

M-am îmbrăcat, am aplicat un strat proaspăt de ruj. Pusese banii într-un plic de hotel.

— Parcă Dashiell Hammett scria undeva că nu plăteşti o damă de companie ca să facă ceea ce face, ci ca să plece după aia?

— Probabil, a zâmbit el somnoros.

Am închis uşa încetişor în urma mea. Afară nu era decât un singur taxi. M-am urcat în spate şi am fost dusă rapid acasă în luminile şi zgomotele oraşului învăluit de seară.

V *de la Vagin*

Păstrează-l curat. Dacă nu te epilezi cu ceară sau nu te razi, menţine părul tuns scurt. Fii atentă la orice umflături ciudate, roşeli, scurgeri sau decolorări ciudate, şi dacă observi simptomele astea, du-te fără întârziere la o clinică. Şi fă exerciţiile alea de contractare a muşchilor pe care le recomandă mereu ginecologii. Bărbaţilor le place la nebunie asta.

X *de la Xerxes*

Xerxes a fost un mare împărat al perşilor în secolul al V-lea î. Hr.

Nu mi-a venit în minte un subiect potrivit care să înceapă cu X.

Z *de la Zgomot*

Alternativa la muzică. El vrea un feed-back; oferă-i-l. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu apelă la ţipetele din filmele porno într-o imitaţie ieftină a freneziei pasionale decât dacă el v-o cere fără echivoc. Ei plătesc pentru sex, nu pentru prostie.